

KUR-AN'DAN BİR NÛR

FATİHA SÛRESİ

— AHMET TOMOR —

KUR'ÂN'DAN BİR NÛR
FÂTİHA SÛRESİ

AHMET TOMOR

© Copyright Ahmet Tomor

24. BASKI

ISBN

978-605-86261-7-1

Baskı, Cilt

Erkam Yayın San. ve Tic. A. Ş.

Tel: (0212) 671 07 00

İsteme Adresi

Tel : (0264) 278 9 278

Gsm: (0543) 278 9 278 (WhatsApp)

info@tomorhoca.com

info@okumayitesvik.com

www.tomorhoca.com

Ahmet Tomor'un sohbetlerine ve bütün eserlerine

www.tomorhoca.com adresinden ulaşabilirsiniz.

İÇİNDEKİLER

Sunuş	7
Medih, Övgü ve Şükürler, Âlemlerin Rabbi Olan Allah'ın Hakkıdır	12
Âlemlerin Rabbi Olan Allah Rahmandır Rahîmdir	21
Din Gününün Mâlikidir	29
Ancak Sana Kulluk Ederiz ve Ancak Senden Yardım İsteriz	47
Bizleri Sırât-ı Müstekîm'e Hidâyet Eyle	57
Nimetine Erdirdiğin Kullarının Yoluna	68
Gazabına Uğrayanlardan Eyleme	86
Ve Dalâlette Olanlardan Eyleme	96

SUNUŞ

Sonsuz övgü ve şükürler Yüce Rabbimize!

Salâtü selâm Peygamberimize ve tüm iman edenlere...

Duâların en üstünü olan Fâtiha Sûresi, Ümmü'l Kur'an'dır. Kur'an'ın özü ve temelidir. Ölümden başka maddi ve manevi tüm dertlere şifa olan Fâtiha Sûresi'nin özellikleri ve faziletleri pek çoktur.

Bedensel yapımızın havaya, suya ve gıdalara ihtiyacı olduğu gibi ruhumuzun da Fâtiha Sûresi'ne ihtiyacı vardır. Bu nedenle farz, vâcib, sünnet ve nâfile namazların her rek'atında bu sûre okunmaktadır.

Bu mübarek ve kutsal sûreden yansıyan ilâhî nurla gaflet perdelerini aşalım ve dünümüze, bugünüme ve yarınımıza bakalım.

Kapkara ve pıhtılaşmış bir kan parçası ile başlayan bedensel yapımız; bebeklik, çocukluk ve gençlik devrelerini hızla aşmış bugünkü duruma gelmiştir.

Ancak! Zaman denen efsanevi gücün kesin etkisi altında olan bedensel yapımız, sürekli değişim sürecine uğramakta ve bulunduğu seviyeyi koruyamamaktadır.

Bu nedenle yarınlarımızı düşünmek zorunluluğundayız. Lütfen, başımızı kaldırıp gözümüzü açalım ve uzanıp geleceğimize bakalım.

Teneşir üstünde yıkanan nazik bedenimizin bembeyaz bir kefene sarıldığını ve tabuta bindirilip omuzlar üzerinde mezara doğru götürülmekte olduğunu görürüz.

Birazcık daha ileri bakacak olursak, s  r'un   f  r  l     n   ve çatlayan kabrimizden fırlatılıp sorgulanmak üzere mah   er yerine g  t  r  l     m  z   de görürüz.

Sakın ha! Bunları hayâl diye algılayıp kendimizi aldatmayalım ve Hz. Azrâil'e gafil yakananmayalım.

Çok hızlı seyreden zaman aracındayız ve d  n ile yarın arasında yolculuk yapmaktayız. Her saat, d  nden kilometrelerce uzaklaşmakta ve yarınlara yaklaşmaktayız. İ  , g   , hastalık ve yaşlılık derken, sal  mız okunur ve cenaze namazımız kılınır.

  detullah budur. Tüm be   erin kader denilen anayasalarında bu maddeler yazılıdır. Ayrıca, bu maddeler de     tirilemez ve değıştirilmesi teklif edilemez ibaresi de vardır.

Bunları düşünüp korkmana ve ürperti duymana gerek yok. Sen bir yolcu oldu  na göre yolcu yoluna yakışır. Ruhlar   leminde ana rahmine ve oradan da dünya gezegenine geldiğin gibi Berzah âlemine gidişin de normal ve doğaldır ve kader anayasasının de     tirilemez maddelerinin gereği budur.

Bedenin, uyku âleminde dinlendiği gibi ruhun da Berzah   leminde dinlenecek ve sonra yargılanmak üzere Mah   er yerine g  t  r  leceksin.

Sevgili Peygamberimiz: **“Uyku   l  m  n kardeşidir.”** buyurdu. İnsanlar İ  l  m  i yaşantılarına orantılı güzel ve manevi rüyalar gördükleri gibi Berzah   leminde de cennet bahçelerinin ruhsal zevkini yaşayacaklar ve İ  l  m  'dan kopanlar da cehennem çukurlarının azâbını çekeceklerdir.

Hz. İsrâfil ikinci kez s  r'a   f  r  nce, yeni bir Güneş doğacak, yeni bir gün olacak ve tüm canlılar sorgulanmak üzere mah   er yerinde toplanacaklardır.

Amel defterleri dağılacak, günahlar ve sevaplar tartılacak, ilâhî adalet uygulanacak ve insanın yolculuğu cennet veya cehennemden biri ile noktalanacaktır.

Sakin, sakın! Ümitsiz olma. “Ben kim? Cennet nerede?” deme. En büyük günah Allah’ın (c.c.) rahmetinden ümit kesmektir. Ama hayâlcî de olma. Ekmeden biçilmez ve herkes ektiğini biçer. Rezzak isminin gölgesinde rızkını aramak için çalıştığın gibi Gafûr isminin gölgesinde de affedilmenin yollarını ara. Allah Kerîm’dir derken, Allah’ın Adil olduğunu da unutma.

Tevbe kapısı herkese açıktır. Hiç kimsenin tekelinde değildir. Para, pul ve dilekçe de istemez. Yeter ki günahlarından kop ve yaptıklarına pişman ol. Ancak, çok acele et. Kalbin daha fazla kararmadan, canın boğazına dayanmadan, tevbe kapısı yüzüne kapatılmadan ve Güneş batıdan doğmadan önce tevbe et.

Tevbe edip günahlarından arındığın zaman, kibleye dönüp alnını secdeye koyduğun zaman ve yalnız Allah’a (c.c.) kul olduğun zaman, tertemiz kalbine ilâhî nur akımı başlar.

İşte! O zaman bambaşka bir insan olursun, gerçek kimliğini, doğal yaşamını bulursun ve kendini başka dünyalarda bulursun.

İnancını ve geleceğini yalnız görme duygusuna endeksleyen ve “Görmediğime inanmam.” diyen gafillerden olma.

Sonsuzluk ve sınırsızlık sıfatları yalnız Allah’a mahsustur. İnsanların diğer duyguları gibi görme duyguları da sınırlıdır.

Madde âlemindeki renksiz gazları, havayı ve mikropları göremeyen gözler, sesleri ve kokuları da göremezler. Ayrıca aynı çaptaki cisimlerin uzaktakilerini daha küçük ve yakınındakileri daha büyük gören gözler, yıldızları da nohut tanesi kadar görürler.

Evet, gözler her şeyi göremediği gibi gördükleri de gerçeği tam olarak yansıtmaz.

Görme duygumuzu kısıtlı yaratan, Allah'a (c.c.) çok şükürler edelim. Kirazın içindeki kurtları görünce tiksinerak yere atarız. Ya içtiğimiz sulardaki, yediğimiz gıdalardaki ve teneffüs etmek zorunluluğunda olduğumuz havadaki milyonlarca mikropları açıkça görsek ne yapabiliriz?

Ayrıca; cinleri, ruhları ve melekleri sürekli görüp konuşmalarını duysak nasıl yaşarız?

Gözlerimiz tüm varlıkları sürekli görse ve kulaklarımız tüm ses dalgalarını sürekli duysa, insanın beyinsel yapısı bunlara kaç saat dayanabilir?

Madde âleminde yaratılan gözlerin kendi âlemindeki varlıkları görebilmesi kısıtlı iken, madde ötesi âlemleri görebilmesi beklenemez. Gerçek kimliğimiz olan RUH'larımız da melekler gibi madde ötesi âlemlerdendir. Bu nedenle maddesel gözlerimizle kendi ruhlarımızı da göremeyiz. Ancak, varlığını inkar edemeyiz. İnançlı ve inançsız tüm insanlarca ruhların varlığı kesinlikle kabul edilmiş ve ruhunu inkar eden bir deliye dahi rastlanmamıştır.

Maddesel yapımız olan bedenlerimiz için ruhun gereği ve önemi ne ise madde âlemi için de meleklerin gereği ve önemi aynı ve eşit orandadır.

Ruhsuz beden ve meleksiz madde âlemi anlamsızdır. Bu nedenle Yüce Rabbimiz, bedenlerimizden önce ruhlarımızı ve göklerden önce melekleri yaratmıştır.

Ruhsuz beden ve meleksiz madde âlemi olmadı gibi kâinat (evren) da RAB'siz olamaz.

Kâinattaki denge, düzen, disiplin ve kesin hakimiyet, bütün âlemlerin Rabbi olan Allah'ın varlığının ve birliğinin kesin şahididir.

Bir insanın bedeninde bulunan ortalama 30.000.000.000.000 hücrenin rastlantı ve tesadüflerle bir araya gelerek organları ve dengeli bir bedensel yapıyı oluşturmaları imkansız olduğu gibi güneş sistemleri ve galaksiler de rastlantı ve tesadüflerle oluşmamışlardır.

Akıl, bilinç ve irâde duygularından yoksun olan ve yaşam süreçleri çok kısa olan hücrelerin; yaratıldıkları, yönlendirildikleri ve kesin bir denetim altında bulundukları kesindir.

Tüm canlıların bedensel yapılarını oluşturan hücreler teker teker sayılıp elde edilen rakamlar yan yana dizilse, güneş sistemini aşan rakamlar konvoyu meydana gelir.

İşte! Tüm bu hücreleri teker teker yaratan, bilen, gören ve dilediği gibi yönlendiren Allah (c.c.); sonsuz ve sınırsız ilmi ve kudreti ile güneş sistemlerini de galaksileri de, tüm yıldızları ile, uyduları ile, atmosferleri ile ve aralarındaki açılar ile gezdirir, döndürür ve yönlendirir.

Ey insan! Kim olursan ol. Kapıcı da olsan, devletin başında da olsan, camilerde imam da olsan, mason localarında üstad da olsan, medyanın patronlarından da olsan, belirsiz bir kişi de olsan, hastanede yatan garip bir hasta da olsan, aynı hastanenin başhekimisi de olsan; elinde, irâdende ve denetiminde olmayan hücreler topluluğundan meydana gelmiş bir varlıksın.

Ruhun bedenden ayrılmadan, hücrelerin dağılıp toprak olmadan ve SEN, Mahkeme-i Kübrâ'da sorguya çekilmeden önce; kendine gel, gerçek kimliğini bul ve seni yaratan, hücrelerini yönlendiren RABB'ini tanı.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

MEDİH, ÖVGÜ VE ŞÜKÜRLER, ÂLEMLERİN RABBİ OLAN ALLAH'IN HAKKIDIR

Allah, âlemlerin Rabbi olan yüce Mevlâmızın özel ismi-
dir. Tapınılan hiçbir şeye bu isim verilememiştir. Bu nedenle ço-
ğul olarak kullanılamaz.

Arapçada hak veya bâtil, tapınılan şeylere ilâh denir.
Türklerin tanrı, Farsların hûda ve Almanların god kelimeleri,
ilâh kelimesinin anlamında olup, Allah ismi ile eş anlamlı
kullanılamazlar.

Âlemlerin Rabbi olan Allah birdir. Mülk O'nundur.
Allah (c.c.) bütün âlemlerin yaratıcısı, tek ve kesin hakimidir.
Her şey Allah'ın (c.c.) emrinde, gözetiminde ve sonsuz kud-
reti ve tasarrufundadır. Allah'ın (c.c.) izni ve irâdesi olmadan
en küçük bir madde hareket edemez, yer değiştiremez, kim-
yasal ve fiziksel değişimi gerçekleştiremez.

Karanlık gecede, kara taşın üzerinde hareket etmekte
olan kara karıncayı gördüğü ve bildiği gibi karıncanın
bedensel yapısını oluşturan hücrelerin her birini de görür,
bilir ve yönlendirir.

Din düşmanlığı ilkesine dayanan inkarcı ve materyalist
felsefe ile beyni yıkanan insan!

Lütfen, ön yargısız ve akli selîminle (sağ duyunla) önce
kendini incele ve sonra başını kaldırıp göklere bak...

Ayağının altındaki atomlarla, bedenindeki hücreler ve gökteki yıldızlar arasındaki bağlantıyı gör. Kâinattaki (evrendeki) denge, düzen, uyum, disiplin ve birliğe bak. Bir tek zerre, bir tek madde ve bir tek kürre kâinattan kopuk yaşayamaz. Sen de kâinatın bir parçasısın ve sen de kâinattan kopamazsın. Havasız, susuz, gıdasız ve güneşsiz yaşayamazsın. Bütün âlemlerin Rabbi olan Allah (c.c.) senin de Rabbindir. İnansan da inanmasan da sen O'nun kulusun.

Maddeleri putlaştırıp şirk zincirini kendi elinle boynuna takma. Kimsenin ardından, izinden gitme. Allah (c.c.) yoluna giden, Allah erlerinin peşine takıl ve yalnız Allah'a (c.c.) kul-luk et. Çünkü sen, âlem-i emirden gelen maddeler üstü bir varlıksın ve yalnız Allah'a (c.c.) kulluk etmeye lâıyaksın.

Varlıklardan hiçbiri kendi gücü, irâde ve isteği ile bulunduğu noktaya gelmemiştir. Ne hayvan türleri kendi istekleri ile hayvan olmuşlar ne de insanlar kendi istekleri ile insan olmuşlardır.

İnsan fâil değil, meful'dur. Kendisinin yapıcısı ve yaratıcısı olmayıp, yapılmış ve yaratılmıştır. Yokluktan varlığa gelişimiz elimizde ve irâdemizde olmadığı gibi dünyadaki yaşam sürecimiz ve ölümümüz de elimizde ve irâdemizde değildir.

Kâinat (evren) ne kadar geniş olursa olsun, bu bedensel yapımızla dünya gezegeninde yaşamak zorunluluğundayız. Hem de okyanusların dibinde yaşayan canlılar gibi yerçekimi ile hava basıncı arasında yaşama zorunluluğundayız.

Ancak, insanın değeri maddesel yapısı olan et ve kemik yiğini ile orantılı olmayıp inancı, duyguları ve ruhsal varlığı ile orantılıdır.

Allah (c.c.), insanı kendisi için yaratmış ve yeryüzüne halife kılmıştır. Canlı ve cansız tüm varlıklar insanın yararına sunulmuş ve insan Allah'a (c.c.) bilinçli ibadet ve itaat etmek ile mükellef kılınmıştır.

İnsan bu kutsal ve doğal görevini yaparsa ve yalnız Allah'a (c.c.) kulluk ederse doğal yeri ve yörüngesi olan Ahsen-i Takvîm makamında kalır. Başta gönlü olmak üzere tüm duyguları ile tatmin olup, ruhsal zevklere ve manevi feyizlere kavuşur.

Aksi halde, yani maddelerden bir maddeyi putlaştırır veya taşlara, leşlere tapınırsa Esfel-i Sâfilîn'e (aşağıların aşağısına) düşer. Doğal yerinden ve yörüngesinden koptuğu için tüm duyguları alt üst olur, dengesi bozulur ve koskocaman dünya kendisine dar gelir.

Ahsen-i Takvîm üzere yaratılan ve yeryüzünün halifesi olan insan... Lütfen nefsinin öfke, şehvet, ihtiras, onur ve benlik gibi duygularının tutsağı olma. Yaprak yaprak, çiçek çiçek, kuşlardan karıncalara kadar madde âlemini incele. Akan suya, esen rüzgara, dönen dünyaya, aya, yıldızlara ve güneşe ibretle bak.

Kâinatın tam otomatik bir fabrika gibi dengeli, düzenli ve disiplinli çalıştığını anlar ve tevhîd-i ef'al makamına erişirsin.

Otomatik bir makinenin çarklarının irili ufaklı değişik çaplarda olmaları plan ve projenin gereği olduğu gibi atomun çekirdeğinin etrafında dönen elektronlarla, güneşin etrafında dönen gezegenlerin de ilâhî takdirin gereği olduğunu anlarsın.

Bütün âlemlerin Rabbi olan Allah, madde âleminde her şeyi sebepler kuralına bağlamış ve bu sebepler ile Zât-ı ulûhiyyetini gizlemiş ve perdelemiştir.

Gönülleri Allah'tan (c.c.) başka bir şeyle tatmin olamayan ihlâslı kullar, tüm sebepleri ve perdeleri aşırıp gerçek imana ve ruhsal huzura kavuşurlar.

Nefislerinin tutsağı olan gafiller de sebepleri putlaştırıp, perdeleri aşamazlar ve ruhsal bunalımda kabir azâbının sıkıntısını yaşarlar.

Sonsuz ve sınırsız kudret sahibi olan Allah, bütün âlemlerin Rabbidir. Yerde ve göklerde ve bütün âlemlerde kesin bir hakimiyet, tam disiplin, uyum, düzen ve denge vardır. Bir tek zerre, bir tek hücre ve bir tek mikrop kesinlikle başıboş değildir. Karıncanın gözündeki hücrelerden yıldızlara kadar, cinlerden, meleklerden Arş'a kadar tüm varlıklar; Allah'ın (c.c.) emrinde, gözetiminde, denetiminde ve kesin hakimiyeti altındadırlar.

Canlı ve cansız bütün varlıklar, kader denen ilâhî irâde-nin isteği ve programı dahilinde yaratılırlar.

İncir çekirdeklerinin ve çiçek tohumlarının özünde takdir edilmiş ve programlanmış kaderleri yazılıdır. Yapraklarının şeklinden, çiçeklerinin ve meyvelerinin tat, renk ve kokusuna kadar tüm kaderleri yazılıdır.

Güneşin merkezindeki ve çevresindeki milyonlarca derecedeki ısı, ilâhî takdirin gereği ve güneşin kaderidir.

Yumurtadan çıkan civciv, ilâhî irâdenin takdir edip beyinsel yapısında programladığı kaderini yaşamaya başlar. Yumurtadan çıktığı an, tereddüt ve şaşkınlık geçirmeden hemen dünyaya uyum sağlar. Düşmesine basılmış tam otomatik makine gibi çalışmaya başlar ve ayaklarıyla eşelene-rek yerden rızkını aramaya başlar.

Beynindeki vehim duygusu ile dost ve düşmanlarını bilir. Horozdan, koyundan ve inek gibi büyük hayvanlardan kork-mayıp, küçük kedilerden ve havada uçan doğan ve kartal türü kuşlardan korkar.

Ziraat fakültesi öğrencileri ekinler için zararlı olan kuş türlerini ders kitaplarında görüntüleri ile belledikleri halde, uçuşan kuşların arasında onları ayırt etmede çok zorlandık-ları ve çok defa yanıldıkları bir gerçektir.

Yumurtadan yeni çıkan civcivlerin havada uçuşan kuş türlerini hiç yanılgıya düşmeden ayırt etmeleri, ilâhî kudretin tüm varlıklar üzerindeki tedbir ve tasarrufunun apaçık göstergesidir.

Bir çiftlik sahibinden dinledim. “Tavuğumun biri kurkuk olmuştu.” dedi. “Elimde yeteri kadar tavuk yumurtası yoktu. Birkaç tane de ördek yumurtası ilâve ettim ve yavruların hepsi sâlimen çıktılar. Ana tavuk, yavruları gezdirirken bir suyun kenarına geldiler. Tavuk ve civcivler suyu geçemeyip durdular, ördek yavruları ise hemen suya dalıp yüzmeye başladılar. Ben de Sübhânallah diye hayretler içinde kaldım.”

Senelerce eğitim gören pilotlar, radarlarla ve elektronik cihazlarla donatılmış uçakları ile rotalarını şaşırıp uçuş hatası yapıyorlar.

Ya göçebe kuşları?

Gerek göçün zamanlamasında ve gerek uçuşun rota ve irtifasında hiç yanılgıya düşmeden aynı planı uyguluyorlar.

Bazı araştırmacılar, göç mevsimi yaklaşınca birkaç tane yavru kuşu kapalı yerde alıkoymuşlar. Ana kuşların göçünden sonra yavru kuşların ayaklarına renkli ipler bağlayıp ters istikametlere salıvermişler. Yavru kuşlar biraz şaşkınlıktan sonra analarının gittiği aynı rotayı izleyerek sürüye karışmışlar ve sâlimen dönenleri aynı yuvalarına veya aynı ağaçların dallarına konmuşlar.

Doğum sancısı başlayan ve ilk doğumunu yapacak olan vahşi canavarlar, ebe okulunda eğitim görmüş veya doğum evinde ihtisas görmüş gibi doğumla ilgili tüm gerekleri yerine getirir ve şaşırmadan uygularlar.

Doğumla ilgili hafızalarında görüntü ve ön bilgiler bulunmadığı halde, doğum öncesi yavrusunun yatacağı yeri hazırlar. Doğumdan sonra da yavrusunun her tarafını

yalayarak hem nemini kurutur hem de masaj yaparak kan dolaşımını sağlar ve yavrusunu ısıtır.

Yumurtadan çıkan tavuk ve ördek türü kanatlılar, rızıklarını yerde ararken, doğum yolu ile gelenler rızıklarını analarının bedenlerinde ararlar. 10 - 15 dakika sonra ayağa kalkan yavrular, analarının kulağına, kuyruğuna yapışmayıp memelerini bulurlar ve hemen şapur şapur emmeye başlarlar.

Yüce Allah buyuruyor:

Yeryüzündeki bütün canlıların rızıkı Allah'a aittir. Her birinin barınacak ve ayrılacak yerlerini bilir. Bunların hepsi Kitâb-ı Mübîn'dedir. (Hûd, 6)

Evet, bütün canlıların rızıkları ve barınacak yerleri ezelde takdir olmuş ve Kitâb-ı Mübîn'e yazılmıştır. Kâinattaki tüm varlıklar Allah'ın (c.c.) irâde ve takdir ettiği yerlerde yaşama zorunluluğundadırlar.

Yerin altında ve karanlıklarda yaşaması gerekenler, yerin üzerinde ve ışıktaki yaşayamazlar.

İnsanoğlu ayda veya diğer gezegenlerde yaşayamadığı gibi diğer gezegenlerde yaşayanlar da dünyada yaşayamazlar.

Yüce Allah buyuruyor:

Yeri ve gökleri yaratıp, yerde (dünyada) ve göklerde (diğer gezegenlerde) Dâbbe'yi (yürüyen canlıları) yaratıp yayması Allah'ın âyetlerindendir. Ve o Allah ki, dilediği zaman onları bir araya toplamaya güçlüdür. (Şûra, 29)

Tefsîri Kebîr'in 7. cilt ve 411. sahifesinde, 'Dâbbeh' kelimesinin insan ve hayvan türü yürüyen, hareket eden canlılar için kullanıldığını, meleklerin ise uçarak hareket ettiğini beyandan sonra, göklerde de yürüyen canlıların bulunacağına işaret ediliyor.

Bazı müfessirler, yerdeki ve göklerdeki canlıların ancak mahşer yerinde bir araya toplanacağını bildirmektedirler. Kadı Beyzavî tefsirinde ise: “Fî eyyi vaktin şâ’e” (dilediği vakit) ibaresi vardır.

Eğer yüce Rabbimiz dilerse kıyâmetten ve mahşerden önce, dünyadaki insanlarla diğer gezegenlerdeki canlıları buluşturur.

Sonsuz ve sınırsız ilim ve kudret sahibi olan Allah, bütün âlemlerin Rabbidir. Tüm âlemlerde denge, düzen, disiplin ve kesin hakimiyet vardır. Her şey Allah’ın (c.c.) dilediği ve takdir ettiği şekilde gelişir. Allah (c.c.) ne dilemiş ve neyi takdir etmiş ise vaktinde olur. Allah’ın (c.c.) dilemediği ve takdir etmediği bir şey de olmaz ve olamaz.

Ya cansız varlıklar?

Atomun çekirdeğinden yıldızlara kadar tüm cansız varlıklar da dengesiz, düzensiz ve başıboş değillerdir.

Bir uzay gemisi niteliğinde olan ve üzerinde yaşamak zorunluluğunda olduğumuz dünya da başıboş ve bağımsız değildir. Uzayda istediği gibi gezip dolaşamaz.

Sonsuz ve sınırsız ilim ve kudret sahibi olan Allah, dünyayı 150.000.000 km uzaklıktaki güneşin çekimine bağlamıştır. Dünyadaki canlıların hayatı ve tüm maddelerin dengesi bu açının korunmasına bağlıdır.

Güneşin de başıboş olmadığını ve kesin bir denetim altında olduğunu Yâsîn Sûresi’nin 38. âyeti bildiriyor: **“Güneş de kendisine tahsis edilen yerinde (yörünge-sinde) cereyan (hareket) eder.”**

Aynı sûrenin 39. âyetinde: **“Ay’a da menziller takdir ettik.”** buyuruluyor.

Dünyayı, ayı, güneşi ve yıldızları yoktan var edip yaratan Rabbimiz, her birini yerlerine ve yörüngelerine oturta-
rak, çekim kuvveti ile birbirlerine bağlamış ve sonsuz ilmi ve kudreti ile denge ve düzeni kurmuştur.

Sevgili Peygamberimiz, kan aldirmek isteyenlere kamerî ayların 17, 19 ve 21. günlerini tavsiye etmiş ve bu tavsiyesi ile kan dolaşımının ayla olan ilgisine işaret etmiştir.

Bütün âlemlerin Rabbi olan Allah, kâinatta öyle bir denge ve düzen kurmuştur ki, en küçük maddeden en büyük yıldızların hareketine kadar her şey emir, denetim, disiplin ve komuta altındadır. Yıldızların belirli yörüngelerindeki hareketlerinden, güneşin ısı ve uzaklık açısı ve ayın her gece dünyaya yansıyan değişik görüntüleri, Azîz ve Alîm olan Yüce Allah'ın takdiri iledir.

Madde ötesi âlemlerde de durum böyledir. Çünkü Allah (c.c.), bütün âlemlerin Rabbidir. Denizlerdeki balıklar gibi meleklerin de belirli yerleri ve makamları vardır. Mîrac gecesinde Peygamberimizi Sidretü'l-Müntehâya kadar götüren Hz. Cebrâil, "İleri geçersen yanarım!" diye, makamını aşamayacağını bildirmiştir. Daha güçlü ve yüksek voltajlara dayanamayan elektronik cihazlar gibi Hz. Cebrâil de daha fazla ilâhî aşkın ateşine dayanamayacağını itiraf etmiştir.

Denizlerdeki balıklar, bedenimizdeki hücreler ve gökteki yıldızlar gibi meleklerin ve tüm rûhânî varlıkların da belirli yerleri ve makamları vardır.

Canlı ve cansız tüm varlıklar gibi bedenimizdeki hücreler ve organlarımız da Allah'ın (c.c.) Rubûbiyyet kanunlarına bağlıdırlar. Et parçalarından oluşan organlarımızın akıl ve hayâle sığmayan bilinçli faaliyetleri ve kalbimizin sürekli çalışması gösterir ki, bedensel yapımızın gerçek sahibi, yöneticisi ve yönlendiricisi yalnız Allah'tır.

Bir insanın bedeninde bulunan trilyonlarca hücre, kendi kendilerini yaratmadıkları gibi bedenin hangi bölümünde veya hangi organında ve ne gibi görevler yapacaklarına karar verme bilincinde ve yetkisinde değildir. Yaratıldıkları ve kesin bir emir ve denetim altında yönlendirildikleri apaçık bir gerçektir.

Aksi halde, yani denetimsiz ve başıboş hareket eden serseri hücrelerden meydana gelecek bedensel yapılar; belirsiz, çirkin ve korkunç bir görüntüye dönüşürler.

Astronomi uzmanları dünyadan ve uzaydan dev teleskoplar ile yıldızları incelesinler. Yerlerini, uzaklıklarını ve aralarındaki mesafeleri astronomik rakamlarla ve ışık yılı ile hesaplasınlar.

Önemli bir gerçeği unutmayalım! Allah'ın (c.c.) kudreti açısından, yıldızlarla hücrelerin yaratılması eşittir.

Allah'ın sonsuz ve sınırsız ilmi ve kudreti karşısında, organları oluşturan hücreler kümesi ile galaksileri oluşturan yıldızlar kümesinin yaratılması eşittir.

Ey insanoğlu! Lütfen kendine gel. Fıtratına, kişiliğine ve doğal yapına gel. Nefsinin istekleri doğrultusunda koşmuş da olsun... Namazını terk edip haramlara batmış da olsun... Kalbindeki imanın çalınmış ve beynin inkarcı felsefe ile yıkanmış da olsun... Sapık ideolojilerin ve putlaştırılan sistemlerin kurbanı da olsun... **Yine gel.**

Soluduğun havaya ve içtiğin suya bak. Meyve veren ağaçlara ve açılan güllere bak. Aya, güneşe ve yıldızlara bak. Onlara yansıyan ilâhî nuru ve ilâhî kudreti gör. Kâinat-taki birlik, denge ve düzene bak.

Ana rahminden geldiğini, ömrünün damla damla tükenmekte olduğunu ve mezara doğru gitmekte olduğunu unutma ve kabrin ötesinde geçersiz olan sistemlere bel bağlama.

الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ

ÂLEMLERİN RABBİ OLAN ALLAH RAHMANDIR RAHÎMDİR

Esmâ-i Hüsna'dan olan bu isimler; acıyan, koruyan ve bağışlayan anlamındadırlar. Ayrıca, Rahîm ismi yalnız mü'minlere hâs (özel) olmakla birlikte, Rahman ismi tüm canlıları kapsar.

Mün'imi hakikî (gerçek rızık verici) anlamında da olan Rahman ismi; inananların, inanmayanların ve tüm canlıların rızkını vericidir.

Hayat ve rızık birbirlerinden ayrılamazlar. Birinin olmadığı yerde diğeri de olamaz. Bir tek canlının yaratılması için ne gibi şartlar gerekli ise o canlının rızkının yaratılması için de aynı şartlar gereklidir.

Bütün âlemlerin Rabbi olan Allah (c.c), âlem-i mülk denen madde âleminde her şeyi zincirleme cereyan eden sebepler kuralına bağlamıştır.

Hayat ve rızık temel maddeleri; toprak, su, hava ve ısıdır. Bu maddeleri etkileyerek dengeli karışımlarını ve kimyasal ve fiziksel değişiklikleri sağlayacak olan tabii olayların, mevsimlerin ve gece ile gündüzün meydana gelişi; dünyanın, güneşin, ayın ve yıldızların takdir olunan yer ve yörüngele-
rindeki dengeli ve disiplinli hareketlerine bağlıdır.

Canlı türlerinin en aşağısı olan bir tek bitkinin yetişmesi için âlem-i mülk denen madde âleminin önceden yaratılması gerekli olduğu gibi bir tek karıncanın yaşamını sürdürebil-

mesi için de madde âleminin aynı denge ve düzen içinde olması gereklidir.

Öluden diriye ve diriden ölüyü çıkaran Allah (c.c.), sonsuz ve sınırsız kudreti ile ölü topraklardan bitkileri ve yenilen bitkilerin özünden kanı ve kanın özünden nutfeyi ve nutfenin özünden insan ve hayvan türü canlıları yaratır.

Yaratılan canlılar takdir olunan yaşamlarını tamamlayınca, tüm canlıların müşterek kaderi olan ölümü tadarlar ve sonra geriye sayım işlemleri başlar. Her biri yaratıldıkları aslî madde-lerine (toprağa) dönüşünce bu işlem tamamlanmış olur.

Canlılar yaratılmadan önce ömürleri ve rızıkları takdir edilmiş ve Kitâb-ı Mübîn'e yazılmıştır.

Yer ve gökler gıda üretimi yapacak bir fabrika gibi düzenlenmiştir. Dünya, ay, güneş ve yıldızlar otomatik makineler gibi yörüngelerine yerleştirilmiş ve bu fabrikanın meleklerden oluşan personelinin başına Hz. Mikâil genel müdür tayin edilmiştir.

Dünya, ay, güneş ve yıldızlardan oluşan otomatik makinelerin devreye girmesi ile meydana gelen gece, gündüz, mevsimler, tabii olaylar, ısının iniş ve çıkışları, rüzgârların hız ve yönleri, bulutların oluşumu, yağmur taneciklerinin sayı ve niteliği ile kar taneciklerinin şekil ve sayıları; ezelde takdir olunan ilâhî plan ve programın Hz. Mikâil'in denetiminde uygulanmasıdır.

Toplumlar, İslâmî çizgide ve Kur'an'ın emrinde yaşarlarsa, tüm bu olaylar Allah'ın (c.c.) lûtfu ile nimete dönüşür ve toplumda refah, bolluk, bereket, huzur ve emniyet olur.

Aksi halde, İslâmî çizgiden ayrılan ve Kur'an'dan kopup haramlara yönelen toplumlar, Allah'ın (c.c.) kahrına uğrarlar ve bu nimetler felâkete dönüşürler.

Havaların anormal seyri, rüzgârların şiddetli fırtınaya ve kasırgaya dönüşmeleri, aşırı ve sert yağışlar ve sel felâketleri gibi olaylar; lûtfun kahra dönüşmesinin işaretleridir.

Özel uçağı ve özel yatı ile yolculuk edenlerin ve lüksyalılarda ikâmet edenlerin rızkı da Allah'ın (c.c.) takdirine bağlıdır. Canavar yavruları analarının göğüslerini şapur şupur emerken ve meyve kurtları yattıkları yerlerde karınlarını tika basa doyururken, dünyanın bazı sayılı zenginleri açlıktan uyuyamazlar.

Kalp rahatsızlığı, damar sertliği, tansiyon ve şeker gibi rahatsızlıklar takdir olunan rızkı dengeleyen sebeplerdir.

Ancak, mal ile rızkı birbirine karıştırmayalım. Yenilen, içilen ve bedende kalıp yararlı hale dönüşen gıdalara **rızık** denir.

Menkul ve gayrimenkul gibi mallar rızık olmayıp kişinin rahatça yaşamına neden olabilirler. Gerçi bazı mallar hayırsız olup kişinin kendisinin ve aile fertlerinin felâketine de sebep olabilirler.

Canlılar yaratılmadan önce rızıkları takdir olduğuna göre, çalışıp çabalamayanların ve tembel tembel yatanların rızıkları ayaklarına gelir mi?

Tüm varlıklarda asıl olan hareketliliktir. Atomun çekirdeğinin etrafında dönen elektronlardan kalp atışına, derelerden, denizlerden kan dolaşımına ve mikroplardan yıldızlara kadar tüm varlıklar hareket halindedirler.

Kâinattaki (evrendeki) denge ve düzen bu hareketliliğe bağlıdır. Durgun sular ve durgun hava kirlendiğı gibi aşırı tembellik nedeni ile hareket etmeyen canlıların da sağlıkları bozulur.

Havayı hareket ettirerek, dereleri akıtarak ve denizleri dalgalandırarak temizleyen Rabbimiz, insanları ve hayvanları da sağlıklı yaşamları için rızıklarının peşinde koşturmaktadır.

“Kasap et derdinde, koyun can derdinde.” derler. Yer altındaki haşerattan, uçan kuşlara ve denizlerde yaşayan balıklardan ormanlarda yaşayan tüm hayvanlara kadar her biri ya et derdi ile veya can derdi ile koşuşurlar.

İnsanlar da ihtiras duygusunun etki ve itimi ile gerek kendi rızıkları ve gerek diğer insanların rızıklarının sağlanması ve toplumsal denge ve düzenin oluşması için çeşitli iş kollarında gece gündüz didişip dururlar.

Peki; âcizliğinden, hastalığından, küçüklüğünden veya yaşlılığından dolayı rızkının peşinde koşamayan ve çalışıp çabalayamayanların rızıkları ayaklarına gelir mi?

Bir anne, 6 aylık bebeğinin yiyeceğini biberonla ağzına götürür. 5 yaşındaki yavrusunu hazırlanmış sofraya çağırır. On yaşındaki oğlunu fırına veya markete gönderirken, aynı yaşlardaki kızına da sofranın hazırlanmasında yardım etmesini söyler.

Bütün âlemlerin Rabbi olan ve her şeyi bilen, gören ve dilediği gibi yönlendirme gücüne sahip olan yüce Mevlâmız da yarattığı varlıkların içinde bulundukları hâl ve şartlar gerektirdiğinde rızıklarını ayaklarına ve hatta ağızlarına gönderir.

Karnı aç olan ana kuş, bulduğu yemi kendisi yemeyip yuvadaki yavrusuna getirir. Yavru kuş ağzını açar ve ana kuş ağzındaki yemi yavrusunun ağzına atar. Birkaç defa gidip geldikten ve yavrusunu doyurduktan sonra ağız dolusu su ile gelir ve suyu yavrusunun ağzına azar azar akıtır. Yavrusunu doyurup suladıktan sonra kendi karnını doyurmak için uçup gider.

Materyalist felsefe gözü ile bakılacak olursa, aylarca karnında taşıdığı cismin ağırlığından ve sıkıntısından doğum sancısı çekerek kurtulan canavarların, yavrularını derhal ezip parçalamaları veya yemeleri gerekir.

Allah'ın (c.c.) Rahman ve Rahîm sıfatları canavarların duygularına yansırken, öz yavrularını çöp bidonlarına atan çağdaş (!) insanlardan çok daha medeni ve insancıl oluyorlar. Kendileri aç ve hasta oldukları halde yavruları ile ilgileniyorlar.

En vahşî canavarlara yavrularını baktırtan, emzirten, besleten ve yuvalardaki yavru kuşların rızıklarını ağızlarına kadar taşıtan Allah (c.c.); Ahsen-i Takvîm üzere yarattığı insanları da âciz ve muhtaç durumlarında kesinlikle ihmâl etmez.

İnsanın yönlendirilmesinde kanın çok etkin rolü ve bas-kısı vardır. Bu nedenle helâl lokma yemeye çok özen gösterilmelidir. Helâl kazanç ve helâl lokma için çırpınış ibâdetdir. Damarlarında ve kalplerinde haram gıdalardan oluşan kanlar bulunan kişiler, imanın tadını alamazlar ve ibâdetlerin ruhsal zevkine erişemezler.

Rüşvet vererek gümrük kapılarından kaçak giriş yapan ajanlar ülkemize zarar verdikleri gibi tat duygumuza rüşvet vererek bedenin gümrük kapısı olan ağızdan kaçak giriş yapan haram lokmalar da hem dinimize hem de sağlığınıza çok zarar verirler.

Yiyeceklerin hazırlığına **Besmele** ile başlamalı, güzel bir hâl ile ve Allah'ın (c.c.) zikri ile devam etmelidir.

Acıkmadan ve çok sinirli veya çok üzgün durumlarda sofraya oturmamalıdır. Müzik dinleyerek ve gafletle yemek yememeli ve İslâm düşmanları gülseler de gerekli hallerde haremlik ve selâmlık prensibini uygulamalı ve mahremi olmayan kadınlarla bir sofraya oturmamalıdır.

Yemeğin evveli zikir, ortası fikir ve sonu şükürdür.

“Bismillâhirrahmânirrahîm” diye başlamak zikirdir. Besmele ile başlanan yiyecek ve içeceklerden şeytanlar uzak kalırlar. Şeytanların aç ve güçsüz kalmaları için her türlü helâl yiyeceklerde ve helâl içeceklerde Besmele’yi unutmamalıdır.

Acele ederek Besmele’yi unutup başladı isek, aklımıza geldiği an, **“Bismillâhi evvelehû ve âhirehû”** diyerek şeytanın yediğini yanına kâr bırakmayalım. Bu duayı okuduğumuz an şeytanın içi bulanır ve yediklerini bir kenara gidip kusar.

Şeytanlar bizim gibi lokma lokma veya tane tane yiyemezler. Madde âleminin en şeffaf maddesi olan ateşten (ısıdan) yaratıldıkları için gıdaların en şeffaf tarafı olan içini ve özünü yerler. Bu durumdaki gıdaların besleyici, hastalıklara karşı koruyucu ve şifa verici özellikleri gider. Şeytanlarımız ve mikroplarımız güçlenirken, bizlerin bedensel direnci zayıflar ve ruhsal açıdan da etkileniriz.

Yemeğin ortası fikirdir. Yemek yerken önümüzdeki nimetlerin bize kadar gelişini düşünmek fikirdir.

Hız. Mikâil’in emrindeki meleklerle başlayan, güneşin, ayın ve yıldızların devreye girmesiyle devam eden ve çeşitli tabii olaylarla gelişen gıdaların, bizlere kadar gelişinde yüzlerce kişinin görev yaptığını düşünelim.

Kesinlikle hiçbir nimeti aşağılamayalım. Eğer canımız çekiyorsa yiyelim ve canımız çekmiyorsa yemeyelim. Ayrıca israftan kaçınalım.

Sonsuz ve sınırsız kudret sahibi olan Allah’ın (c.c.) yeri ve gökleri yaratmadan önce bizler için takdir ettiği rızıkların, Hız. Mikâil’in emri ile göklerde başlayıp mutfakta son şeklini almasını ve hanımın servisi ile önümüze kadar gelişini düşünmek fikirdir.

Yemeğin sonu şükürdür. Bazı hayvanlar kokuşmuş leşleri çiğ çiğ yerken; kediler, köpekler çöp bidonlarından yiyecek ararken; tavuklar toz toprak içinden ve ördekler bataklıklardan buldukları yiyecekleri gagaları ile yere vura vura parçalayıp yemeye çalışırken...

Bizler en temiz ve en nefis gıdaları bol su ile yıkayıp, kesip, doğrayıp, güzelce pişirip ve sonra tertemiz tabakların içinde huzur ve güvenle yerken, tüm duygularımız ile “**Elhamdülillâh**” dememiz şükürdür.

Ancak gerçek şükür, tüm beden ile yapılan fiilî şükürdür. Çünkü yediklerimiz ve içtiklerimiz geçici bir damak tadı ile kaybolup gitmezler. Alınan gıdaların özü kana ve hücreye dönüşerek bedensel yapıda görevler alır. Bu nedenle kişinin gıdaların hazmı esnasındaki durumu çok önemlidir. Özellikle hazm-i sâni (ikinci hazım) denen, gıdaların kana dönüşüm süreci daha önemlidir.

Beş vakit namazlarını vaktinde ve huzur içinde kılmaya gayret edenler, hem tüm bedenleri ile fiilî şükür görevini yerine getirirler hem de hazım süreçlerini ibadet ile geçirirler.

Bir gerçeği unutmayalım ve altını çizerek belleyelim! **Bu dünya hayatı kalıcı değil, geçicidir.** Gerçek, kalıcı, sürekli ve huzurlu yaşam; ancak cennet hayatıdır. Her şeyin karşısı ile yer değiştiği bu dünyada gece ile gündüz gibi doğum ve ölüm de doğaldır.

Çoğulu evham olan vehim duygusunun tabiatı; genelde endişe, korku, ümitsizlik ve karamsarlıktır. Şeytanların cirit atıp rahatça oynadığı karanlık bir meydandır.

Özellikle ölümden korkar; kefen, teneşir, tabut ve mezar gibi kelimelerden hoşlanmaz ve gerçeklerini görünce ürperir. Evinden, eşinden ve yavrularından ayrılıp mezar denen

çukurda yapayalnız kalacağını düşününce deli divâne olur. Tüm bunlara maddesel sınırları aşamayan gözlerle ve kalp gafleti ile baktığı için korkar, ürperir ve vehimlere kapılır.

Er-Rahîm isminden yansıyan ilâhî nur gönlünü aydınlatınca, ona: “Sen yalnız değilsin; seni yaratan, gören, bilen, seven, acıyan ve koruyan ve aynı zamanda bütün âlemlerin Rabbi olan Allah (c.c.) vardır.” der.

Dünyaya gelişinde ve en güçsüz anlarında, annenin şefkatli kolları arasında seni baktıran ve sevdiren Allah (c.c.), ayrıca annenin göğüslerinden fışkıran âb-ı hayat gibi sütle, seni rızıklandığı gibi kabir kapısında da sana daha şefkatli kolları açtırır ve Havz-ı Kevser ile seni rızıklandırır.

Nemrud’un ateşini Hz. İbrahim’e gülistana çeviren Allah (c.c.), senin yer altındaki mezarını da cennet bahçelerine çevirir.

Geçici maddesel duygularımızı tatmin etmek için kara toprağın üzerini yemyeşil otlarla ve rengarenk ve hoş kokulu çiçeklerle donatan Allah (c.c.), sevdiği kullarının ruhsal duygularını tatmin etmek için toprağın altını daha güzel manevi güllerle donatır.

Gerçekte önemli olan maddenin görünümü, yapısı ve özelliği değil; Allah’ın (c.c.) lûtfu veya kahrıdır.

Allah’ın (c.c.) kahrında ve gazabında olan günahkarlar, dünyanın en ünlü ve en zengin kişileri de olsalar, en lüks yalılarda ve villalarda otursalar, özel uçakları ile havada kuş gibi uçsalar ve özel yatları ile denizlerde balıklar gibi dolaşsalar, ruhsal bunalımdan ve gönül darlığından toprağın üzerinde kabir azâbının sıkıntısını yaşarlar.

مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ

DİN GÜNÜNÜN MÂLİKİDİR

Yüce Rabbimiz, mahşer yerinde kurulacak olan Mahkeme-i Kübrâ (en büyük mahkeme) denen sorgulama gününün tek ve eşsiz mâlikidir.

Dünya meliklerinin (devlet başkanlarının) süklüm püklüm olacağı ve korkudan tir tir titreyeceği günde, yalnız Allah'ın (c.c.) emirleri ve kanunları geçerli olacak ve ilâhî adalet kesinlikle yerine gelecektir.

Fâtiha Sûresi'nin ilk âyeti insanlığın ilk mebde'ine (başlangıcına) ve ikinci âyeti dünya yaşamına işaret ettiği gibi bu âyeti de insanlığın meâd'ına (geleceğine) işaret etmektedir.

Geçmişini unutamayan ve geleceğini düşünen tek varlık insandır. Günlerce aç kalan kedi, bolca bulduğu ciğerden doyuncaya kadar yer ama artanını yarınlara saklamaz.

İnsanlarda geleceğini düşünme ve yarınlara hazırlanma duygusu vardır. Gelecekte rahat edebilme ümidi ile sıkıntılara seve seve katlanabilen tek varlık insandır.

İncir çekirdeğinin özünde, incir ağacının özü ve gerçeği vardır. İnsanın özünde de âhirete imanın özü ve gerçeği vardır.

Ruhlar âleminde ana rahmine ve oradan da dünyaya gelen insan, burada kalıcı olmadığına bilincindedir.

Oyuncakları ile oynayan çocukların, sonunda oyuncaklarını atıp kırmaları fitratlarından gelen doğal duygularının

tepkisidir. Yani “Ben, bunun için mi yaratıldım?” dercesine, çocuğun kendini sorgulamasıdır.

Körebe oyunu gibi, şehvet, öfke, ihtiras ve aşırı dünya sevgisi peşinde koşan yetişkinlerin de sonunda tatsız olaylara neden olmaları aynı duyguların etkisidir.

Gerçek vatani olan cennetten sürgün olarak dünyaya gönderilen insan, cenneti unutamamış ve dünyaya uyum sağlayamamıştır. İncir çekirdeğinin özünde, incir ağacının gerçeği olduğu gibi insanların hayâl duygularının özünde de cennetin gerçeği ve özlemi vardır.

Âhireti inkar eden dinsiz ve kitapsız ateistler bile, hayâlî güzelliklere “**cennet gibi**” yakıştırmasını yaparlar.

Kümes; tavukların bedenlerine oranla çok büyük, duygularına oranla ise çok küçük ve sıkıcıdır. Tavukların duygularında toz, toprak, yeşillik ve çöplük gibi açık yerlerin özlemi vardır.

Tavuklar için yeterli olan bu yerler ördekleri tatmin edemez. Onların duygularında da sulak ve bataklık yerlerin özlemi vardır.

Hayvan türlerinin duygularında ve beyinsel yapılarında ayrı ayrı yerlerin özentileri vardır. Ancak, hayvanlara dünyayı aşan duygular verilmemiştir. Bu dünya hayvanların gerçek vatanıdır ve hayvanlar için yeterlidir. Yeter ki doğal yaşam şartlarına uygun yerlerde özgürce yaşayabilsinler.

Hayvanlar için yeterli olan dünya, insanların beklentileri, özentileri ve duyguları açısından çok dar ve sıkıcı kümes gibidir.

Bir yerde durmayıp sürekli gezen ve dönen dünya, ayrıca güneşin, ayın ve yıldızların etkisindedir. Bu nedenle dünyadaki

tüm varlıklarda istikrar olamaz. Tüm varlıklar sürekli değişim sürecine ve kevn'ül fesâd (oluşup bozulma) kanununa tâbidirler. Hayvanlar ve bitki türleri için doğal olan bu yaşam, insanlar için doğal olmayıp ürperticidir.

Bu dünyada hiç kimse yarınından emin olamaz. Kader denen ilâhî kuralın gereği her şey zıttı ile değişecektir. Gençlik yaşlılıkla, sağlık hastalıklarla ve hayat ölümle nöbet değiş-tirecektir. Ayrıca hüznü ve sevinç tüm insanlığın müşterek kaderidir. Dünyanın süper gücünün başında olanlar da bu ikisini tadacaklardır.

Peki, varlıkların en şerefli olan insan, bu vefasız dünyanın kahrını çekmek için mi yaratılmıştır? İnsanlığın özlemini duyduğu ve tüm duygularını tatmin edecek ölümsüz bir istikrar yeri yok mudur?

Bütün âlemlerin Rabbi olan Allah, yarattığı tüm canlıların duygularına doğal yaşam yerlerinin özlem ve özentisini vermiş ve ayrıca özelemlerini duydukları doğal yerleri de yaratmıştır.

Hâşâ (Kesinlikle hayır)! Onları hayâlî bir yaşantı özlemi ile aldatmamıştır.

En vahşî canavarların duygularını tatmin etmek için özelemlerini duydukları doğal yaşam yerlerini yaratan Allah (c.c.), varlıkların en şerefli olarak yarattığı insanların da tüm duyguları ile tatmin olacakları cenneti de yaratmıştır.

Bu satırları yazarken ruhumun, gönlümün, aklımın ve bütün duygularımın koro halinde “Cennet vardır!” dediklerini duyar gibi oldum. Ben de bütün duygularımla ve tüm hücrelerimle yemin ediyorum. **Vallahi ve Billâhi cennet vardır.**

Peki, cennet nedir ve nerededir?

Sekiz cennet vardır ve cennetin biri yedi kat göklerden ve arzdan daha geniştir. Günümüze kadar tesbit edilebilen ve henüz ışıkları dünyaya yansımayan yıldızların tümü göklerde dir.

Yedi kat göklerden sonra Hz. Cebrâil'in ve ona bağılı olan meleklerin yeri ve makamı olan "Sidretü'l-Müntehâ" vardır. Sidretü'l-Müntehâ, yedi kat göklerden çok daha geniştir.

Sidretü'l-Müntehâ'dan sonra cennetler âlemi başlar. Sidretü'l-Müntehâ'ya en yakın olan Cennetü'l-Me'va ve en uzaktaki Firdevs Cenneti'dir.

Cennetlerin genişliğı akıl ve hayâl duygularının çok ötesinde ve matematiksel oranlara ve rakamlara sığmayan büyüklüktedir. Bu nedenle cennete en son girenlerin de dünyanın on katı genişliğinde yerleri ve makamları olacaktır.

Cennet istikrar yeridir. Gece, gündüz, hafta, ay ve yıl gibi zaman ölçüleri olmayacak ve her şey sürekli aynı halde kalacaktır.

Ölüm, yaşlılık, hastalık, sıkıntı ve ruhsal bunalım gibi haller olmayacak ve insanlar cennete girerken yaşadıkları ruhsal ve duygusal zevkleri sürekli ve aynen yaşayacaklardır.

Kadın ve erkek otuz üç yaş görünümünde olup iç ve dış organlarda hiçbir değışiklik olmayacağı gibi saç tıraşı ve tırnak kesme külfeti de olmayacaktır.

Yalnız, bülûğ çağından önce vefat eden çocuklar, öldükleri yaşlarındaki görünümde kalacaklar ve cennette annele rinin, babalarının yanlarında oynayacaklardır.

Kabileler arası bir çatışmadan kaçarken beş yaşındaki kızı Selma'sını kaybeden kadın, yirmi yıl geçtikten sonra tekrar Selma'sına kavuşmuş. Ana kız birbirlerine sarılıp öpüşmüşler, koklaşmışlar ve doyasıya ağlayıp hasret gidermişler. Kızına kavuşan anne, ara sıra “Yavrum Selma'm!” diye sayıklıyormuş.

Birgün kızı, annesine: “Anneciğim bak! Ben kızın Selma'yım ve yanındayım. Niye yavrum Selma'm diye sayıklıyorsun?” demiş.

Annesi: “Evet, biliyorum kızsın ve Selma'msın. Ancak hayâlimdeki Selma'mın yerini dolduramıyorsun.” demiş.

İşte! Küçük yaşta yavrularını kaybedenler, Allah'ın (c.c.) izni ile cennete girdikleri zaman, hayâllerindeki yavrularını aynı yaşta ve aynı görünümde bulacaklar ve tüm duyguları ile tatmin olup ebediyen birlikte olacaklardır.

Cennette mevsimler, ısı değişikliği, gece ve tabii olaylar olmadığı için hiçbir şeyde değişiklik olmayacak ve her bir insan hür ve bağımsız olarak yaşayacaktır. Toplumsal düzen, millet ve devlet yapılanmaları da olmayacak, yalnız evlilik hayatı devam edecektir.

Cennete giren kadın ve erkeklerden hiçbiri tek ve bekâr kalmayacak ve herkesin eşi olacaktır. Eşleri cehennemde olan kadınlar başka erkeklerle ve eşleri cehennemde olan erkekler de başka kadınlarla evleneceklerdir.

Dünyada uyumlu ve huzurlu yaşayan eşler, birlikte cennete girerlerse orada yine beraber olacaktır.

Dünyada uyumsuz, huzursuz ve tartışmalı yaşayan eşler, cennete girseler de orada birlikte olmayıp ayrılacaklar ve her ikisi de gönüllerine göre eşlerle evlenip huzur ve sükûna kavuşacaklardır.

Cennette kadın ve erkek ruhsal, bedensel ve ahlâk yönünden eşleri ile tam bir uyum içerisinde olarak birbirlerini çok seveceklerdir.

Gönül ve hayâllerindeki tüm güzellikleri ve her türlü beklentilerini fazlası ile eşlerinde bulup, tüm duyguları ile tatmin olacaklardır. Bu nedenle hiç kimsenin başkasının eşinde ve yaşamında kesinlikle gözü ve özentisi olmayacaktır.

Altlarından ırmaklar akan ve üzeri Tûba ağacının dalları ile süslü olan tertemiz ve büyük köşklerindeki yemyeşil cennet yataklarına yaslanıp eşleri ile sohbet edeceklerdir.

Cennet; gözlerin görmediği, kulakların işitmediği ve hayâl edilemeyecek kadar bambaşka bir âlemdir. Oradaki yaşam şartlarının dünyadaki yaşam şartları ile hiçbir benzerliği yoktur.

İnsanlar ister yürüyecek ve isterlerse uçacaklar. Ağaçların dalları ve akarsular insanların irâde gücüne bağlı olacaktır.

Denizler mürekkep olsa ve tüm canlılar yazıcı olsa, cennet nimetlerinden bir meyvenin renginin, kokusunun ve tadının zevkini yazamazlar.

Ancak, bizler bu bedensel yapımızla cennette yaşayamaz ve cehennemin ateşine bir saniye dayanamayız.

Bunun için bedensel yapımızda ve bedensel yapımızı oluşturan maddelerde kökten bir değişiklik gerekmektedir. Bu köklü ve temel değişikliğin gerçekleşmesi için iki kıyâmetin kopması gereklidir.

Birincisi, küçük kıyâmettir. Bu da insanın ölümü demektir. Ruhla ilgisi kesilen beden bir et parçası gibi çürüyüp aslına (toprağa) dönüşür. Azapta olmayan ruhlar, kafeslerden

kurtulan kuşlar gibi hür ve serbestçe, ruhsal huzur ve coşku ile uçuşuz bucaksız Berzah âleminde dolaşırlar. Birbirleri ile görüşüp konuşurlar.

İkincisi, büyük kıyâmettir. Bütün canlıların ölümü, yerin ve göklerin kökten değişip yeni bir düzenin ve dengenin kurulmasıdır.

Yüce Allah buyuruyor:

O gün, arz (dünya) başka bir arza dönüştürülecek ve gökler de (başka düzene dönüştürülecek). (İbrahim, 48)

Eritilerek aynı kalıplara dökülen maddelerde sonuç yine aynı olur. Ölümsüz yeni bedenlerin oluşması için bugünkü bedenlerin ölüp çürümesi ve toprağa dönüşerek sıfırlanması lâzımdır. Ayrıca yeni bedenleri oluşturacak maddelerde ve bu maddeleri etkileyen göklerde köklü bir değişiklik gereklidir.

Dünyanın maddesel ve fiziksel yapısının kökten değişip başka bir dünya oluşması ve dünyayı etkileyen göklerin de değişip yeni bir denge ve düzenin kurulması için **Kıyâmet** olayının gerçekleşmesi gereklidir.

Kıyâmetin kesin vaktini yalnız Allah (c.c.) bilir. Ancak gerek Kur'ân-ı Kerîm'de ve gerek hadisi şerîflerde kıyâmetin alâmetleri bildirilmiştir. Bu alâmetlerden bazılarını kısaca anlatalım.

Kadınlardan hayânın kalkması

Alâmetlerden biri ve en tehlikelisi kadınlardan hayânın kalkmasıdır. Hayâ ile iman, yapışık ikiz kardeş gibidir. Biri-nin olmadığı yerde diğeri olamaz. Ergenlik çağına erişen bir kızın, dizlerini ve üst tarafını annesine ve babasına bile göstermesi haramdır. Kısa şortlarla ve kısa yırtmaç eteklerle dışarılarda dolaşanlar her halde ikisinden de yoksundurlar.

Kadının örtünmesi farzdır. Bu ilâhî emirdir ve fitrî (doğal) kanundur. Toplumdaki cinsel denge, huzur ve aile yapısı buna bağlıdır.

Çıplaklık cinsel gerilimi artırır. Cinsel gerilimden tatmin-sizlik ve tatminsizlikten cinsel bunalım meydana gelir. Her türlü bunalımın sonu sapıklık ve kargaşadır.

Bu tür sapıklıklar vatanın temel taşı olan aile yapısını sarsar. Aile içinde huzur, istikrar, güven ve sevgi kalmaz. Tartışma, güvensizlik ve aşırı geçimsizlikten aile yuvaları yıkılır.

Din düşmanlığını ilke edinen art niyetli bazı medya organları çağdaşlık ve eşitlik saçmalamaları ile gençliğin cinsel duygularını istismar ederek toplumsal dengeyi bozmaktadırlar.

Gerçek çağdaşlık, çağın teknolojisini yakalamak ve hatta öncülük etmektir. Eğer çıplaklık çağdaşlık ise cahiliye devrinin müşrîke kadınları ve günümüzdeki Afrikalı zenci kadınlar dünyanın en çağdaş insanlarıdır.

Kadınların erkeklerle birlikte çalışmaları çağdaşlığın ve eşitliğin gereği ise lütfen Anadolu'muzun yolu, suyu ve elektriği olmayan köylerine gitsinler ve tarlalarda erkeklerle birlikte çalışan kadınları görsünler.

Evet, kadın erkek eşittir. Bu eşitlik “min vechin” dir, “min külli vechin” değildir. Bazı konumlarda eşit ama her konumda eşit değildir. Hatta erkekler kendi aralarında ve kadınlar da kendi aralarında bile her konuda eşit değildir. Bir kadının yaptığı el işlerini veya hamur işlerini her kadın yapamaz. Erkeklerin de güç, beceri ve yetenekleri ayrı ayrıdır. Bu ilâhî irâdenin gereğidir. Fitrî ve doğal kanundur ve toplumsal denge düzenin gereğidir.

Genelde her şeyin iç ve dış yapısı vardır. Dış yapılar daha güçlü ve dirençli olup, iç yapıların korunması görevini de üstlenirler. Kabuğu soyulan meyve kararır ve kısa zamanda bozulur. Doğal gıdaların tümünde geçerli olan bu fitrî kural, suni ambalajlarda da geçerlidir. Ambalajları açılan veya yırtılan maddeler kısa zamanda bozulurlar.

Kadın, aile yapısının içi; erkek ise dışıdır. Eşyanın tabiatı, fitratın gereği ve doğal olanı budur.

Aşırı duyarlı, çok merhametli, ruhsal ve fiziksel açıdan ince yapılı olan kadın, sert ve kaba olan dış etkenlere dayanamaz. Direnme gücü zayıf olduğu için kabukları soyulan veya ambalajı açılan maddeler gibi çabuk bozulur.

Fitratını kaybeden kadın, başta analık ve eşine bağlılık duygusu olmak üzere her şeyini yitirir. Yörüngesinden ayrılan varlıklar gibi dengesi ve düzeni bozulur. Tatminsizlik, sıkıntı, stres ve gerilim derken ruhsal bunalımda boğulur.

Devletlerin anayasalarında kadın erkek eşitliği kalın harflerle ve altı çizilerek yazılsa da uygulamada fitrat kanunları geçerlidir. Spor karşılaşmalarında ve emeklilik yaşlarında tüm ülkeler fitrat kanunlarını uygulurlar. Kadın polisler ve üniformalı kadın askerler vurucu timlerde ve ön cephelerde görevlendirilmeyip, fitrat kanunlarının gereği geri hizmetlerde istihdam olunur.

İslâm'da kadın, kocasının eşi ve doğal arkadaşıdır. Peygamberlerin, velîlerin ve şehitlerin annesidir. Bu nedenle tüm hayırların kaynağıdır. "Cennet, anaların ayağı (rızası) altındadır."

Kadın; eştir, anadır, bacıdır, kızdır, gelindir. Sevilen, sayılan, korunan ve gerektiğinde namusunun korunması için uğrunda can verilip şehit olunan kutsal emanettir.

Yollara döşenip ayaklar altında çiğnenen taşlar gibi kaldırım yosması değildir.

Alkollü içkilerin ve kullananların çoğalması

“Balık baştan kokar ve kuş yuvada gördüğünü yapar.” derler. Devletin tepesindekiler resmî gezi ve toplantılarında devletin kasasından su gibi alkol tüketirlerse ve aile reisleri çocuklarının yanında alkol kullanırlarsa sağlıklı bir nesil ve temiz toplum beklemesinler.

Tüm kötülüklerin anası olan alkol; hayâyı, imanı ve sağlığı zedeler. İş dengesinin bozulmasına, iflâslara, ekonomik sarıntılara ve inançsız bir neslin yetişmesine neden olur.

Aile geçimsizliklerinin, boşanmaların, fuhuşun, trafik kazalarının ve pek çok cinayetlerin başında alkol vardır.

Cariyeler (analar) efendisini doğuracak

Kıyâmete yakın anaların saygınlığı gidecek ve analar doğurup büyüttükleri yavrularının kölesi olacaklardır.

Belirsiz (asaletsiz) deve çobanları, şehirlerde yüksek binalar yapmada birbirleriyle yarışacak

Kıyâmete yakın çöllerden ve köylerden büyük şehirlere akın edilecek. Hızlı ve çarpık şehirleşme toplumsal huzurun, düzenin ve dengenin bozulmasına sebep olacaktır. Bu arada artan işsizlik ve ahlâki çöküntü bunalıma ve kargaşaya neden olacak ve anarşik olaylar artacaktır.

Çalgı aletlerinin çoğalması

Dinleri bozulan ve inançları sarsılanlar ruhsal zevklerden yoksun kalınca, nefsin gıdası olan müziklere yönelirler. Günümüzdeki hristiyan papazları kiliseleri konser salonlarına çevirmişler ve yaptıkları müziksel programlara âyinî rûhânî adını vermişlerdir.

İslâm'da çalgı aletleri yasaklanmıştır. Kalpte nifak bitiren ve cehennemde kulaklarına erimiş kurşun dökülerek cezalandırılacak olan müzikperestler, cennette de rûhânîlerin tatlı seslerinden mahrum olacaklardır.

Asr-ı Saadet'te evlenmeler çok kolay, sessizce ve çok defa aniden olduğu için fitneye ve zina töhmetine maruz kalınmasın diye, düz def'lerle ilanı uygun görülmüştür.

Peygamberimizden ve Hulefâ-i Râşidîn (dört halife) den sonra çıkan kötü bid'atları örnek alıp kıyas kabul etmek, "kıyâs-ı fâsid" dir.

Tasavvuf mûsikîsi veya dînî mûsikî diye bir şey, kesinlikle dinimizde yoktur. Kalplerinde hristiyanlık özentisi olanların uyguladıkları yalanlardır.

Dinimizde temel hüküm ve genel kâide, ibadet amacı dahi olsa kâfirlere ve fâsiklara benzemekten kaçınmaktır.

Çıplak dansözleri ve alkolik seyircilerini eğlendirmek için sahnelerde çalınan müzik aletlerinin eşliğinde ilâhî söylemek bid'at ve haramdır. Bu işleri dine hizmet ve Allah (c.c.) rızası için yapmak dalâlettir.

Fırat suyu üzerinde çok kanlı bir savaş olacak

Buhârî ve Müslim'deki hadiste bildirilen bu savaş, Fırat'ın kaynağında veya yataklarında çok zengin altın madenlerinin bulunmasından veya temiz içme suyunun altın'a eş değerde olmasından kaynaklanacaktır.

Müslümanlarla yahudiler arasında büyük bir savaş çıkacak

Buhârî ve Müslim'deki hadiste bildirilen bu savaş yahudi için, siyonizmin ve masonluğun sonu olacaktır.

Karada ve denizlerde fesâdın başlaması

Alâmetlerden biri de Rûm Sûresi 41. âyetinde bildirilen karada ve denizlerde fesâdın (bozulma, kirlenme) başlamasıdır.

İnsanlar aslî görevleri olan ibadetleri terk edip, haramlara yönelince ve özellikle Allah'ın (c.c.) büyük nimetlerinden olan deniz sahilleri çırlıçıplak hayâsızların istilâsına uğrayınca ve yemyeşil alanlar ve ormanlar günahkarların buluşma yerleri ve alkoliklerin eğlence yerleri olunca, Allah'ın (c.c.) gazabına ve kahrına uğramaları kaçınılmaz bir sonudur.

Yüce Rabbimiz madde âleminde her şeyi sebepler kuralına bağlamıştır. Gazaba uğrayan ve lânetlenen insanlar kendi elleri ile yapacakları yanlış işlerle denizlerin, havanın ve toprağın kirliliğine ve bozulmasına sebep olacaklardır.

Havanın, suların ve toprağın kirlenmesi tüm canlıları etkileyecek ve pek çok bitki ve hayvan türünün yok olmasına ve doğal dengenin bozulmasına neden olacaktır. Bu arada doğal gıda, temiz hava ve temiz içme suyu sıkıntısı başlayacaktır.

Doğal dengenin bozulması; dengesiz tabii olaylara, aşırı soğuk ve aşırı sıcaklara, dengesiz yağışlara ve tabii âfetlerin çoğalmasına sebep olacak ve Hac Sûresi'nin başında bildirilen büyük zelzeleler başlayacaktır.

İslâm'dan kopan toplumlar temiz havadan, temiz sulardan ve temiz doğal gıdalardan yoksun kalınca, fitratlarına (doğal yaşamlarına) uygun olmayan şartlar altında sersemleyip, sarhoş gibi olacaklardır. Huzurları kaybolan, gönülleri daralan ve ruhsal bunalıma girenler, ya teskin edici ilaçlarla uyuşturucu bağımlısı olacaklar veya cinci ve bakıcı denen yalancıların kapılarında cin ve büyü hikâyeleri ile sürüneceklerdir.

Semâ yarılacak, yıldızlar dağılacak ve denizler taşacak

İnfitâr Sûresi'nde semânın yarılacağı, yıldızların dağılacığı ve denizlerin taşacağı bildiriliyor.

Bu âyet-i kerîmede “Semâ” tekildir. Semâdaki Lâm-ı târif ahd içindir. Semânın sözlük anlamı da üst, yukarı demektir.

Dünya'nın üstünü, yani çevresini kuşatan ve Kur'an'da “Sakfen Mahfûzen” denen tabakada (ozonda) yarılmalar olacağına işaret edilmektedir.

Yüce Rabbimiz madde âleminde gelişen olayları zincirleme sebeplere bağlamıştır. İnsanlar tevbe edip İslâm'a dönmezlerse, doğal dengelerin bozulması hızlanacak ve ozon tabakasında yarılmalar başlayacaktır.

Allah'ın (c.c.) izni ve irâdesi ile ozon tabakasında meydana gelecek âni ve hızlı yarılmalar, güneşin aşırı ısının dünyaya yansımaya ve dünyanın aşırı ısınmasına sebep olacaktır.

Aşırı ısı ile kutuplardaki buzlar ve yüksek dağlardaki karlar birdenbire eriyince, Rabbimizin koyduğu su dengesi Rabbimizin izni ile bozulunca; dereler, göller ve denizler taşacak ve dünyanın pek çok yerleri sular altında kalacaktır.

Denizler kaynayıp kuruyacak

Tekvîr Sûresi 6. âyetinde denizlerin tescir (kaynayıp, kuruma) olunacağı bildiriliyor.

Denizlerin taşmasından sonra aşırı ısı ile denizler ısınıp kaynamaya başlayacak ve buharlaşarak havaya yükselince yeryüzünde su kıtlığı başlayacaktır.

Aşırı ısı ile yanan ve susuz kalan dünyadaki yer altı ve yer üstü madenleri ve gazlar etkilenip infilâka hazır bir duruma geleceklerdir.

Çağımızda baş döndürücü bir hızla gelişen teknoloji ne rastlantı ne de günümüz insanının başarısıdır.

Peygamberlik ve mûcize devri kapandığı için Yüce Rab-bimiz sonsuz kudretinin eserini göstermek ve yaklaşmakta olan kıyâmet olayının daha iyi anlaşılması için insanoğluna ilim ve teknoloji kapısını aralamıştır. Bu arada maddenin en küçüğü olan atom âlemindeki esrar perdesini de hafifçe kaldırmıştır.

İlk olarak 1939 yılında atomun çekirdeğini nötronla vurarak parçalamayı başaran insanoğlu, atomdaki güç ve enerjiyi gördü.

Ayrıca ilâhî irâdenin gereği, kendiliğinden kabukları çat-layan bazı atom çekirdeklerinin radyoaktif şualar saçarak başka maddelere dönüştükleri ilmî bir gerçektir.

Bütün âlemlerin Rabbi olan Allah, dilediği anda yerdeki ve göklerdeki tüm atom çekirdeklerini aynı anda çatlatarak saniyeler içerisinde yeri ve gökleri başka âlemlere çevirir. Yeni bir âlem, yeni bir düzen ve yeni bir denge kurar.

Vaktini yalnız Allah'ın (c.c.) bildiği an gelince, Hz. İsrâfil "SÛR"a üfürecek ve kıyâmet denen olay meydana gelecektir.

Yüce Allah buyuruyor:

Sûr'a üfürölünce, Allah'ın diledikleri (bazı melekler) hariç göklerdeki ve yerdeki bütün canlılar korkarak dü-şüp öleceklerdir. (Zümer, 68)

O gün (sûr üfürölünce) arz (dünya) başka bir arza ve gökler de (başka şekle) dönüştürüleceklerdir. (İbrahim, 48)

Sonsuz ve sınırsız kudret sahibi olan Allah'ın, Hz. İsrâ-fil'in nefesine ve sûr'dan çıkan sese (infilâka) verdiği kutsal güç ile tüm maddeler etkilenecek ve dünyanın maddesel ve fiziksel yapısı kökten değişip bambaşka bir dünya oluşacaktır.

Göklerde de kökten bir değişiklik olacak, maddesel ve fiziksel yapıları, yer ve yörüngeleri değişip yeni bir düzen ve yeni bir denge kurulacaktır.

Bütün âlemlerin kayıtsız, şartsız ve tek Rabbi olan Allah, dilerse “KÜN” emri ile yoktan var eder. Dilerse kendi koyduğu kurallar doğrultusunda yaratır. Dilerse koyduğu kuralları ve düzenleri kaldırıp yeni kurallar ve düzenler koyar. Mülk O’nundur. Mülkünde dilediğini yapar.

İlk insan olan Hz. Âdem’in bedeni, madde âleminde geçerli olan kuralların başka bir yöntemi ile yaratılmıştır.

Toprak, tüm madde âleminin birleştiği odak noktasıdır. Toprak, madde âleminin özü ve üzerinde yaşayanların ana-sıdır. İnsanın bedeni için gerekli tüm ham maddeler toprakta mevcuttur. Ancak, kuvveden fiile çıkışı (gerçekleşmesi) için güneşin, ayın ve yıldızların şualarının etkisi gereklidir.

Hz. Âdem’in toprağı, yerden kürekle alınıp çapa ile yoğurulmadı. Bitki köklerinin incecik damar uçlarının nemli topraklardan kendileri için gerekli maddeleri emerek aldıkları gibi Hz. Azrâil de dünyanın her tarafından ve çeşitli topraklarından insanın bedensel yapısı için gerekli maddeleri cazibe gücü ile emer gibi topladı. Hz. Âdem’in, “Min sülâletin min tıyn” devresi tamamlandı.

Hz. Âdem’in ham maddeleri (çamuru) güneşin, ayın ve yıldızların etki ve şuaları ile Tıyn-i lâzib’e, Hâme-i mesnûn’a ve Salsâl’a dönüşüp ruhu ile birleşecek hale geldi.

Allah (c.c.) dilese idi, bütün insanları bu kurallar doğrultusunda yaratırdı. Eğer dilese idi, ot bitirir gibi tüm insanları aynı anda yerden bitirirdi.

İrâde-i ilâhî sonsuz kudretinin, ilminin ve hikmetinin

gereği, ruhların tederçen ve sebepler yolu ile dünyaya gelmelerini dilemiş ve dengeyi, düzeni öylece kurmuştur.

Âhiret âleminde ise çoluk çocuklu bir aile yapısına, yakın akrabalık bağlarına, karşılıklı yardımlaşmalara, toplumsal yaşama, millet ve devlet yapılanmalarına gerek yoktur. Âhiret âlemi bambaşka bir âlemdir. İlim öğrenme ve ibadet etme yeri de değildir. Bu nedenle insanların sıra ile ve uzun bir sebepler devranından geçmesine gerek olmadan hepsi birden yaratılacaklardır.

Allah'ın (c.c.) emri ile Hz. İsrâfil tekrar sûr'a üfürünce, bütün canlılar tekrar dirilip ayağa kalkacaklar, korku ve dehşetle etrafa bakınacaklardır.

Yer ve göklerin yeni düzeninde güneş dünyaya çok yakın olacak ve kabirlerinden kalkanlar, güneşin altındaki mahşer yerinde toplanacaklardır.

Ahh! Vahlar! “Nefsî nefsi” denen ve ananın yavrusundan kaçtığı gün... Herkes kendi derdinde, herkes kendini kınamada ve herkes pişman... Hayâl gibi geçen dünya yaşamında haktan sapanlar, tapanlar ve tapılanlar... İslâm'dan ve Kur'an'dan kopup taş a, leşe tapanlar...

Bugünkü bedensel yapımızın bir dakika dayanamayacağı güneşin aşırı ısısı, pişmanlık ateşi ve vicdan azâbı içlerini cayır cayır yakacak ve katran gibi koyu ve kapkara terler dökcekler.

Uzun bir bekleyişten sonra amel defterleri dağılacak ve mîzan kurulup hesaplar başlayacak.

İlk sorgulama imandan sonra beş vakit namazdan olacak. Bülûğ çağından ölünceye kadarki beş vakit namazından teker teker sorgulanacak. Kıldığı namazlar mîzanın sevap bölümüne ve kılmadığı namazlar da günah bölümüne konulacak.

Zerre kadar sevaplar ve zerre kadar günahlar gizli kalmayıp mîzana konacak ve sonra sıra kul haklarına gelecek.

Mahşer yerinde hiç kimse haklarını en yakınlarına bile bağışlamayacak ve karşılığını sevap olarak alacaktır. Sevapları yoksa veya yetersiz kalırsa, alacaklıların günahından alınıp onlara yüklenecektir.

Bütün âlemlerin Rabbi olan Allah, mahşer yerinde kullarını hangi kanun ve kurallara göre sorgulayacak?

Afrika'nın ormanlık bölgelerinde ilkel hayat yaşayan kabilelerin de kendileri için geçerli olan kanunları ve kuralları vardır.

Tüm devletlerin yasaları ve anayasaları yalnız kendi ülkelerinde geçerlidir.

Bir Türk yargıcı verdiği kararına, Almanya'nın veya İtalya'nın kanunlarını gerekçe gösterirse, karar derhal üst mahkemece bozulur ve eleştirilere neden olur.

Diğer bir Türk yargıcı verdiği kararına, Kur'an'ın filan âyetine göre diye gerekçe gösterirse, karar üst mahkemece bozulmakla kalmaz, Ezana, Kur'an'a saygılıyız diye siyasî edebiyat yapanlar başta olmak üzere, tüm Kur'an düşmanları 'şeriatçı' diye adamın başına kıyâmeti koparırlar.

Devletler, diğer devletlerin kanunlarını tanımaz ve Allah'ın (c.c.) kanunlarına şeriata karşıyız diye katı ve düşmanca bir tavır takınırlarsa, bütün âlemlerin Rabbi olan Allah kullarının kanunlarını tanır mı?

İşte! Mahşer yerinde yalnız Allah'ın (c.c.) kanunları geçerli olacak ve her ümmet kendi şeriatına göre sorgulanacaktır.

Yunanistan'da Türk bayrağını yırtmak ve yakmak suç değildir. Bir avuç vatan haini Türk vatandaşı Atina'nın mer-

kezinde Türk bayrağını yırtıp yaksalar, haklarında hiçbir soruşturma açılmaz. Hatta bazı Yunanlılardan teşvik ve destek de görebilirler. Bazı kameramanlar bunları görüntüleyip seyircilerine zevkle izletirler.

Ancak, bu suçu işleyenler günün birinde Türkiye'ye geri dönmek zorunluluğunda kalırlarsa, hemen gümrük kapısında tutuklanıp mahkemeye sevk edilirler ve gereken ceza-ya çarptırılırlar.

Yurdumuzun her yerinde yarı çıplak dolaşmak serbesttir. Gazinolarda aşırı içki içip avuçları patlayıncaya kadar çıplak dansözleri alkışlamak da serbesttir. Namaz kılmamak, zekat vermemek ve Ramazan günlerinde kalabalıkların en yoğun olduğu yerlerde içki ve sigara içmek de serbesttir. Plajlarda bir parmak genişliğindeki mayolarla çıtırçıplak dolaşmak ve vesikalı kadınların zina etmeleri de serbesttir.

“Kahrolsun şeriat” diye Allah'ın (c.c.) kanunlarına ve Kur'an'a hakaret etmek ve yollarda bağırıp çağırmak da serbesttir.

Ancak... Bu tür suçları işleyenler âhirete gitmek zorunluluğunda kalırlarsa ki, kalacaklardır. Âhiretin gümrük kapısı olan kabir kapısında hemen tutuklanıp mahşere kadar kabir azâbını çekerler ve mahşer yerindeki Mahkeme-i Kübrâ'da yargılanıp, cezalarını çekmek üzere cehenneme atılırlar.

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ

ANCAK SANA KULLUK EDERİZ VE ANCAK SENDEN YARDIM İSTERİZ

Bütün âlemlerde geçerli olan kesin disiplin, düzen ve denge, Allah'ın (c.c.) varlığının, birliğinin, sonsuz ve sınırsız kudretinin ve ilminin açık ve kesin kanıtıdır.

Nefsinin tutsağı olan zavallı insan! Bütün âlemlerin Rabbi olan Allah, senin de Rabbindir ve sen O'nun kulusun. Seni yoktan var etmiş ve yaşaman için gereken havayı, suyu ve gıdaları (rızkını) da yaratmıştır. Ayrıca bu nimetlerden yararlanabilmen için dışını duygularla ve içini gerekli organlarla donatmıştır.

Doğumun ve ölümün elinde değildir. Bedensel yapını oluşturan trilyonlarca hücreye sözünü geçiremez, kalp atışını ve kan dolaşımını denetleyemez ve organlarını emrin ve denetimin altına alamazsın. Bir bitki gibi belirli süreçlerden geçecek ve toprağın altına gireceksin. Toprağın üzerindeki yaşamın bir hayâl olacak ve sen kendi mülkünde boğaz tokluğuna çalıştığını anlayacaksın.

Allah'a (c.c.) inanan benim sevgili din kardeşlerim! Hz. Azrâil'e "Şimdi git, yarın gel." diyemeyeceğimize göre, Hz. Azrâil gelmeden hazır olalım.

Bir gerçeği de unutmayalım! Dünya imtihan alanıdır. İbadetler nefes alıp verme gibi doğal değildir. Kulu Mevlâsından ayırmaya çalışanlar vardır. Ancak, gerçek sevgi ve

gerçek iman imtihanlarla netleşir ve daha güçlenir. Uğrunda can verilmeyen davalar, dava değildir ve uğrunda can verilmeyen topraklar vatan değildir.

Ferhat'ın Şirin'e kavuşmak için dağları delmeye kalkıştığı gibi gerçek mü'minler de Mevlâya kavuşmak için tüm engelleri aşarlar.

Kulu Mevlâsından ayırmaya çalışanlardan biri, kişinin kendi nefsidir. Hayvansal duygulardan oluşan güçlere "NEFİS" denir. Şehvet, öfke, ihtiras, benlik, kin ve kibir gibi duygular nefsin sıfatlarıdır.

Nefsani duygularının etkisinde olanlar tüm güçleri ile bu hayvansal duygularını tatmin etmeye çalışırlar. Ne yazık ki, hiç kimse nefsani duygularını doyurup tatmin edemez. Ömür boyu nefislerinin istekleri doğrultusunda koşanlar; âhiret âlemine yorgun, bitkin, doyumsuz ve günahkar olarak giderler.

Nefislerini bilen velîler, sürekli bu duyguların etkisinden Allah'a (c.c.) sığınır. Peygamberimiz de nefisle yapılan savaşa "Cihâd-ı Ekber" demiştir.

Ruh ve nefisten yaratılan insan, gerçekte meleklerle hayvansal hayatın birleşimi ile yaratılmıştır.

Aldığımız gıdalar damarlarımızda kana dönüşür. Kanın özü ve buharı ise nefis denen hayvansal hayatın aslıdır. Bedensel hayat nefse bağlıdır. Bu nedenle nefis tamamen öldürülemez.

Ruh ve nefis, gönül âlemine nur ve zulûmat (karanlık) şeklinde yansır. Yan yana gelince aynaya benzerler. Aynanın şeffaf yüzü ruh ve karanlık yüzü de nefistir.

Ruh ihmâl edilip nefis aşırı güçlenirse, aynanın parlak yüzüne sarmaya başlar. Allah (c.c.) korusun! Bu durum

hemen önlenemez ise zamanla gönül tamamen kararır ve kişi sûrette insan, sîyrette ise hayvan olur. Yani görünümünde insan, gerçekte hayvandır.

Gönlün nefsin etkisinden kurtarılıp yeniden nurlanması için ruhsal gücün güçlendirilmesi lâzımdır. Bu da günahlardan kopup ruhun gıdası olan ibadetlerle olur.

İnsanın bedensel hayatı için hava, su ve diğer gıdalar ne derece gerekli ise insanın gerçek kimliği olan ruhsal hayatı için ibadetler de daha gerekli ve daha önemlidir.

Bütün âlemleri kapsayan bir denge ve düzen kuran Allah (c.c.), yıldızların yerleri ve yörüngeleri arasında, galaksiler arasında, dünya ile ayın ve güneşin arasında ve karınların iki gözünü oluşturan hücreler arasında da kesin bir denge ve düzen kurmuştur.

Nur ve zulmet gibi iki zıddın (karşıtın) yani meleklerle hayvansal hayatın birleştirilmesi ile yarattığı insanın gönül âleminde de ruh ve nefis arasında bir denge kurmuş ve tüm insanları bu fıtrat üzere yaratmıştır.

Ancak, Allah'ın (c.c.) rahmetinin gazabından ziyâde olarak tecelli etmesi ile İslâm fıtratı üzere doğan tüm insanların gönül âleminde, rûhânîyetleri nefislerine oranla daha güçlü yaratılmıştır.

Takdir edilen bir süreç ile ve imtihan için dünyaya gönderilen insan bu fıtratını, yani ruhunun nefse karşı olan üstünlük oranını koruyarak âhiret âlemine göçerse, mahşer yerinde sevabı ağır gelir ve hiç azap çekmeden cennete ve Cemâlullah'a kavuşur.

Ruh ile nefis arasındaki fitrî (doğal) dengenin korunabilmesi, İslâm'ın tüm incelikleri (detayları) ile yaşanmasına

bağlıdır. İslâm'dan verilecek en ufak tavizler dengenin bozulmasına neden olurlar.

Nefsani duygular çok çabuk parlayıp genişleyen gazlardan daha tehlikelidirler. Nefsani duygulardan biri - örneğin şehvet veya gazab (öfke) gibi sıfatlardan biri - âniden etkilenip genişleyince tüm damarları zorlar. Ayrıca akıl, irâde ve gönül üzerinde güçlü bir baskı oluşturur. Dış organlara yansıyıp eyleme dönüşmeden, ruhsal güçten gelen Allah (c.c.) korkusu ile önlenabilirse, kişi hem günah işlemekten kurtulur hem de sevap alır. Daha önemlisi ise ruh ile nefis arasındaki dengenin ruhun aleyhine bozulması önlenmiş olur.

Allah (c.c.) korusun! Eğer ruh ile nefis arasındaki fitrî (doğal) denge, ruh aleyhine bozulup nefis üstünlük sağlamaya başlarsa ve bu durum biraz devam ederse, fitrî dengenin yeniden kurulması zorlaşır. Günahlarla kararmaya başlayan gönül, ibadetlerden kopar, imanı zayıflar ve yavaş yavaş Esfel-i Sâfilîn'e yuvarlanmaya başlar.

Gerçi, can boğaza dayanmadan önce yapılan tevbe-ler kabul edilir. Ancak, gönülleri tamamen kararan kişilerin tevbe edebilme duygusunu yakalamaları ve gerçek tevbe etmeleri güçleşir.

Bu duruma düşmemek için nefsani duyguların freni olan ve kişiyi sonsuzluk âlemine ve cennete taşıyacak olan ruhsal varlığın güçlendirilmesi şarttır.

Bütün âlemlerin Rabbi olan Allah, nefislerimizin ve ruhlarımızın da Rabbidir ve her ikisini de O yaratmıştır. Rubûbiyetinin gereği nefisler ve ruhlar için ayrı ayrı gıdalar yaratmış ve ikisinin de zorunlu temel gıdalarını almalarını farz kılmıştır.

İmkânlar elverdiği halde yemeyi ve içmeyi terk ederek açlıktan ölen kişi günahkardır ve nefsinin katilidir.

Ruhun zorunlu temel gıdaları da farz olan ibadetlerdir. Bir kişi ruhunun zorunlu temel gıdalarından olan beş vakit namazı terk ederse, ruhunun ölümüne (gafletine), fıtrî den-genin bozulmasına ve gönlünün kararmasına neden olduğu için günahkardır ve ruhunun katilidir.

Nefsinin zorunlu gıdalarını elde edebilmek için çalışan, çabalayan, alıp evine getiren ve pişirip yemeye vakit bulan kişi, beş vakit namazını da kılmaya vakit ayırabilir.

Nefsinin zorunlu gıdaları ile yetinip aşırılığa gitmeyen ve beş vakit namazını kılıp günahlardan kaınan kişi, doğal dengesini korumuş olur ve bu hâl üzere ölürse mahşer yerinde sevapları ağır gelir ve Allah'ın (c.c.) izni ile cennete ve Cemâlullah'a kavuşur.

Ancak, zorunlu gıdalarla yetinip aşırılığa kamayanlar çok az ve belki azdan da azdır. Genel olarak tüm insanlar çeşitli yiyeceklerle ve çeşitli içeceklerle dşkndrlenir. Helâl olma kaydı ile de olsa, bol ve çeşitli yiyeceklerle ve çeşitli içeceklerle nefis güçlenir. Nefsin güçlenişi oranında gönülde kararma ve gaflet başlar. Bu duruma gelen kişilerin gönülde ibadetlere karşı duyarsızlık ve isteksizlik başlar.

Çok merhametli olan Rabbimiz, kullarını bu gibi gafletlerden kurtarmak ve ruhlara takviye gıda olmak üzere senede bir ay oruç tutmayı da farz kılmıştır.

Yeme, içme ve eşlenme gibi duygular, bir aylık zaman içerisinde başı boşluktan, denge ve düzensizlikten arındırılıp kesin bir disiplin altına alınır. Bu müddet içerisinde zayıflayan nefis gerilerken orucun büyük sevabı ile nurlanan gönülde ruh, üstünlüğü sağlar.

Ayrıca, nefsin ihtiras sıfatından kaynaklanan ve nefsi güçlendiren ve kişiyi dünya işlerine gereğinden fazla bağlayıp

ibadetleri engelleyen aşırı para ve mal sevgisinin gönüllerde kökleşmemesi için yılda bir defa olmak üzere varlıklı kişilere zekatı da farz kılmıştır.

Zekat niyeti ile ve Allah (c.c.) rızası için kasadan çıkarılarak fakire verilen her kuruş, gerçekte nefisten alınıp ruha verilir ve dünyadan âhirete gönderilir ve gönüldeki karartılar nura çevrilir.

Fânî ve vefasız olan bu dünyadaki hiçbir şeyin kalıcı olmadığını ve birgün evinden, eşinden ve çocuklarından ayrılıp yapayalnız ve takdîr-i ilâhînin gereği birlikte bembeyaz kefenlere sarılıp kabristana gideceklerini ve oradan da kızgın güneşin altında kurulacak olan Mahşer yerinde yalın ayak ve başı açık olarak hesaba çekileceklerini unutmamaları için gücü yetenlere Haccı farz kılmıştır.

Nefsin aşırı duygularını frenleyip sakinleştiren ve kişiyi aşırı dünya sevgisinden arındırıp âhirete yönlendiren en güçlü etken ölümü hatırlamaktır.

İnançlı ve bilinçli yapılan Hac ibadetinde, bunun canlı uygulaması vardır. Bundan dolayı Haccı Mebrûr, kişiyi anasından yeni doğmuş gibi temizleyip aslî fitratına döndürür. Gönlü pırıl pırıl nurlanırken ruhu güçlenip nefsi çok zayıflar.

Peygamberimizin korktuğu ve ümmetine haber verip uyardığı âhir zamandayız. Doğal dengelerin bozulmaya başladığı ve doğal yaşamın zorlaştığı bir ortamda yaşam savaşı vermekteyiz. Hercü merc denen kargaşa içerisinde ve huzursuz bir ortamdayız. Gönüller sıkıntıda, ruhsal bunalımda; sinirler gergin ve insanlar birbirine küskün.

Günahların anlamı, nefsani duyguların eyleme dönüşmesidir. Madde ötesi nurânî varlıklar olan meleklerde nefis olmadığı için günah işleyemezler ve işlenen günahlardan etkilenmezler.

Ancak, bedensel yapıları ve nefsanî duyguları eşit oranlarda yaratılan insanların, her türlü haramların açıkça ve kolayca işlendiği bir ortamdan etkilenmemeleri beklenemez ve bu durum eşyanın tabiatına terstir.

Günahların etkisini azaltmak, fıtrî dengeyi korumak ve nefsin karşısında ruhun üstünlüğünü sağlamak için çok tevbe etmeli ve çok amel-i sâlih (ibadet) yapmalıyız.

“Kurtlar sisli havayı sever.” derler. Lütfen okuduğumuz gazeteyi ve izlediğimiz kanalları bilelim. Din düşmanlığını ilke edinen, Kur’an’a, İslâm’a, ve şeriata saldırmayı amaç edinen yazılı ve görüntülü basından çok sakınelım. Ayrıca, bu tür basının desteklediği din adamı(!) unvanlı ajanların sapık görüşlerinden de kaçınalım.

Aşırı soğuklarda daha güzel giyinme ve daha fazla kalori alma zorunluluğu vardır. Bizler de bu ortamda imanlarımızı daha da güçlendirip sapık görüşlerden korunalım ve ibadetlerimizi çoğaltarak fıtrî dengemizi ve insanlığımızı koruyalım.

Gerçek kulluk, ister emir ve ister nehiy (yasaklama) olsun Allah’ın (c.c.) emirlerine kesin itaattir. Allah’ın (c.c.) emirlerine farz ve yasaklarına **haram** denir.

Bir farzı terk eden kişi ile bir haramı işleyen kişi günahta eşittir. Bir vakit namazı kılmayan ve Ramazan’da özürsüz bir gün oruç tutmayan kişi, bir haramı işlemiş gibi günahkardır.

Bir günün beş vakit namazını kılmayanlar, beş büyük haramı işlemiş gibi günahkardır. Örneğin şarap içmiş, kumar oynamış, domuz eti yemiş, zina etmiş ve yalan yere yemin etmiş gibi günahkardır.

Yalnız bir günün beş vakit namazını kılmayanların günahı, beş büyük harama eş oranda olunca, ya aylarca namaz kılmayanların durumu ne olacak?

Mahşer yerinde imandan sonra ilk sorgulama beş vakit namazdan olacaktır. Bunun anlamı çok önemlidir. Namaz, imana en yakın bir ibadettir. Ergenlik çağından ölünceye kadar üzerine farz olan namazların teker teker hesabını verenlerin diğer sorgulamaları lütufla ve hafif olacaktır.

Günde beş defa ilâhî emri dinlemeyen fâsıklar, namaz engeline takılıp kalacaklar ve diğer sorgulamaları kahr sıfatı ile olacaktır.

Dünyanın neresinde olursa olsun ve dili, rengi ve ırkı ne olursa olsun bütün mü'minler kardeştir. Bu kardeşlik âhiret âleminde de kesintisiz devam edecektir.

Bu kardeşliğin gereğindendir ki beş vakit namazı kılanların her biri “İyyâke na’budu ve iyyâke nesteyn” gibi dualarda, “BEN” yerine “BİZ” diye tüm namaz kılanlar adına dua etmektedirler.

Dünyanın kalbi ve Müslümanların kiblesi olan KÂBE’nin çevresindeki en yoğun cemaatten en küçük mescitlerdeki cemaatlere kadar, evlerinde ve iş yerlerinde namazlarını kılanlardan, hastanelerde ve hasta yataklarında teyemmüm ile namazlarını kılan, yüz milyonlarca toplumun içerisinde kutuplar, yediler, kırklar ve ricâlullah gibi sayılarını yalnız Allah’ın (c.c.) bildiği nice velîler vardır.

Abdestini alıp Kible’ye yönelen ve günde beş vakit namazını kılanlar, bu kutsal toplumu oluşturanlardan biridir ve duaları müşterektir.

İnsan, cism-i basît (saf cisim) olmayıp cism-i mürekkeb (birleşik cisim)dir. Trilyonlarca ayrı özellikleri olan hücrelerden oluşan insanın bedensel yapısında ruh, nefis, akıl, hayâl, vehim ve gönül gibi çeşitli duyguları vardır.

Duyguları dağınık ve çelişkili olanların hayatları tatsız, irâdeleri kararsız ve ibadetleri huzursuz olur.

Yüzünü kibleye dönen ve el bağlayıp tam teslimiyetçi bir görünüm sergileyen kişinin gönül, akıl, hayâl ve vehim gibi iç duyguları da Allah'a (c.c.) yönelirse, iç huzura ve istikrara kavuşur ve ibadetlerden manevi feyizler ve ruhsal zevkler alır.

Allahım! Yalnız sana kulluk edebilmek için yine yalnız senden yardım istiyoruz. Bizleri ve tüm duygularımızı yaratan, gören, bilen ve dilediğin gibi yönlendirme gücüne sahip olan yalnız sensin. Bizlere yardım eyle ki bütün duygularımız ile yalnız sana yönelelim ve yalnız sana kulluk edelim.

Kulu, Mevlâsından ayırmaya çalışanlardan biri de şeytandır. Gözle görülemeyen, elle tutulamayan, rengi ve kokusu olmayan bir varlıktır. Canlıdır, çok akıllı ve çok bilinçlidir. Kalpte ve damarlarda elektrik akımı gibi dolaşır. Vesvese denen sessiz konuşmasını gönüle duyurur ve kişiyi oradan yönlendirmeye çalışır. Özellikle nefsanî duyguları tahrîk ederek kalpte ve damarlarda elektrikli bir hava oluşturur. Hayâl ve vehîm duyguları üzerinde etkili olabilirse, insanı akıl ve irâde dışı yollara sürükleyebilir.

Kulu, Mevlâsından ayırmaya çalışanlardan biri de İslâm'a uymayan veya İslâm karşıtı olan örf, âdet ve geleneklerdir. Peygamberlere karşı en çetin direnişler bunlardan kaynaklanmıştır. "Babalarımızı biz böyle bulduk." diye putlaşan katı geleneklerinden kopup iman edemediler ve Allah'ın (c.c.) gazabına uğrayıp batıp gittiler.

Gerçek Müslüman, "Yalnız Allah'a kulluk ederiz." sözünü titizlikle uygular. Örf, âdet ve bâtil gelenekler uğruna kesinlikle dininden taviz veremez.

Eninde sonunda mezarında yalnız kalacağına inanan kişi; çevreden dışlanma, aşağılanma ve yalnızlığa itilme kor-

kusu ile inancından ve İslâmî yaşantısından taviz veremez. Aksine, İslâmî kişiliğini ve İslâmî yaşantısını onurla savunup, cihad ruhu ile çevrede etkili ve yararlı olmaya çalışır.

Bütün âlemlerin Rabbi olan Allah birdir!

Gerçek mü'minler, yalnız Allah'a (c.c.) kulluk eder ve yalnız Allah'tan (c.c.) yardım isterler. Çünkü, Allah'tan (c.c.) başka tapınılanlar ve izinden peşinden gidilip putlaştırılanlar, ya deri ile kaplanmış ve hücrelerden oluşan et ve kemik yığınlarıdır ya da elementlerden oluşan atom yığınlarıdır.

إِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ

BİZLERİ SIRÂT-I MÜSTEKÎM'E HİDÂYET EYLE

Ey bütün âlemlerin ve tüm duygularımızın Rabbi olan Allahım, bizleri de emir buyurduğun ve razı olduğun Sırât-ı Müstekîm yoluna eriştir ve o yolda sabit kıl!

Sonsuzluk âleminin yolcusu olan insanın ruhlar âlemin-den başlayan yolculuğu, cennet veya cehennemden biri ile noktalanacaktır.

Dünyayı aşan ve sonsuzluğa uzanan bir yaşam için yaratılan insanın, diğer canlılardan çok farklı özellikleri vardır.

Taş devrinde yaşayan bir avuç insan, koskocaman ve bomboş bir dünya ile tatmin olamayıp, yıldızlarla ilgilenmişler ve başka bir hayatın özlemini sergilemişlerdir.

Bugünün insanı gerçekten dünyayı aşmış ve taş devri insanların hayâlen dolaştığı yerlerde uydularla dolaşmaya başlamıştır.

Eğer, yakında kıyâmet kopmaz ve insanlığın başına büyük bir felâket gelmezse, yarının insanı daha ileri teknoloji ile daha ileri gidebilir ve bazı gezegenlerde yaşayan canlılarla karşılaşabilir.

Ancak, insanoğlunu bunlar tatmin edemez. Elde edilen yeni bilgiler ve ilginç keşifler, çocukların yeni ve değişik oyuncaklara karşı olan ilgi ve tutkusu gibidir.

Gündeme gelen yeni olaylar, yeni bilgiler ve yeni keşifler, yepyeni bir oyuncak gibi insanlığın ilgisini çekebilir ve biraz oyalayabilir. Ama kesinlikle tatmin edemez. Ancak Allah'ın (c.c.) zikri ile tatmin olan kalplerin doğal yer ve yörüngeleri, Allah'ın (c.c.) yolu olan ve kişiyi cennete taşıyacak olan Sırât-ı Müstekîm yoludur.

Sırât-ı Müstekîm denen Kur'an yolunu, sapık ve yapay yollarla ve yabancı ideolojilerle değiştirmeye kalkışmak, insanın doğal inancına ve doğal yaşamına terstir. Bu yol-daki baskı ve zorlamalar ruhsal bunalımlara, sapıklıklara, toplumsal dengesizliklere ve kargaşalara neden olurlar.

İslâm dışı yaşantıya ve inanca, insanların bedensel ve ruhsal yapıları elverişli değildir. Allah'ın (c.c.) haram kıldığı her şeyin, ruh ve bedende onarılamayacak kadar büyük zararları vardır.

Sevgili Peygamberimiz, elindeki âsa (değnek) ile dos-doğru bir yol çizdi. Anlamını soran sahabelerine: “Bu dos-doğru bir yol, Allah (c.c.) yolu olan Sırât-ı Müstekîm yoludur. Etrafındaki eğri ve çıkmaz yollar ise sapık yollardır. Sapık yolların başlarında birer şeytan vardır ve her şeytan insan-ları kendi sapık yoluna çağırır.” buyurdu.

İşte! Sırât-ı Müstekîm yolu da Sırât Köprüsü gibi kıldan ince ve kılınçtan keskindir. Ama dosdoğrudur, çok kolay, çok rahat ve tehlikesizdir ve dünyadan cennete giden tek yoldur. Allah'ın (c.c.) imanlı, ihlâslı ve âşık kulları, bin bir zevkle bu yolu aşıp cennete ve Cemâlullah'a kavuşurlar.

Bir hükümdarın (devlet başkanının) çok sevdiği biricik kızı varmış. Kız, evlenme çağına gelince dünürlüğe gelen-lerle saray dolup taşmaya başlamış.

Hükümdar bazı damat adaylarını olumlu karşılamakla birlikte, kızını bir türlü evlenmeye razı edememiş. Canı sıkılan hükümdar, kızına neden evlenmek istemediğini sorunca, kız: “Babacığım, ben bir çobanın kızı olsaydım bu adaylar bana talip olmazdı. Onların amacı ben değil, sana damat olmaktır. Bu tür menfaata dayalı gönülsüz evlilikler renksiz ve tatsız karpuzla benzer.” demiş.

Hükümdar kızına hak vermiş ve bu soruna bir çözüm bulmaları için gönül ehli âlimleri sarayına dâvet etmiş.

Âlimlerden biri, Âl-i İmrân Sûresi’nin 14 ve 15. âyetlerinden aldığı feyiz ve manevi işaretle, “Hükümdarım, sarayın bahçesini ve özellikle sarayın giriş bölümünü çok ilgi çekici, göz kamaştırıcı, çok renkli ve çok sesli bir dekorasyonla donatın. Kızıyla evlenmek isteyenler filan günü saraya gelsinler. Kızım kimi isterse onunla evlendireceğim, fermân-ı umumiyye (genel bildiri) yayınlayın. Kızınızı gerçekten seven kişi veya kişiler belli olur.” demiş.

Bu görüş hükümdarın ve kızının çok hoşuna gitmiş ve hemen uygulamaya geçmişler.

Randevu günü dış kapıdan sarayın bahçesine alınan damat adayları dört gözle ve şaşkınlıkla etrafı izlerken fakir bir delikanlı kalabalığın arasından sıyrılıp doğruca saraya gitmiş ve başı önünde ümitsiz bekleyişe başlamış. Bir hükümdar kızı ile evlenebilmesinin hayâl ve rüyaların da ötesinde olduğunu ve gizli aşkının yine gizli kalacağını düşünürken, damatlık müjdesini alınca, hemen ağlayarak şükür secdesine kapanmış.

Allah’ın (c.c.) gerçek, âşık ve ihlâslı kulları, Sırât-ı Müstekîm yolunun etrafındaki şeytan tuzaklarına ve çok renkli ve çok sesli görüntülere aldanmazlar. Barlar, pavyonlar, gazinolar ve plajlar bunları yollarından ayıramaz.

Hükümdarın kızına gerçekten âşık olan ve ona kavuşmaktan başka bir emeli olmayan fakir delikanlı gibi bunlar da Allah'tan (c.c.) başka bir şeyle tatmin olamazlar. Allah'ın (c.c.) yolu olan Sırât-ı Müstekîm'den ayrılmayıp cennete ve Cemâlullah'a kavuşurlar.

Hz. Muhammed (s.a.v.) son peygamberdir. Kendisine indirilen Kur'an'daki ilâhî emirler kıyâmete kadar yürürlükte kalacak ve dünyaya başka peygamber gelmeyecektir.

İleride Müslümanların başlarına gelebilecek her türlü olayların bir benzerinin Asr-ı Saadet'te yaşanması ve gelecek kuşaklara dînî belge ve örnek olması gerekiyordu.

Asr-ı Saadet'in Mekke devrinde İslâmî faaliyetler gizlice yapılabiliyordu. "Allah'tan başka ilâh yoktur." diyen Hz. Muhammed'e ve sahabelerine, insanlık ve hukuk dışı baskı, zulüm ve işkence uygulanıyordu. Mekke'ye hakim olan müşrikler, putlarını ve rejimlerini korumak için devlet terörü estiriyorlardı.

Mekke müşriklerinin uzantıları olan putçular, dünyanın hangi ülkesinde olurlarsa olsunlar ve hangi çağda yaşarlarsa yaşasınlar, aynı yöntemlerini hiç acımadan uygulamaya koyarlar. Yeter ki kendilerini güçlü hissetsinler.

Fatih Sultan hazretleri İstanbul'u fethettiği zaman, 21 yaşlarında çok genç, çok dinamik ve çok hızlı bir padişahı. Dünyanın en büyük devletinin ve en güçlü ordusunun başında idi. Karşısında kendisini sorgulayabilecek bir güç ve kuruluş yoktu. Bütün kiliseleri yıktırır, papazları katleder ve Rum halkını zorla ve baskı ile Müslüman yaptırabilirdi.

Azınlık statüsü, insan hakları sözleşmeleri, Birleşmiş Milletler ve Avrupa Hıristiyan Birliği gibi iç işlerimize karışacak ve bizi denetlemeye kalkışacak kuruluşlar olmadığı halde, dînî

inançlarında, dînî kıyafetlerinde, dînî eğitimlerinde, ibadetlerinde ve her türlü dînî ve sosyal faaliyetlerinde bugün 21. yüzyılda öz yurdumuzda bizlere tanınmayan haklar, orta çağlarda onlara tanınmıştı.

İslâm'ı öcü gibi göstermeye çalışan din düşmanları, lütfen Fatih'in ve diğer İslâm büyüklerinin uygulamalarından din ve vicdan hürriyetinin, azınlık haklarının, insanlık haklarının, adaletin ve hukukun üstünlüğünün ve tüm özgürlüklerin tek standartlı uygulamasının yalnızca İslâm'da olduğunu görsünler.

Osmanlı Devleti şeriatla yönetilen bir İslâm Devleti idi. Allah'ın (c.c.) adaleti ve Allah'ın (c.c.) nizamı uygulanıyordu. Osmanlı hudutları içinde yaşayan müslim ve gayrimüslim bütün insanlar; inançlarında, ibadetlerinde, dînî eğitimlerinde, kılık, kıyafetlerinde ve dilediği yerde dilediği işi yapmalarında, dünyanın en özgür insanları idiler. Bu nedenle dünyanın dört bir bucağında ezilen, sömürülen ve aşağılanıp yurtlarından sürülenlerin ve başta yahudiler olmak üzere tüm azınlıkların cenneti idi.

Asr-ı Saadet'in Medine devrinde de Abdullah bin Ubey'in başını çektiği münafıklar grubu vardı. Mekke müşrikleri ve yahudilerle gizlice iş birliği yaparak, İslâm'ın ve Müslümanların aleyhinde çok sinsice faaliyetlerde bulunuyorlardı.

Medine münafıklarının uzantısı olan dış bağlantılı ajanlar da tüm İslâm ülkelerinde çok sinsice ve kurnazca faaliyetlerde bulunmaktadır.

Konuşmalarında ve yazılarında evvela sûret-i hak görünümünü ve izlenimini sergileyip gizlice öldürücü zehirlerini kusmaktadırlar.

İnanç ve yaşamları açısından İslâm'la hiçbir ilgileri olmayan hristiyan özentisi bu sapık ajanlar, doçent ve profesör gibi resmi unvanların ve belirli fakültelerin gölgesinde bilinçli ve programlı olarak İslâm'ın temel yapısını sarsmaya ve yıkmaya çalışmaktadırlar.

Peygamberimizden, sahabelerden ve müctehid imamlarımızdan kopuk ve uydurma bir din oluşturmaya çalışmaktadırlar. Yazılı ve görüntülü medyadaki yandaşları da bu sapık görüşlerin yaygınlaşmasına çalışmaktadırlar.

Ayrıca bir gerçeği önemle belirtelim. İlâhî kitaplar ve şer'î hükümler, yalnız Resûl makamındaki peygamberlere verilir.

Nebî makamındaki peygamberler ise kendilerinden önceki Resûllerin şeriatlarına ve o Resûle indirilen kitaba tâbîdirler.

Günümüzdeki bazı sapıkların Nebî makamındaki peygamberlere verilmeyen yetkileri aşarak, dinin temel ibadetleri olan namaz, oruç ve hac ile oynamaya kalkışmaları ve bazı haramları değiştirmeye çalışmaları sapıklığın en aşağı sapıklığıdır.

Peki, kişinin niyeti iyi olduğu halde sapıklara aldırırsa suçu nedir?

Canlı ve cansız tüm varlıklar, ancak kendi cinsleri ile uyum sağlayıp bütünleşirler. Aynı cins atomlar birleşerek elementleri ve aynı cins hücreler birleşerek organları ve aynı cins hayvanlar birleşerek sürüleri oluştururlar.

Kedi ile köpeğin, karga ile güvercinin, kurt ile ayının ve tavuk ile ördeğin birlikte uyum içinde yaşadıkları görülmemiştir.

İnsanlar da ruhsal yapılarına, inanç ve yaşamlarına uygun kişilerle dostluk ve arkadaşlık kurup uyum içinde yaşarlar.

İmanlı, ihlâslı ve İslâm'ı bilinçli yaşayan bir Müslüman, aynı oranda olmayan Müslümanlarla tam uyum sağlayamaz.

Ülkesinin bir ucundan diğer ucuna giden Müslümanlar, ruhsal ve manevi derecelerine yakın kişilerle hemen kaynaştıkları gibi abdestsiz, namazsız, alkol ve uyuşturucu bağımlıları da kendileri gibi fâsıkları bulup onlarla kaynaşırlar.

Yaşayan kişinin kimliği dost ve arkadaşlarından ve musalada yatan cenazenin kimliği de cemaatinden belli olur.

İnsanları yönlendiren “irâde” gücüdür. Ancak; irâde gücü özgür olmayıp aklın, hayâlin, vehmin, nefsani duyguların ve gönlün etkisindedir.

Tüm duyguların irâde gücü üzerinde etkileyici özellikleri vardır. Ama en güçlüsü “gönül” duygusudur. Gönülden gelen kesin ve güçlü sinyaller karşısında, diğer duygulardan gelen sinyaller etkisiz kalır.

Çadırdaki yaşayan bir yörük kızı, kendisini seven sultanın oğlu ile evlenmeyi kabul etmemiş ve kendisi gibi bir yörükle evlenmiş. Kendisini kınayanlara da: “Gönül kimi severse, sultan odur.” demiş.

Emr-i Rabbânî olan gönül, insanın özü ve gerçeğidir ve insan oradan yönlendirilir.

Ancak, gönül de meleklerle şeytanın arasındadır. Her ikisi de tüm güçleri ile gönül üzerinde etkili olmaya çalışırlar.

Nurdan yaratılan melek, gönlü kendi âlemine, yani nurlar âlemine çekmeye çalışır. Meleğin etkisine giren gönül nurlanır ve melek gibi tertemiz ahlâka erişir. Gönlünde ve genel durumunda genişlik, huzur, sükûn ve rahatlama olur. Elinden ve dilinden kimseye zarar gelmez, haramlardan tiksiniyor her türlü günahlardan ve kötü arkadaşların-

dan kopar. Gönlünde ve genel durumunda darlık, sıkıntı ve gerilim olmadığı için bilinçli olarak ibadetlere yönelir. Manevi feyizlerle, ruhsal zevklerle ve güçlü imanın nuruyla genişleyen gönlü cennet bahçesine dönüşür.

Ateşten (ısıdan) yaratılan şeytan da gönlü kendi âlemine çekmeye çalışır. Şeytanın etkisine giren gönüllerde darlık, sıkıntı, gerilim, huzursuzluk ve bunalım başlar. İmanı zayıflar, ibadetlerden kopar ve harama yönelir. Aceleci olur, çabuk kızar merhameti azalır ve elinden, dilinden her türlü kötülük gelebilir. Günahlarla kararan gönlü cehennem çukuruna dönüşür.

Bütün insanlar İslâm fıtratı üzere doğarlar. Gönülleri tertemiz, pırıl pırıl ve nur gibi şeffaftır.

Aslî fıtratını (doğal yapısını) koruyan bu gibi gönüllerin, nurdan yaratılan meleklerle uyum içinde olmaları fıtratın gereğidir, doğaldır ve eşyanın tabiatına uygundur.

Meleklerle bütünleşen gönüllerin, şeytanlardan nefret edip kaçınmaları da fıtrîdir, doğaldır ve eşyanın tabiatına uygundur.

Gönüllerinin fıtratını koruyan imanlı, ihlâslı ve İslâm'ı bilinçli yaşayan Müslümanları, ne içlerindeki şeytanlar ve ne de dışarıdaki şeytan vasıflı sapık ajanlar kesinlikle yanıltamaz ve aldatamazlar.

Mecnun'u Leyla'sından kimse ayıramadığı gibi gerçek mü'minleri de Mevlâdan ve Mevlânın yolu olan Sırât-ı Müstekîm'den kimse ayıramaz.

Peygamberlerden başka hiç kimse mâsum (günahlardan korunmuş) değildir. Bir günahı ilk defa işlemeye yeltenen kişinin gönlü daralır ve eli, ayağı titrer. Pişmanlık duyarak hemen tevbe ederse, günahı işlememiş gibi olur. Gönlü, pırıl pırıl nurunu ve meleklerle uyumunu sürdürür.

Aksi halde yani günah işlemeye veya namaz gibi farz olan ibadetleri terk etmeye devam ederse gönlü kararmaya

başlar. Kararan gönöl doğal olarak melekten uzaklaşır ve şeytana yaklaşır.

Gönlün, şeytanla uyumu ve bütünleşmesi uzun müddet devam ederse o kişinin işi zorlaşır. Gerçi tevbe kapısı herkese açıktır ama uzun müddet şeytanla bütünleşenlerin tevbe etmeleri çok güçleşir.

İşte! İslâm'da tevbe etmenin gerekçesi budur. İbadetlerin gereği ve önemi budur. Tüm günahlardan titizlikle kaçınmanın gereği de budur. Nefis ile cihadın gerçek anlamı da budur.

Çok tehlikeli düşmanımız olan şeytan, çok akıllı ve çok bilinçlidir. İnsanların yaşamına, bilincine, bedensel ve ruhsal özelliklerine göre hareket eder.

İhlâs ve takvâ üzere İslâm'ı yaşamaya çalışan kişiyi, sapık bir yola çekemez ve haram işlemeye sevk edemez ise dinin direği olan namazdan koparmaya çalışır. İmana eş değere yakın olan ve tüm ibadetlerin başı olan namazı; ikinci plana çekmek için abdest, gusül ve temizlik gibi konuları titizlikle ve aşırılıkla gündeme getirir.

Özellikle ruhsal açıdan aşırı duyarlı olanları ve beyin yorgunluğu olan kişileri; abdest, gusül ve temizlikle oyalayıp huzurlu ve feyizli namaz kılmalarını önlemeye çalışır. Musluktan kopamayan ve banyodan çıkamayan kişilere, hem vaktini hem de suyunu israf ettirir.

Namazda da aynı planını uygulamaya başlayan şeytan, zavallı kişiyi namazdan soğutur.

Beyinde evham ile başlayan gerilim; gönlünde sıkıntı, dalgınlık, unutkanlık, baş ağrısı, uykusuzluk, hâlsizlik ve sinirsel bunalıma dönüşür. Kararsızlıktan ve karamsarlıktan irâde gücü sarsılır. Bu duruma gelen kişi tüm ibadetlerden kopar ve yalnızlığa itilir.

Şeytan bu eyleminde başarılı olursa, bunalan ve irâde gücünü kaybeden kişinin imanını soru işaretleri ile sarsmaya çalışır.

Şeytanın inkarcı, şirk ve küfür ile ilgili sözlerini açık ve net bir şekilde duyan kişi, kâfir olduğu zannı ile korkuya kapılır ve karamsarlığa düşer.

Eğer şeytan bu eyleminde de başarıya ulaşırsa, son eylemine geçer. Aşırı bunalıma düşen kişiyi, “Öl de kurtul!” diye intihara teşvik eder.

Bu durumda olan kişiler, çok bilinçli davranmalı, banyoda ve musluğun başında **kesinlikle oyalanmamalıdır**. Usûl-i fıkhn “Yakîn, zan ile bozulmaz.” hükmünü uygulamalıdır. Abdest aldığı veya gusûl yaptığı kesin iken, “Acaba şurasını yıkadım mı veya kaç sefer yıkadım?” gibi zanlarla ve varsayıma dayalı vehimlerle kesinlikle musluğa veya banyoya geri dönmemelidir. Bilinçli ve kasıtlı eksiklik yapılmayınca, hata ve unutkanlığın affedileceğine ilişkin Bakara Sûresi’nin son âyetindeki ilâhî fermâna ve Peygamberimizin hadisine kesinlikle inanmalıdır.

Dinin direği namaz ve namazın ruhu da huzurdur. Tüm gücünü ve duygularını namaza verip, huzurlu ve feyizli namaz kılmaya çalışmalı ve sevabına karışmamalıdır. İbadetlerdeki gerçek amaç itaattir.

Yatağından fırlayan ve işini gücünü bırakıp Allah’ın (c.c.) huzurunda el bağlayıp teslim olan kişi, elinden geleni yapmıştır.

Diğer yandan, gönlüne gelen soru işaretleri ve vehimlerle ilgilenmemeli ve onların üzerinde durup, cevap vermeye uğraşmamalıdır. Atalarımızın “İt ürür, kervan yürür.” sözünü uygulamalı ve kesinlikle şeytana muhatap olmamalıdır.

Yalnızlığını ve sessizliğini bozmalı ve dış duygularını çalıştırmalıdır. Sesli Kur'an okumalı, zikir yapmalı, ilâhî söylemeli ve topluma karışıp günah olmaması kaydı ile boş şeylerle bile oyalanmalıdır.

صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ

NİMETİNE ERDİRDİĞİN KULLARININ YOLUNA

Allahım! Nimetine erdirdiğin kullarının yolu olan Sırât-ı Müstekîm'e bizleri hidâyet eyle ve o yolda bizleri onlarla beraber sabit eyle...

Nimet; maddi ve manevi yani bedensel ve ruhsal olmak üzere iki kısımdır.

Maddi nimet; sağlıklı yaşam, mal, mülk ve yenilen, içilen gıdalara sahip olmaktır. Bu nimetler bedensel hayatla sınırlıdır. Bedensel yaşamın bittiği yerde tümü gereksiz, geçersiz ve anlamsızdır.

Manevi nimet; gerçek imana erişerek, ihlâs, huzur ve takvâ üzere İslâm'ı bilinçli yaşayıp manevi feyizlere ve ruhsal zevklere erişmektir. Ruhsal nimetler kalıcıdır. Ruh, bedenden ayrılırken manevi açıdan hangi makam ve hangi derecede ise o makamın ve o derecenin tatlı feyizleri ve ruhsal zevkleri ile cennet bahçesine dönüşen kabrinde huzurla yaşar ve Berzah âleminde kuş gibi özgürce dolaşır.

Yüce Rabbimiz, Nisa Sûresi 69. âyetinde, Allah'ın (c.c.) nimetine erişenleri Nebîler, Sıddıklar, Şehitler ve Sâlihler olmak üzere dört sınıf olarak bildirmektedir.

Nebîler: Peygamberler demektir. Peygamberlik makamı da Nebî, Resûl, Ulû'l azîm ve Hâtem'ül Enbiyâ olmak üzere dört sınıftır.

İlk peygamber Hz. Âdem ve son Peygamber Hz. Muhammed'dir.

Peygamberlik vehbîdir, ilâhî lütûf olarak bazı kullara verilmiştir. Sayıları belirli ve sınırlıdır. Çalışılarak ve ibadetlerle erişilebilecek bir makam değildir. Gönülleri çok saf, şeffaf ve nurânî olan peygamberler; meleklerle görüşüp sohbet ederler. Yeme, içme ve evlilik gibi beşerî ihtiyaçları, Allah'ın (c.c.) emri ve rızası doğrultusunda olup akıl ve irâdelerinin denetimindedir.

İnsanların en akıllıları olan peygamberler emin, sâdık ve mâsum olup Allah'ın (c.c.) emirlerini hiç kimseden çekinmeden tebliğ ederler.

Madde âlemindeki tüm denge, düzen ve kuralları altüst eden mûcize gücüne sahiptirler.

Allah'ın (c.c.) özel terbiyesi ile yetişen peygamberler, kendilerine vahiy yolu ile indirilen ilâhî kitabı, ilâhî irâdenin dileği doğrultusunda anlayıp, anlatmak ve hayat nizamında uygulamak üzere Allah (c.c.) tarafından görevlendirilen ve yetkili kılınan manevi liderlerdir.

Bakara Sûresi'nin 129. âyetinde peygamberlerin dört görevi bulunduğu açıkça bildiriliyor:

1. Allah'ın (c.c.) âyetlerini okumak. Kendilerine vahiy yolu ile indirilen âyetleri açıkça okuyarak ümmetine tebliğ etmek.

2. Kitaptaki hükümleri öğretmek. Kur'an'daki imanla, ibadetlerle, muamelât denen evlenme, boşanma ve mîrasla ilgili hükümleri ve ukûbat denen haramlarla ilgili tüm hükümleri öğretmek.

3. Hikmeti öğretmek. Kur'an'daki işaretleri, incelikleri ve bunların uygulanması anlamında olan sünnetleri öğretmek.

4. Tezkiye etmek. Gönülleri nefsanî duyguların etkilerinden ve zulûmâtından arındırıp, ruhsal duygularla ve Ahlâk-ı Muhammediye ile nurlandırıp ilâhî aşka eriştirmek.

En büyük mürşid ve en büyük terbiyeci olan peygamberleri ellerindeki haber bültenlerini okumakla görevlendirilen spikerler gibi algılamayalım.

İlk, orta ve liseyi bitiren ve üniversite sınavını kazanan bir öğrencinin insanlar tarafından ve Türkçe yazılan tıp kitaplarını kendi kendine okuyup tam anlaması ve pratiğe dönüştürüp canlı uygulamaya geçirmesi tek kelimeyle imkansızdır.

Tıp fakültesini okumayan ve hastanelerde staj ve ihtisas görmeyen bir öğrencinin kendiliğinden kalp ameliyatına kalkışması çılgınlık ve cinayettir. İslâm'ın, Kur'an'ın hocası Peygamberimizdir. Allah (c.c.) tarafından gönderilen tek yetkilidir.

Öğrencileri olan sahabeleri çeyrek asırlık bir dönemde, çok sıkı bir eğitim sistemiyle ve canlı uygulamalarla özel olarak yetiştirmiştir.

İslâm, Peygambersiz ve sahabesiz bilinemez ve yaşanamaz. Peygamberimizi ve sahabeleri dışlayarak ve yok sayarak Kur'an'ı, kendi sapık görüşlerine veya arkasındaki karanlık güçlerin isteği doğrultusunda yorumlamak ve İslâm'ın temel ilkelerini değiştirmeye kalkışmak, öğrencinin çılgınlığından daha büyük çılgınlık ve cinayetinden daha büyük cinayettir.

Sıddıklar: Peygamberlerden sonra insanların en hayırlısı sıddıklardır. Her türlü hallerinde Allah'a (c.c.), peygambere ve tüm dîni hükümlere sadakat ile bağlıdırlar. İnanç ve İslâmî yaşantıları olaylara bağlı değildir. İmanları yakîne ve ruhları huzur ve sükûna kavuştuğu için olayların etkilerinden kurtulmuş ve gaflet perdelerini parçalamışlardır.

Dev dalgalara kapılıp açık denizlere sürüklenen gemilerde veya savaş alanlarında düşmanla göğüs göğüse çarpışırken imanları ve ölüme bakış açıları ne ise yatağında eşi ile yatarken de imanları ve ölüme bakış açıları aynıdır.

Şehitler: Hiçbir baskı ve zorlama olmadan, kendi hür irâdeleriyle ve gönüllü olarak, Allah (c.c.) yolunda ölen veya öldürülenlere şehit denir.

Sevdiği kadına kavuşmak için Mekke'den Medine'ye hicret eden kişi sordu: *“Ya Resûlallah! Ben de Allah yolunda hicret sevabına kavuşur muyum?”*

Peygamberimiz (s.a.v): ***“Ameller niyete bağlıdır. Her kişiye niyetinin karşılığı vardır. Allah ve Resûlü için hicret edenin hicreti, Allah ve Resûlü içindir. Dünya (menfaati) için ise dünyaya ve kadın için ise evlenerek o kadına kavuşur. Hicretin karşılığı, hicret ettiği şeydir.”*** buyurdu. (Buhârî)

Ölen kişi, kimin veya neyin uğrunda öldü ise onun şehididir. Hürriyet şehidi, demokrasi şehidi, devrim şehidi, inkilap şehidi ve basın şehidi gibi...

Allah'ın dinini, Allah'ın kitabını ve Allah'ın nizamını hakim kılmak için Allah (c.c.) yolunda ölen veya öldürülenler de Allah şehididir. Bunların mükâfatını Allah (c.c.) verecektir.

Sâlihler: Eshâb-ı Yemin denen sâlihler, takvâ üzere hareket ettiklerinden imanın tadına ve ibadetlerin ruhsal zevklerine erişmişlerdir.

Sonsuzluk âlemi olan âhirete oranla bir saniye bile olmayan dünya hayatına aldanmazlar. Solacak çiçekler, dökülecek yapraklar ve çürüyüp toprağa dönüşecek bedenler onları oyalayamaz.

Her şeyi Allah (c.c.) için yaparlar. Allah için sever ve Allah için kızarlar.

Bunların çoğunlukta bulundukları toplumlarda huzur, feyiz, bereket, emniyet ve kardeşlik olur.

İşte! Sırât-ı Müstekîm denen yol, bunların yoludur. Bunları seven ve bunların izinden gidenler dosdoğru yoldadırlar. Bunlardan ayrılanlar da Sırât-ı Müstekîm'den ayrılmış ve sapık yollardan birine saplanmışlardır.

Din karşıtı sapık ideolojiler ve sapık rejimler, halklara baskı ve zorbalıklarla kabul ettirilmeye çalışılmıştır. Bu gibi sapıklar iktidarı ele geçirdikleri ülkelerde kendi sapık görüş ve inançlarını devletin rejimi diye; özel kanunlar, olağanüstü mahkemeler, yargılı ve yargısız infazlar ve devlet terörüyle korumaya ve yapay hayatla yaşatmaya çalışırlar.

Dinlerin temel yapısında ise inanç, ihlâs ve samimiyet vardır. Baskı, zorlama ve zorbalık yoktur. Bütün peygamberler halkın arasından seçilmiş halktan biri, yetkisiz ve güçsüz kişilerdir. Dövülmüşler, taşlanmışlar, en çirkin hakaretlere ve işkencelere katlanmışlardır.

Bütün peygamberlerin insanları Allah'a (c.c.) daveti, bu ortamda başlamıştır.

Sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed Aleyhisselâm da halkın içinden çıkmış ve halktan biri idi. Doğmadan babasını, altı yaşında annesini ve sekiz yaşında dedesini kaybetmişti. Çocukluğu ve gençliği maddi açıdan çok sıkıntılı geçmiş bir yetimdi. Okuma yazma bilmez ve şiir söylemesini beceremezdi.

Ancak; akli selimi, hayâsı, dürüstlüğü ve insancıl yaklaşımı ile cahiliye devrinin karanlıklarında nur gibi pırıl pırıl

parlayıp Muhammed'ül Emîn diye ün yapmış ve toplumun güvenini kazanmıştı.

“Kum fe enzir” emri ile Allah (c.c.) tarafından görevlendirilince titredi ve sarsıldı. Dünyanın en cahil, en acımasız ve en katı insanlarını Allah’a (c.c.) davet etme görevi ile emrolunmuştu.

Son Peygamberdi ve kıyâmete kadar başka peygamber gelmeyeceğinden dinin sağlam temeller üzerine oturtulması gerekiyordu.

Bu ilâhî emir, evinde yatarken gelmişti. Yanında çok sevdiği eşi Hz. Hatice vardı. Hz. Hatice, Hz. Cebrâil’i görememiş ve vahiy olunan âyetleri duyamamıştı. Ancak, tertemiz gönlü bir şeyler sezmiş ve ruhsal açıdan çok duygulanmıştı.

Peygamberimiz kendisini hayretle izleyen zevcesine durumu açıklayıp imana davet edince, Hz. Hatice hemen kabul etti. Peygamberimizle birlikte Kelime-i Şehâdet’i getirerek iman etti.

Erkeklerden Hz. Ebû Bekir, azatlılardan Hz. Zeyd ve çocuklardan Hz. Ali de imana gelince, Peygamberimizin dört tane ümmeti oldu.

Mekke müşrikleri de tüm kâfirler gibi çok katı ve acımasız insanlardı. Aşırı şarap içer, zina eder, zayıfları ezer ve sonra elleri ile yaptıkları putlarına (heykellerine) gidip tapınırlardı. Kendi öz kızlarını diri diri çukurlara itip gömecek kadar insan sûretinde birer canavarlardı.

Cahiliye devrinin kötü alışkanlıklarına uyum sağlayamayan ve taşlara saygı göstermenin gereksiz olduğunu düşünenler de vardı.

Hız. Ebû Bekir bunlardan biri idi. İman edip gerçek kişiliğine, ruhsal huzura ve manevi zevklere kavuşunca, yakın arkadaşlarından Osman Bin Affan, Abdurrahman Bin Avf, Talha Bin Ubeydullah, Sa'd Bin Ebî Vakkâs ve Zübeyir Bin Avvam'ı gizlice İslâm'a davet etti ve Peygamberimizin yanına götürdü. Sonradan Aşere-i Mübeşşere diye cennetle müjdelenen on kişinin arasında olan bu beş kişi, Peygamberimizi biraz dinleyince hemen Kelime-i Şehâdet'i getirerek iman ettiler.

Peygamberimizin ve iman edenlerin gizli çalışmaları ile Müslümanların sayısı çoğalmaya başlayınca, müşriklerin azılı canavarları putlarını ve rejimlerini korumak için harekete geçtiler. Öncelikle kölelere ve gariplere örneği görülmemiş işkencelere başladılar.

Allah'ın (c.c.) yaktığı nuru, pis nefesleri ile söndürmeye yeltenen müşrikler, Mekke'de zulüm, baskı ve terör estiriyorlardı. Peygamberimizi ve Müslümanları bölücülükle suçlayıp halkı, putlarının ve sapık rejimlerinin etrafına toplanmaya zorluyorlardı.

Ve... İslâm ilk iki şehidini verdi. Hız. Yâsir ve zevcesi Hız. Sümeyye'ye, aç susuz günlerce kızgın çöllerde vahşice işkence edildi ve sonunda şehit edildiler.

Müşrikler zulüm ve işkenceye doymuyorlardı. Hız. Bilâl, Hız. Ammar, Hız. Habbab ve Hız. Suheyb gibi garipler başta olmak üzere, müslamanlara karşı korkunç ve acımasızca işkenceler devam ediyordu.

"İt ürür, kervan yürür." derler. İtler ürüyordu (havlıyordu), saldırıyordu ve ısıırıyordu. Ama İslâm kervanı yürüyordu ve her geçen gün Müslümanların sayısı çoğalıyordu.

Peygamberimiz yeni gelen âyetleri, derilerin (kağıt olmadığı için) üzerine yazdırıp gizlice ve kuryecilik yolu ile Müslümanların evlerine ulaştırıyordu. Ayrıca sahabelerini küçük gruplar halinde toplayıp sohbet ediyordu.

Bu satırları yazarken, çocukluğumda başımdan geçen bir olay aklıma geldi.

Camiler ahır ve samanlık yapılmış, ezanlar “tanrı uludur” diye değiştirilmiş ve Kur’an okutulması ve öğretilmesi yasaklanmıştı.

Allah (c.c.) için her şeyi göze alan, yaşlıca ve bir ayağı topal olan bir hoca hanım, üç beş talebesine gizlice Kur’an öğretmeye çalışıyordu.

Yıl 1939 ve ben altı yaşındayım. Yaşım küçük olduğu için gizlice gidip gelmeyi beceremezsin diye beni kabul etmedi. Rahmetli annemin yalvarışlarına dayanamadı ve beni de talebeliğe kabul etti.

Gizlice ve kısık sesle Kur’an’ı okurken, polisler evi bastılar ve bizi suçüstü (!) yakaladılar. Çok korkmuştum. Tir tir titreyip ağlıyordum ve altımı ıslatmıştım. Ve şu anda bu satırları yazarken yine ağlıyorum. Çevredeki bütün kadınlar yalın ayak koşuşup geldiler ve çocuklar gibi ağlayıp polislere yalvardılar.

Netice değişmedi. Yaşlı ve topal hoca hanımın sırtına rahleyi ve Kur’an’ı yüklediler ve yetişkin talebeleri ile birlikte karakola götürdüler.

Tüm İslâm âleminde öyle karanlık günlerin tekrar yaşanmamasını Yüce Mevlâdan dileyerek tekrar Asr-ı Saadet’e dönüyorum.

Göç, ezilen savunmasız insanların ortak çilesidir. Mekke müşriklerinin aşırı işkencelerine dayanamayan Müslümanlar, Peygamberimizin izni ile göçe (hicrete) başladılar. İlk göçler Habeşistan'a oldu. Sonra Akabe biatları ile Medine yolu açılınca bütün Müslümanlar Medine'de toplanmaya başladılar.

Peygamberimizin Hz. Ebû Bekir ile birlikte Mekke'den Medine'ye göç etmesi ile Medine Devri başladı.

Kara bulutlar dağılmış, zulüm ve işkence dönemi bitmiş ve İslâm'ın güneşi doğmuştu. Müşriklerin katı kuralları yıkılmış ve putları devrilmişti.

Medine'de ilk İslâm Devleti kurulmuştu. Allah'ın (c.c.) nizamı, Allah'ın adaleti ve Kur'an'ın hakimiyeti vardı.

Sahabe denilen o mutlu kişiler, Peygamberimizin sohbetinin manevi feyzi ve bereketi ile cahiliye devrinin pisliklerinden ve kötü bağımlılıklarından arınıp velîlerin ulaşamayacağı derecelere yükseldiler. Peygamberimizin gönül pınarlarından fışkıran manevi feyizleri ve ruhsal zevkleri kana kana içip, tüm duyguları ile tatmin oldular. Her biri Ahlâk-ı Muhammediye ile ahlâklanıp Peygamberimizin emrinden ve izinden ayrılmadılar.

Doğuştan kör olanlara renkleri anlatmak güç ve belki imkansızdır.

Sevgili Peygamberimizi rüyalarında bir kerecik görenler, söz ve yazı ile anlatılamayacak ruhsal zevkleri günlerce yaşarlar ve ömür boyu unutamazlar.

Karaya vuran balıkların tekrar denize atlamak için çırpındıkları gibi aynı rüyayı tekrar tekrar görebilme ümidi ile çırpınırlar.

Peygamberimizle birlikte yaşayan sahabeler için açlık ve çileler, çocukların toz toprak içinde zevkle oynamaları gibi bir şeydi.

Dünyada her şeyin bir sonu vardır. Cennetlerden çok daha tatlı olan Peygamberimizle birlikte yaşama dönemi de sona yaklaşıyordu.

Veda Haccı'nda Arafat vakfesinde: “Bugün dininizi tamamladım.” âyeti gelince, tüm sahabeler sevinirken Hz. Ebû Bekir ağlıyordu.

Neden ağladığını soran Peygamberimize: “Ya Resûlallah! Sen bu dini tebliğe geldin. Din tamamlandığına göre, görevin bitmiş olacaktır. Korkarım ki yakında aramızdan ayrılacaksın.” diye hem ağladı hem de tüm sahabeleri ağlattı.

Hz. Ebû Bekir ictihadında aldanmamıştı. Hac dönüşü Safer ayının sonlarında rahatsızlaşan Peygamberimizin hastalığı Rebiülevvel ayında ağırlaşmaya başlamıştı.

Ezan okununca mescide kadar gidip namazı kıldırıyordu. Ancak ashabıyla sohbet edemeyip evinde istirahataya çekiliyordu.

Sahabeler şaşırmışlardı. Yemekten, içmekten kesilmiş ve uykuları kaçmıştı. Ne yapmalı idiler? Ne yapabilirlerdi? Mescidin çevresinde şaşkın şaşkın dolaşmaktan başka ellerinden bir şey gelmiyordu.

Ashabının çok üzüldüğünü öğrenen Peygamberimiz, Hz. Ali ile Hz. Fadl'ın kollarına girerek minbere çıkıp oturdu ve ashabına: “Benim için çok üzülmüyorsunuz, hangi peygamber ümmeti ile ebedi kaldı ki ben de sizinle kalayım.” dedi.

Ashabına nasihatlerde bulunup helâlleşti ve sonra minberden inip evine gitti.

Hz. Bilâl sabah ezanını erken okurdu. Sonra Peygamberimizin kapısına giderek, “Essalâh ya Resûlallah!” diye Peygamberimizin çıkışını bekler ve birlikte mescide gelirlerdi. Peygamberimiz mihraba doğru yürürken Hz. Bilâl de kâmete başlardı.

Peygamberimizin vefatına üç gün kalmıştı. O gece gönlü daralan ve içi yanan Hz. Bilâl, sabah ezanını çok acıklı okudu. Herkes duyulanmıştı ve herkesin gözü yaşlı idi.

Hz. Bilâl, “Essalâh Essalâh” diye Peygamber kapısında bekliyordu. Peygamberimiz çok rahatsızdı ve mescide kadar gidecek gücü yoktu. Zevcesi Hz. Aişe’ye: **“Bilâl’e söyle, Ebû Bekir imam olsun ve namazlarını kılsınlar.”** dedi.

Mekke müşriklerinin en acımasız işkencelerine sabredip sarsılmayan Hz. Bilâl, şimdi yıkılmıştı. İçi yandı, gözleri doldu, hiç konuşamadı ve güçlüğüle mescide geldi.

Peygamberimizi bekleyen gözler Hz. Bilâl’i yalnız ve bitkin görünce bir şeyler sezdi.

Hz. Bilâl doğruca Hz. Ebû Bekir’in yanına gitti. Bir kelime konuşamadı. Ancak işaret ile mihraba geçmesini anlatabildi.

Namaz kılacak güçleri kalmamıştı. Herkes ağlıyordu. Hz. Ebû Bekir güçlüğüle kendini toplayarak mihraba geçti ve tekbir aldı. Ağlamaktan okuyamıyordu. Kadın, erkek, genç, ihtiyar ağlaya ağlaya namaz kıldılar.

12 Rebîulevvel Pazartesi günü sevgili Peygamberimize biraz güç verildi. Yavaş yavaş mescide gitti. Sahabelerini saf tutup Hz. Ebû Bekir’in imâmetinde namaz kılarken görünce çok duygulandı.

Oturduğu yerde Hz. Ebû Bekir’e uyarak son namazını kıldı. Namazı müteâkip doğruca evine gitti ve ölüm yatağına uzandı.

Sabah namazında Peygamberimizi mescitte görenler, iyileşiyor ümidi ile çok sevinmişlerdi. Bir kısmı önemli işlerini görmek için dağılırken, büyük çoğunluk ise mescitte ve çevresinde beklemede kaldılar.

Beşerin kaçınılmaz kaderi olan ölümün belirtileri başlamıştı. Allah'ın (c.c.) son Peygamberinin yüzü nur gibi sararmış ve alnından boncuk gibi terler çıkmaya başlamıştı. Hz. Aişe, Peygamberimizin mübarek başını göğsüne dayamış, hem kendi gözyaşlarını hem de Peygamberimizin terlerini silmeye çalışıyordu.

Fâtıma kendini tutamayarak ağlıyordu. Peygamberimiz: ***“Ağlama kızım ağlama, senin gözyaşlarına meleklerin yüreği dayanmıyor.”*** dedi.

Evet, Hz. Fâtıma ağlıyordu. Hz. Aişe ağlıyordu. Ezvâc-ı Tâhirât ağlıyordu. Dışarıda sahabeler ve göklerde melekler ağlıyordu.

Hz. Cebrâil son defa geldi ve Hz. Azrâil'in de gelmekte olduğunu haber verdi. “Ya Rasûlallah, Mele-i A'lâ'daki bütün melekler saf saf dizilip mübarek ruhunu karşılamak için bekliyorlar.” dedi.

Ölüm meleği Hz. Azrâil de gelmişti. Hayatının en güç görevini yapıyordu. Allah'ın (c.c.) son Resûlû sevgili Peygamberimizin Mukaddes, Müberrâ Rûhî Pâkî'ni alıp göklere yükseldi.

Peygamberimizin evinden gelen acı feryatlardan ve ağlama seslerinden dışarıdaki sahabeler durumu sezdiler.

“Acı haber çabuk duyulur.” derler. Peygamberimizin vefat haberi bir anda Medine'yi karıştırdı. Kadın, erkek, genç, ihtiyar ve çoluk çocuk yollara dökülmüş, hepsi ağlıyordu. Mahşer yeri gibi nefsî nefsî olmuştu. Anne kızını ve baba oğlunu görmüyordu. Özleri ağlıyordu, gözleri ağlıyordu.

Hz. Osman'ın dili tutulmuş, konuşamıyordu. Hz. Ali bir duvarın dibine çökmüş ve başını iki elinin arasına almış

ağlıyordu. Őuurunu kaybeden Hz. Ömer, kılıcını çekmiş sağa sola koşuyor ve “Muhammed öldü diyenin başını kese-rim!” diye bağırıyordu.

Evine kadar gitmiş olan Hz. Ebû Bekir, acı haberi duy-muş, ağlayarak geliyordu. Doğruca Peygamberimizin evine gitti ve üzerindeki örtüyü kaldırıp son defa Peygamberimizin yüzüne baktı. “Anam babam, canım sana feda olsun.” diye-rek alnından öptü.

Erkeklerden ilk iman eden kendisi idi. Peygamberimizin yanından hiç ayrılmamıştı ama doyamamıştı. Şimdi de ağla-maya doyamıyordu.

Ümmet yetim kalmıştı. Herkes yanmıştı. Herkes şaş-kındı. Dışarıda tam bir kaos yaşıanıyordu. Bir şeyler yap-ması lazımdı. Güçlölkle kendini toparlayıp dışarı çıktı ve etrafına toplananlara: “Biliniz ki Muhammed ölmüş-tür. Ama Muhammed’in Rabbi Hayyun Lâ Yemût’tur.” dedi ve sonra **“Muhammed ancak resûldür.”** âyetini okudu. (Âli İmrân, 144)

Hz. Ömer bu âyeti ilk defa duyuyormuş gibi kendine geldi, Peygamberimizin öldüğüne inandı ve olduğu yere yığılıp kaldı.

Sahabeler için hayat, artık anlamsız ve gereksizdi. Pey-gambersiz bir dünya kapkaranlık ve tatsızdı. Ama, din onlara emanet edilmişti. Onlar olmadan Kur’an’ın gerçeği ve sünnet-lerin uygulanması gelecek kuşaklara aktarılamazdı. Din için çalışmalar ve din için yaşamaları gerekti. Bu ortamda İslâm, devletsiz ve Müslümanlar halifesiz olamazdı.

Hz. Ebû Bekir halife seçilip, biat edildi ve sonra Allah’ın (c.c.) son Resûlünü yürekleri yanarak ve gözyaşları ile kara toprağa teslim ettiler.

İki cihanın güneşı olan Peygamberimiz, “Ashabım yıldızlar gibidir.” demişti. Artık, güneş devri kapanmış ve yıldızlar devri başlamıştı. Din onlara emanet edilmişti. Onlar Allah’ın kitabını, Allah’ın Resûlünden öğrenmişlerdi. Asr-ı Saadet denen çeyrek asırlık devrede öğrencilik, staj ve uzmanlık eğitimlerini Allah’ın Resûlünün gözetiminde tamamlamışlardı. Kur’an’ın, sünnetin ve İslâm’ın tüm inceliklerini ve detaylarını, Allah’ın Resûlü ile birlikte yaşayarak uygulamışlardı. Din gayreti ile toparlanan sahabeler din için, Allah (c.c.) için çalışacaklardı. Bu niyetle pek çoğu Peygamber şehri Medine’den yaşlı gözlerle ayrılıp etrafa dağıldılar.

Peygamberimizi göremeyen gözler, Peygamberi gören gözleri görmek için koştular. Tâbiîn denen bu kişiler, sahabelerden Peygamberimizi dinliyorlardı. Henüz öldüğüne inanmadıkları Peygamberimizi görememiş, sohbetinden feyizler alamamış ve O’na sahabe olamamışlardı. İçleri yanıyordu ve gözleri ağlıyordu. Ama, ne çare ki zaman geriye doğru çalışmıyordu.

Sahabelerin her biri beni İsrâîl peygamberleri gibi olağanüstü güçleri ile çalıştılar. Sohbetlerine gelen tâbiîni her konuda yetiştirdiler. Peygamberimizden gördüklerini, dinlediklerini ve birlikte yaşadıkları olayları ve Kur’an ile Sünnet’in ilim ve ahkâmını en ince detaylarına kadar anlatıp ve gerektiğinde birlikte uygulayıp tebliğ görevlerini yerine getirdiler.

Birer yıldız olan sahabelerin manevi sohbetlerinden aldıkları ilim, feyiz ve bereketlerle olgunlaşan tâbiîn hazretleri imanda, ilimde, takvâda, güzel ahlâkta ve din gayretinde sahabelerden sonra insanların en hayırlıları oldular.

Yıldızlar devri de bitti ve sahabeler birer birer bu dünyadan gitti. Dinin temel yapısı ve canlı şahitleri olan sahabeler, Asr-ı Saadet'in ruh ve heyecanını tâbiîne taşımışlardı.

Artık devir, tâbiîn devri idi ve din onlara emanet idi. Tâbiîn hazretleri, sahabelerden aldıkları ruhsal güç ve feyizlerle, İslâm'ı daha ileri taşımaya devam ettiler. Kur'an'ı ve Sünnet'i sahabelerden gördükleri, dinledikleri ve birlikte yaşadıkları gibi gelecek kuşaklara anlatmaya çalıştılar.

Tâbiîn hazretlerinin sohbetlerinde yetişenlere, tebe-i tâbiîn veya etbâ-i tâbiîn denir. İşte! Ümmeti Muhammed'in tâbiînden sonra en hayırlıları bunlardır.

Bu arada İslâm'ın hudutları durmadan genişliyor ve Müslümanlar çığ gibi büyüüp çoğalıyordu. Orta Çağ'ın karanlıklarında bunalar, tören ve kutlama adı altında zorla taşlara ve putlara taptırılanlar, öz yurtlarında ikinci ve üçüncü sınıf vatandaş muamelesi görenler İslâm'a koşuyorlardı. İslâm'da eşitlik vardı, adalet vardı ve herkesin insanca yaşama hakkı vardı.

Kiliselerdeki papazların ayinlerine ve ruhbanların ibadetine karışılmıyordu. Minarelerde ezanlar okunuyor ve kiliselerde çanlar çalıyordu. Din hürriyeti, vicdan hürriyeti ve inanç hürriyeti vardı. Bunların tümü, tek standartlıydı ve gerçek uygulamaları vardı.

Devir, Kur'an devri idi. Günlük yaşamları, toplumsal hayatları ve devlet nizamları Kur'an'dı. Allah'ın (c.c.) kanunları olan şariat şemsiyesinin koruması altında, müslim ve gayrimüslim tüm insanlar huzur ve refah içerisinde yaşıyorlardı.

Zekat, öşür, sadaka-i fıtır, kurban, adak, yemin ve diğer keffâretler ve nafilâ sadakalarla sosyal denge ve sosyal adalet kurulmuştu. Bir tek kişi aç ve açıkta kalmıyordu.

Ayrıca camiler, medreseler, hanlar, hamamlar, vakıflar, kervansaraylar, kuyular, çeşmeler, yollar ve köprüler halk tarafından Allah (c.c.) rızası için yaptırılıyordu. Büyük kalkınma hamleleri tabana yayılmış ve devletin işi küçültülmüş ve kolaylaştırılmıştı.

Kıtaları aşan İslâm toplumunda birlik, beraberlik ve kardeşlik vardı. İslâm yaşıyordu. Kur'an uygulanıyordu. Sokaklarda oynayan çocuklar bile günahı, sevabı ve helâli, haramı biliyorlardı.

Bir yandan da feleğin çarkları durmadan dönüyordu. Dünya vefasızdı. Kara toprak doymuyordu. Hz. Muhammed'i ve O'nun çileli, vefakar ashabını bağrına basan kara toprak, tâbiînin büyüklerini ve Fukahâ-i Seb'a'yı da bağrına basmıştı. Yeryüzünde tâbiîn de azalmakta idi.

Sahabelerin her biri ve tâbiînin çoğunluğu müctehid idiler. Tebe-i tâbiîn arasında ise bu oran düşmeye başlamıştı. Gelecekte ise ictihad, doğal olarak imkansız bir duruma gelecekti. Asr-ı Saadet'ten uzaklaştıkça temel bilgileri kaynağından alma imkanları ortadan kalkacaktı.

Filan Kur'an mealine veya filan müfessire göre ve filan kitaptaki sahih hadise ve filan kitaptaki hadis şerhine göre ve filan sözcük kitabına göre diye ictihad ve müctehidlik olmaz. Olsa olsa montaj olur. Hem de değişik marka ve modellerden toplanan acayip ve garip bir montaj olur.

Yıllık tatilini geçirmek için yayladaki köyüne giden sağlık memuru, köy kahvesinde sağlık sorunları ile ilgili konuşma yaparken, herkes başını sallayıp kendisini dinler.

Ancak, ünleri kıt'aları aşan dünya tıp otoritelerinin toplantısında, sağlık sorunlarıyla ilgili konuşma yapabilmek, her babayığit doktorun bile harcı değildir.

Müctehid imamlarımızın yaşadığı zaman ve ortamı lütfen düşünelim. İslâmın, Kur'an'ın yaşandığı, ilâhî nizamın uygulandığı ve İslâm'ın yeryüzüne hakim olduğu bir devirdir.

Asr-ı Saadet'in ruhsal heyecanının ve cihad ruhunun devam ettiği bir zamandı. Sahabelerin yetiştirdiği tâbiîn hazretlerinin ve onların yetiştirdiği etbâ-i tâbiîn hazretlerinin pek çoğu hayatta idi.

On binlerce tefsir, hadis ve fıkıh âlimlerinin ve binlerce ictehad veya ictehad derecesine yakın gerçek âlimlerin yaşadığı devirdi.

Sokaklarda oynayan çocukların bile, günümüzün hocalarından İslâm'ı daha iyi bildiği bir devirdi.

İşte! Müctehid imamlarımız, ilmin en parlak devrinde parlamışlar ve o ortamda kendilerini kabul ettirmişlerdir. İctihadları ile ilgili gerekçeleri ve şer'î delilleri ve şer'î delillerin sıhhati didik didik incelenmiş ve o devrin ilmi otoritelerince onaylanmıştır.

Fahreddin-i Râzî gibi tefsir imamları, İmam-ı Müslim, İmam-ı Buhârî gibi hadis imamları ve Abdü'l-kâdir-i Geylânî, İmam-ı Gazâlî gibi ilim ve velâyet sahibi velîler onurla bu müctehidlerin yolundan gitmişlerdir.

Sırât-ı Müstekîm denen dosdoğru yol, Allah'ın (c.c.) nimetlerine erişenlerin yoludur. Başta Peygamberimiz olmak üzere, sahabelerin, tâbiînin, etbâ-i tâbiînin, müctehidlerin, âlimlerin ve velîlerin yoludur. On beş asırdan beri ümmeti Muhammed'in izlediği yoldur. Milyarlarca Müslümanın gittiği yoldur.

Bu toplumdan kopanlar veya sapık bir din oluşturmaya çalışanlar, hangi fakültenin doçenti veya profesörü olurlarsa olsunlar, insan görünümünde sapık ve sapıttırıcı şeytanlardır.

Benim çok sevgili din kardeşlerim. Lütfen, sapık şeytanların sapık görüşleri ile oyalanmayalım. Ömrümüzü boşa harcamayalım. Âhirete elimiz boş ve yüzümüz kara gitmeyelim. Takdir olunan sayılı nefeslerimiz damla damla tükenirken, her bir damlasını en güzel bir şekilde değerlendirelim.

غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ

GAZABINA UĞRAYANLARDAN EYLEME

(Allah'ım, bizleri nimetine erişenlerin yolu olan Sırât-ı Müstekîm'e hidâyet eyle) Aman! Allah'ım, gazabına uğrayanlardan eyleme.

Korku ile ümit arasında yalvarış. Allah'ın (c.c.) gazabından rızasına, kahrından lûtfuna ve cehennemden cennete kaçış.

Gazab: Maddesel varlığımız olan bedensel yapımızın özü olan nefsin bir sıfatıdır. Nefsin en güçlü duygularından biri olan gazab, şeytanın yaratıldığı ateş (ısı) ile eş orandadır.

Canlıların cesaret ve güç kaynağı olan gazab, bedensel yapımızın en güçlü savunma silahıdır. Ancak, yerinde ve bilinçli olarak kullanılmazsa geri teper. İman, hayâ ve korku gibi karşı duygularla anında önlenemez ise akıl ve irâdenin denetiminden çıkar. Aşırı fırtınalı bir ortamda kontrolden çıkan yangın gibi ne olacağı ve nerede duracağı bilinemez.

Madde ötesi varlıklar olan meleklerde nefis olmadığı için gazab ve şehvet gibi duygular yoktur. Bu nedenle günah işleyemez, Allah'a (c.c.) isyan edemez ve aralarında tartışma yapamazlar.

Hiç kuşkusuz tüm âlemlerin Rabbi olan Yüce Allah, bu gibi duygulardan kesinlikle münezzehtir. Ancak, Allah'ın (c.c.) gazabı, Allah'ın (c.c.) merhameti ve Allah'ın (c.c.)

sabrı gibi kavramlardan, bu sıfatların neticesinin gereği anlaşılmalıdır. Örneği: Allah'ın (c.c.) gazabına uğradı demek, suçları affedilmeden ve âhirete ertelenmeden dünyada cezalandırıldılar demektir.

Kesinlikle ve hâşâ! Maddelerin yapısal (yaradılış) özelliğinden kaynaklanan ve nefsin bir sıfatı olan bu gibi duyguların etkisi ile Allah (c.c.) kızdı ve sinirlendi demek değildir.

Kesinlikle hiçbir şey Allah'ı (c.c.) etkileyemez. Her şey Allah'ın (c.c.) etkisinde, emrinde, denetiminde ve sonsuz ve sınırsız kudreti ve hakimiyetindedir.

Yüce Rabbimiz buyuruyor:

Fitneden (günahlardan) sakınınız. (gelecek azâb) Sizlerden yalnız zalimlere gelmez. (topluma gelir) (Enfal, 25)

Sevgili Peygamberimiz: ***“Günahlar gizlice işlenirse, zararı ve sorumluluğu günahı işleyenlerindir. Açıkça işlenip yaygınlaşırsa zararı tüm topluma gelir.”*** (Taberânî) buyurmuştur.

Gizlice işlenen ve başkalarını etkilemeyen günahlar baş, diş ve böbrek ağrıları gibi kişilerle sınırlıdır.

Açıkça işlenip yaygınlaşan ve toplumsal hayata yerleşen günahlar, en tehlikeli salgın hastalıklardan daha tehlikelidirler. Bu durumda ilâhî gazabın belirtileri başlar.

Doğal yerlerinden ve yörüngelerinden ayrılan varlıkların hem kendi dengeleri bozulur hem de diğer dengelerin bozulmasına neden olurlar.

Dinsiz yaşam, dengesiz ve düzensiz yaşamdır. Dînî çizgiden ayrılanların kendi denge ve düzenleri bozulduğu gibi toplumsal dengelerin ve düzenlerin bozulmasına da neden olurlar.

İnsan, et ve kemik yığınınını oluşturan bilinçsiz hücreler topluluğundan oluşan bir varlık değildir. Bunların ötesinde insanlığın özünü ve gerçeğini oluşturan duygular vardır. Bu duygular dinsiz yaşama dayanamazlar.

Gönül darlığı ile başlayan sıkıntı, huzursuzluk, tedirginlik ve gerilim; ruhsal bunalıma dönüşür.

Kişilerdeki sıkıntı ve bunalım topluma yansıyınca sevgi, kardeşlik, hoşgörü, huzur ve güven ortamı kalmaz ve yerine kargaşa gelir.

Yürüyen niçin yürüdüğünü; bağırان, slogan atan ne dediğini; vuran, kıran bunları neden yaptığını bilmeyecek kadar akıl ve irâde dışı anarşik bir ortam meydana gelir.

Tarihsel belgeler ve ilmi araştırmalar kesinlikle kanıtlamıştır ki devletlerin çöküşleri, iç çekişmeler ve ahlâki çöküntülerle orantılıdır. Hepimiz aynı vatan gemisinde yaşamaktayız. Vatan gemisinin batışı, hepimizin batışıdır. Bu gemiyi kurtarmak, milletini ve vatanını seven herkesin kutsal görevidir.

Ancak... Ne yazık ki, İslâm düşmanlığını ilke edinen bir sistemle yetiştirilen zavallı ve masum gençler, daha çocuk yaşlarında iken sigaranın dumanında bir şeyler aramaya başlıyorlar.

Gerçek kimliklerini orada bulamayınca, bira ve daha sonra alkolün kurbanı oluyorlar.

İnsanın fıtratına, doğal ve dengeli yaşamına ve eşyanın tabiatına ters düşen bu yollardan kurtuluşu, ellerinde gerçek adres olmadığı için yanlış adreslerde aramaya devam ediyorlar.

Gönül darlığından, bunalımdan ve tatminsizlikten kurtulmak için elindeki oyuncakları atıp değişik tür oyuncaklar

için ağlayan çocuklar gibi akıl, vicdan ve irâde ötesi çılgınca yaşamın bataklıklarında kendilerini buluveriyorlar.

Sınırsız, sorumsuz ve hayâsız bir yaşantıyı çağdaşlık diye algılayıp kız arkadaşları ile çılgınca eğlenmeye başlıyorlar. Bira, alkol, uyuşturucu ve seks derken her şeylerini yitiriyorlar.

Zavallı anneleri, babaları evladımız okusun da adam olsun diye, ucuz ekmek kuyruğunda beklerken, bu çılgın gençler paralı ve pahalı olan çağdaş (!) yaşamı sürdürmeye çalışıyorlar.

Aile bütçeleri yetersiz kalıp parasal sorunları çıkmaza girince, gayrimeşrû yolların kurbanı oluyorlar. Genç kızlar kadın tüccarlarının veya terörist örgütlerin ellerinde ve emrinde ölesiye köle, tutsak olurken; erkek arkadaşları da uyuşturucu mafyasının, terörist örgütlerin veya yeraltı dünyasının elemanları oluyorlar.

Bu gençleri kullanan karanlık güçler, ikbâl koltuklarında ve beş yıldızlı otellerde eğlenirken, olan yine gençlere oluyor. Bir kısmı çıkan çatışmalarda ölürken, bir kısmı sakat kalıyor ve diğerleri de yaşamlarının en tatlı baharlarını cezaevlerinde tüketiyorlar.

Çok acı ve utanç verici bir gerçeğin altını çizelim. Tüm kanun dışı örgütler eleman ihtiyaçlarının çoğunluğunu eğitim câmiasından temin ediyorlar. Peki, eğitimde söz ve yetki sahibi olanlar bunlara karşı bir önlem almıyorlar mı?

Almasına alacaklar ama daha önemli işleri var. Yurdu-muzda Kur'an kursları var. İmam hatip okulları var. Üniversitelerde başlarını örten kızlar var. Beş vakit namazını kılan öğrenciler ve eğitim görevlisi hocalar var. Hangi gezegenlerden geldikleri bilinmeyen ve her gün sayıları çoğalan bu öğrenciler, sorumlu ve sorumsuzların uykularını kaçırıyorlar.

Peki, bu öğrenciler birileri tarafından niye istenmiyorlar?

Efendim, öncelikle hocalarına karşı çok saygılı olan bu öğrenciler sokaklara dökülüp bağırıp çağırmıyorlar, taş ve sopalarla birbirlerine saldırmıyorlar, okullarını işgal ve boykot adı altında tahrip etmiyorlar, eğitim özgürlüğünü engellemiyorlar ve devletin polisine, askerine kurşun sıkıyorlar.

Açıkcası çağa ayak uyduramayan (!) bu gençler, uyuşturucu mafyasının, yeraltı dünyasının, terörist örgütlerin ve kadın tüccarlarının işlerine de yaramıyorlar.

Daha önemlisi, gelecekte devletin üst kademelerinde yetki sahibi olurlarsa, her türlü yolsuzlukları ve rüşvetleri önlemeye çalışırlar.

Lütfen deve kuşu gibi başımızı kuma sokup gerçeklere karşı gözlerimizi kapamayalım. Sağ duyumuzla ve ön yargısız hareket edelim ve beynimize saplanan din karşıtı görüşü söküp atalım.

Avrupa canavarı öyle istiyor diye halkımıza, vatanımıza ve devletimize ihanet etmeyelim. Kendi kalemize gol atmayalım ve kendi cephemize ateş açmayalım.

“Kurtlar sisli havayı sever.” derler. İç ve dış düşmanların yurdumuzu kargaşa ve anarşi ortamına çevirmeye çalışmaları doğaldır. Devletler arası ilişkilerde merhamet değil, menfaat gözetilir.

Osmanlı Devleti’ni bölen, parçalayan ve sömüren hristiyanlar, Avrupa’nın yanında halkı Müslüman olan güçlü bir Türk devleti istemezler.

Bizans hayranı ve Bizans’ı hristiyanlıkla eş anlamda algılayan hristiyan dünyası, Kıbrıs’ı ve batı bölgelerimizi Yunanistan’a ilhak edip ve İstanbul’u Konstantin adı ile Ortodoks dünyasının merkezi yapmak istemektedirler.

Kendileri en katı ve uydurma İncil'e dayanan hristiyanlık kurallarını resmen uygularken, kiliselerine ve papazlarına en üst düzeyde saygınlık gösterirken ve devlet başkanları kiliselerde sakallı ve kara cübbeli papazların huzurunda ve dînî ayinlerle İncil'e el basarak yemin ederken, Türkiye'yi din düşmanlığı ilkesine dayanan ve adına laiklik dedikleri bir rejime zorlamaktadırlar.

Türkiye'yi komşularından ve İslâm ülkelerinden koparıp yalnız bırakmak için Avrupa Hristiyanlar Birliği kapısında bekletmektedirler.

Hristiyan olan Doğu Avrupa halkını ikinci sınıf olarak algılayan Batı Avrupa hristiyanları, acaba Türkiye'yi kaçınıcı sınıf olarak algılamaktadırlar?

Kıbrıs'ı, İstanbul'u ve batı bölgelerimizi Yunanlılara peşkeş çekip Bizans'ı hortlatmak için komşularımızdan Suriye, Irak veya İran ile bizi savaşa sokmak için var güçleri ile çalışmaktadırlar.

Allah (c.c.) korusun, bu planlarında başarılı olurlarsa bir taşla iki kuşu birden vurmuş olurlar. Amerika'dan pompalanan suni hava ile yaşatılmaya çalışılan israil devleti (!) rahatlar ve savaş sonrası askeri ve ekonomik gücünü kaybeden Türkiye'ye Yunan ordularını saldırtırlar.

Amerika'yı ve Avrupa'yı arkasına alan Yunanistan, israil aleyhtarı bir politika görünümü sergileyerek bazı komşularımızı da yanına çekmeyi başarmıştır. Türkiye ise yalnızlığa itilmektedir. Doğal yeri olan İslâm dünyasından koparılmış ve Avrupa'dan dışlanmaktadır.

Bu olumsuzluklara ve kapkara tablolara rağmen, işin bir de madde ötesi ve perde arkası vardır. Tüm canlıların değişmez kaderi olan doğum ve ölüm arasındaki yükselme, duraklama ve gerileme devreleri, devletlerin kaderinde de vardır.

Hız. Süleyman'a kalmayan dünya, kimseye bâki kalmaz. Takdîr-i ilâhî denilen bu ilâhî kuralı, hiçbir güç değıştirmemez ve değıştirilmesini teklif edemez.

Zaman gelmiş, küçücük toplumlar ve kabileler süper güç olmuşlar ve yine zaman gelmiş efsanevi süper güçler bölünüp, parçalanıp tarihin karanlıklarına gömülmüşlerdir.

Bütün mülklerin tek ve gerçek sahibi Allah'tır (c.c.). Dilediğine mülkü verir ve dilediğinden geri alır. Dilediğini yüceltir ve dilediğini alçaltır.

Atomdan hücreye ve zerreden küreye kadar bütün varlıklar Allah'ın (c.c.) emrinde, denetiminde ve kesin hakimiyeti altındadır.

Allah'ın (c.c.) gazabına uğrayan kişi, toplum ve devletleri, ilâhî gazabtan hiçbir güç kurtaramaz.

İki defa Allah'ın (c.c.) gazabına uğrayan Avrupa'da, üçüncü gazabın belirtileri başlamıştır. Allah'ın (c.c.) gazabına uğrayan Nuh Kavmi'nin, tufandan kırk sene önce nesilleri kesilmeye başlamıştı.

Aşırı hayâsızların, alkoliklerin, eroinmanların ve her türlü cinsel sapıklıkların odak noktası olan Avrupa'da aile mefhumu çökmüş ve doğum oranları çok düşmüştür.

Doğal dengesini kaybeden, ruhsal bunalımda boğulan ve doyumsuz nefsanî duygularını tatmin edemeyen Avrupalı gençlerin, her geçen gün çılgınlıkları ve sapıklıkları artmaktadır. Kendilerini uyarması gereken papazlar ise çılgınlıkta onlarla yarışmaktadırlar.

Freni patlayan ve direksiyon hakimiyetini kaybeden bu sapıklara, ilâhî gazab "DUR!" diyecek ve Avrupalı sapıklar haritadan silinecektir.

Geleceğin dünyasında gerçek yerimizi alabilmemiz için ve güzel vatanımızda rahat, huzur ve refah içinde yaşayabilmemiz için öncelikle aramızdaki kavgaları bırakalım, milli birlik ve beraberlik ruhunu şahlandıralım.

Bir avuç din düşmanının ve dış bağlantılı ajanların, devlet güçlerini din düşmanlığına dönüştürme çabalarına ve oyunlarına gelmeyelim. Öncelikle devlet ve millet bütünleşmesini ve kaynaşmasını mutlaka gerçekleştirelim. Hiç kimsenin inancına ve inancı doğrultusundaki yaşamına ve özgürce dinini öğrenme hakkına ve ibadetine karışmayalım.

Temiz toplum, temiz fertlerden (bireylerden) oluşur. Ahlâki çöküntüyü, alkol ve uyuşturucu bağımlılığını, cinsel sapıklığı, kanun dışı eylemleri, yolsuzlukları, rüşvetleri, kavgaya ve dövüşleri önlemek için uygulanmakta olan eğitim sistemini acilen masaya yatıralım.

Kendilerini milletin ve devletin üzerinde gören bir avuç azınlığın değil, Türk Milleti'nin isteği doğrultusunda köklü tedbirler alalım.

Allah'ın (c.c.) gazab ettiği ve dünyada zilletle cezalandırdığı günahlardan biri de Müslümanlar arasındaki tefrikadır.

Müslümanlar arasında tefrika yapmak; şarap içmek, domuz eti yemek ve zina yapmak gibi haramdır.

Müslümanların arasında tefrika, bölücülük ve düşmanlık devam ederse ve her grup diğerlerini sapıklıkla, nifakla ve küfürle itham etmeye devam ederse, korkulur ki Allah'ın (c.c.) gazabı önce Müslümanlara gelir.

Adil hükümdarların, zalim gardiyanların, elleri ile suçluları terbiye ettikleri gibi Yüce Rabbimiz de birleşmede ve kaynaşmada inatlaşan Müslümanları müşriklerin zalim elleri ile birleştirirler.

Dinin sahibi yalnız Allah'tır (c.c.). Din, hiç kimsenin teke-
linde değildir. Kimseden izin almaya gerek yoktur. İman ve
ihlâsla çalışan, dine hizmet eden ve ibadetini yapan herkes
karşılığını alacaktır.

Küfrün gelişi önlenemediği gibi İslâm'ın gelişi de önle-
nemez. Dünyanın en güçlü istihbarat örgütlerinin İslâm kar-
şıtı çalışmaları ve aldıkları önlemler, kader-i ilâhîde zerre
kadar değişikliğe neden olamaz. İslâm'ın gelişini belirli
cemaatlerden ve bu cemaatlerin liderlerinden bekleyip yan-
lış tedbirler almasınlar.

Bir Müslümanın, Müslüman olarak yaşayacağı ve Müs-
lüman olarak öleceği kesin değildir.

Bir kâfirin de, kâfir olarak yaşayacağı ve kâfir olarak öle-
ceği de kesin değildir.

Mekke müşriklerinin Beni Nedve'de aldıkları Hz. Muham-
med'in öldürülmesi kararını uygulamak üzere yola çıkan Ömer,
Peygamberimizin en yakın sahabelerinden biri oluverdi.

Halit Bin Velid ve Amr Bin As gibi çok tehlikeli düşman
kumandanları yıldızlarının en parlak devrinde kendi hür
irâdeleri ile Medine'ye gelip Müslüman oldular.

Ebu Cehil'den sonra müşrik ordularının baş kumandanı
olan Ebu Süfyan ve Ebu Cehil'in oğlu İkrime ve Hz. Hamza'yı
şehit eden Vahşi de Müslüman oldular.

“Fılan şeyhin himmeti ile veya filan hoca efendinin
bilinçli ve sistemli çalışması ile İslâm gelecektir.” inanç ve
beklentisi yanlıştır. Hz. İbrahim, Hz. Musa ve Hz. İsa gibi
Ulû'l azîm peygamberler de olsa, Allah'ın (c.c.) izni ve irâde-
si olmadan hiçbir şey olmaz. Ufak tefek başarıları nefsimize,
grubumuza ve liderlerimize atfetmeyelim.

Allah'ın (c.c.) izni ve irâdesi tecelli edince ve Allah'ın (c.c.) takdir ettiği an gelince, İslâm'ı engellemek için alınan tüm önlemler yıkılır, akıl ve hayâl sınırlarını aşan zaman içerisinde dünyayı şaşkına uğratan olaylar gelişir.

Beni Nedve'ye benzeyen mason localarından nice Ömerler fışkırır. İslâm'a saldıran kalemler kırılıp İslâm'a hizmette birbiriyle yarışır.

Yeter ki, Müslümanlar aralarındaki utanç duvarlarını yıkabilsinler ve peygamberleri aşan (!) kişiliklere yücelttikleri liderlerinin meddahlığından kurtulabilsinler.

Yüce Rabbimiz Fâtiha Sûresi'nin ilk âyetinde: “Bütün övgü ve medihlerin yalnız Allah'a (c.c.) mahsus olduğunu ve yalnız Allah'ın hakkı olduğunu” bildirmektedir. Bizleri yoktan var eden ve bütün âlemlerin Rabbi olan Allah'ı tanıyalım. Allah'ı sevelim. Allah için sevelim. Allah için çalışalım. Allah için ve dinimiz için çalışan tüm Müslümanları sevelim.

غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ

VE DALÂLETTE OLANLARDAN EYLEME

Dalâlet, hidâyetin zıttı olup sapıklık ve şaşkınlık demektir. Zıtlar âlemi olan bu dünyada, bazı zıtlar bir arada olabilirler. Ancak, hayat ve ölüm gibi hidâyet ve dalâlet de bir arada olamaz. Birinin olduğu yerde diğeri yoktur.

Hidâyet, Hz. Adem ile başlayan yüz binlerce peygamber ve yüz milyonlarca evliya ve yüz milyarlarca mü'min tarafından kabul ve tasdik edilen müşterek tevhîd inancıdır. Bu tevhîd inancı kıyâmete kadar aynen ve kesintisiz devam edecektir.

Dalâlet, İblis'in başını çektiği şirk ve inkara dayanan ve tutarsızlığından dolayı sürekli değişikliğe uğrayan putçuluk hareketidir.

Hidâyet, Allah'a (c.c.) inananların ve ona hiçbir şeyi eş koşmayanların yoludur. İman ve ihlâs yoludur. Tüm peygamberlerin, velîlerin, şehitlerin ve sâlihlerin yoludur. Allah'ın (c.c.) emirleri doğrultusunda yaşayan ve yalnız Allah'a kulluk edenlerin yoludur.

Bu yoldan ayrılanlar, İblis'in başını çektiği şirk, küfür ve inkar karanlıklarında boğulanlardır.

Adına açıkça din densin, budizm gibi veya ideoloji gibi başka adlarla anılsın, Allah (c.c.) tarafından görevlendirildiği mucizelerle kanıtlanan bir peygambere ve ilâhî kitaba, ilâhî

nizama dayanmıyorsa bâtil ve sapıklıktır. Bu yolda olanlara müşrik veya kitapsız kâfir denir.

Din düşmanlığını fikri sabit edinen ön yargılı vicdansızlar, nefislerinin hayvansal duygularını tatmin etmekten başka hiçbir şey düşünmezler.

Gözlerini açıp kâinattaki dengeyi, düzeni ve Allah'ın (c.c.) sonsuz ve sınırsız kudretini göremezler. Gayrimeşrû yaşamlarının hesabını veremeyecekleri için âhireti inkara kalkışırlar.

Eşyanın tabiatına ve insanlığın fıtratına ters düşen inkarcılık bataklığından ve ruhsal baskıdan kurtulmak için yağmurdan kaçarken doluya tutulurlar. Sonuçta kendileri gibi hücreler yığınınından oluşan maddeleri putlaştırıp ilâhlaştırırlar.

Belirli günlerde putların önünde ayin, tören veya kutlama adı altında çocukça hareketler yaparlar. Renk, ses ve görkemli görüntülerle nefislerini tatmin etmeye çalışırlar. Ancak akıl, gönül ve sağ duyuları tatmin olmadığı için ruhsal baskıdan kurtulamazlar. Ne yazık ki kurtuluşu inatla yanlış adreslerde ararlar. Yanıldıklarını anlayınca, melekler karşılarına geçip “Çoook geç kaldın!” derler.

Yahudiler ve hristiyanlar Hz. Musa ve Hz. İsa gibi hak peygamberlere ve Tevrat, İncil gibi semavi kitaplara inan-dıklarına göre yolları hak ve doğru mudur?

Evet, yolları hak ve doğru idi. Aralarında pek çok velîler yetişmiş ve dinleri uğrunda çok şehitler vermişlerdir.

Ancak! Yürürlükten kaldırılan kanunlar gibi mensuh olan (hükmü kaldırılan) şer’î hükümler de geçersizdir.

Medine Devri’nin başlarında Kudüs’teki Mescid-i Aksâ Müslümanların kiblesi idi. On yedi ay kadar oraya dönülerek namaz kılındı.

“Yüzünü Mescid-i Harâma (Kâbe’ye) dön.” (Bakara, 144)
emri gelince, namaz kılarken Kâbe’ye dönülmesi farz kılındı. Mescid-i Aksâ’nın kible olma hükmü kaldırıldı. Bir kişi inat ve taassubla Mescid-i Aksâ’ya dönerek namaz kılmaya kalkışır, hem namazı geçersiz olur hem de İslâm’dan çıkmış olur. Gerçi Mescid-i Aksâ kıyâmete kadar kutsaldır ama kiblemiz değildir.

Tevrat ve İncil’in de gerçek nüshaları haktır, kutsaldır ve Kur’an gibi Allah (c.c.) kelimidir. Hükümleri kaldırıldığı için gerçek nüshaları ile de amel edilemez. Yahudilik ve hıristiyanlık taassubu ile ve inatla bugün ellerindeki tahrif olan nüshalarla amel etmeye kalkışmalarının hak ve gerçek dinle bir ilgisi yoktur.

1947 yılında Kudüs çevresindeki bir mağarada çobanlar tarafından eski İbrâni dilinde el yazması bir kitap bulunmuştu.

Tüm hıristiyan dünyasında günlerce büyük yankılara neden olan bu kitabın gerçek İncil olduğu iddia edilmiş ve Dünya Kiliseler Birliği tarafından derhal incelenmeye alınmıştı. Sonra birdenbire sesleri kesiliverdi ve göz ardı edildi. Çünkü gerçek İncil’de son Peygamberin geleceği müjdelenmiş, tüm özellikleri bildirilmiş ve ona iman edilmesi emredilmişti.

İki defa Allah’ın gazabına uğrayan Avrupa, üçüncü ilâhî gazaba uğramadan önce, ön yargısız ve sağ duyuları ile gerçekleri araştırırlarsa ve vicdanlarının seslerini dinlerlerse, geleceğin Avrupa’sında pek çok İslâm Cumhuriyetleri kurulabilir. Siyonizm ve masonluk çöküp hür ve bağımsız yeni bir dünya düzeni kurulabilir.

“Sahabeler arasındaki ihtilaf” ve “âlevilik” konusuna gelince...

Hiz. Ali ile bazı sahabeler arasındaki ihtilâf, Hiz. Osman’ın

katillerinin cezalandırılmasından kaynaklanmış ictihad farklılığıdır.

Hız. Ali ve aynı görüşte olanlara göre, Hız. Osman'ın katli ile çıkan fitne (isyan) henüz bastırılmamış ve kontrol altına alınamamıştı. Katiller isyancıların arasında olduğu için evvelâ isyanın bastırılıp kontrol altına alınması ve sonra katillerin cezalandırılması görüşünde idiler.

Karşı görüşte olanlar ise derhal cezalandırılmalarını istiyorlardı. Aksi halde fitneler önlenemezdi. Ayrıca kısas, Allah'ın emri olup ertelenemezdi.

Acaba hangi taraf haklı idi?

Bu soruyu ellerim titreyerek yazdım. Bizler, Peygamberimizin en güzîde sahabelerini yargılamaya kalkışmayalım.

Günahlarımızı unutarak, haddimizi aşarak ve saygısızlık ederek Hız. Ali'yi, Hız. Zübeyr'i, Hız. Talha'yı, Hız. Âişe'yi ve Hız. Muaviye'yi birer suçlu gibi karşımıza dikerek yargılamaya kalkıştık ise Allah'a çok tevbe edelim ve ayrıca o sahabelerin rûhânîyetlerinden özür dileyelim.

Bazı kişilerin başlattığı Hız. Ali taraftarlığı zamanla bir mezhebe dönüştü. Hız. Ali karşıtı sahabelere hakaret, ibadet gibi benimsendi. Bununla yetinilmeyip makabline (geriye) doğru işletildi ve Hız. Ebû Bekir ile Hız. Ömer'e de dil uzatıldı. Hız. Ali sahabelerden biriyken, Peygamberimizi de aşan kişiliğe getirilmeye çalışıldı.

Kerbela faciasına gelince, Peygamberimizin kucağında büyüyen Hız. Hüseyin'in ve yakınlarının vahşice şehit edilmelerini nefretle kınıyoruz.

Ancak, Kerbelâ katliâmında Yezid ve İbni Zeyyad ne derece suçlu ise Hız. Hüseyin'e biat edip ısrarla Harem-i

Şerif'ten Kufe'ye davet edenler ve sonra Kerbela'da yalnız bırakanlar da o derece suçludurlar.

Dinimizde mâtem diye bir şey yoktur. Ölenlerin arkasından bağırıp çağıranlara ve üstünü başını yırtanlara Peygamberimiz lanet etmiştir.

Zincir ve sopalarla kişinin kendini yaralayıp kan akıtmayı sevap değil, dalâlettir.

Alevi kardeşlerimizi Allah rızası için Kur'an'a ve İslâm birliğine davet ediyorum. Özellikle Tevbe Sûresi'nin 100. ve Fetih Sûresi'nin 18. âyetlerini dikkatlice incelemelerini ve Allah'ın (c.c.) kendilerinden razı olduğunu bildirdiği sahabelere dil uzatmamalarını rica ediyorum.

Cincilik ve bakıcılık konusuna da kısaca temas edelim.

Günümüzde cinci ve bakıcı adı altında birtakım soyguncular türedi.

Evlenemeyenler, işi bozulanlar, eşi ile geçinemeyenler, eşyası çalınanlar, gönül darlığında, sıkıntıda olanlar ve inanç zayıflığından bunalımda olanlar bu sapıkların kapılarında sürünüyorlar.

Dinimizde, gaybı (gizliyi) yalnız Allah (c.c.) bilir. Peygamberler kendilerine vahiy yolu ile bildirilmeyen gaybî olayları bilemezler.

Hz. Yakub, peygamber olduğu halde çok sevdiği evladı Hz. Yusuf'un kuyuda olduğunu bilemedi.

Peygamberimizin devesi kaybolmuştu. Sahabeler arayıp bulamadılar. Allah'ın (c.c.) izni ile Hz. Cebrâil geldi. Devenin yerini ve yularının çallara takılı olduğunu söyleyince gidip buldular.

Bir sefer dönüşü verilen istirahat molasında Hz. Âişe'nin gerdanlığı kaybolmuştu. Peygamberimiz ve sahabeler aradılar, bulamadılar. Hareket etmek üzere develer ayağa kalkınca, aranılan gerdanlık Hz. Âişe'nin devesinin altından çıktı.

Peki, cinciler cinlerin vasıtası ile gizli şeyleri bilemezler mi? Cinler halk arasında çok aşırı abartılmış olmalarına karşın, gerçekte çok küçük ve aciz varlıklardır. Ayrıca, Peygamberimiz hem tüm insanların hem de tüm cinlerin Peygamberidir. Ebû Bekirler ve Ömerler Peygamberimizin sahabeleri olduğu gibi o zaman iman eden cinler de Peygamberimizin sahabeleri idiler.

Eğer cinler gizli şeyleri bilselerdi, Peygamberimiz kaybolan eşyaları onlara sorar ve istihbarat işlerinde onlardan yararlanırdı.

Birgün camiye giderken, genç bir din kardeşim ağlayarak yanıma geldi: “Kayınpederim, kayıinvalidem ve kayınbiraderim eşimi ve çocuğumu alıp götürmek için evime geldiler ve eşyaları toplamaya başladılar.” dedi.

Yardımcı olabilme ümidi ile evine gittik. Bizi çok soğuk karşıladılar. Oturup birkaç kelime konuşmaya güçlükle razı edebildim.

Kayınvalide söze başladı: “Kızımın evlendiği üç sene oldu ve bu arada bir de torunumuz dünyaya geldi. Ancak bir seneden beri kızımın içinde aşırı sıkıntı var. Hemen üç bakıcıya gittim, üçü de kızıma büyü yapıldığını ve bunun da kocasının yakınları tarafından yapıldığını söylediler.”

“Peki.” dedim. “Büyü yapıldığını ve hem kimler tarafından yapıldığını bildikleri halde, neden yapılan büyüü çözemediler?”

“Çözmek için çok uğraştılar, çok muskalar verdiler ve ben de dünyanın parasını harcadım ama karşı taraf sürekli tazeliyormuş.” dedi.

Yüzlerine baktım, ne desem inandıramayacaktım.

Kayınbiradere döndüm: “Allah rızası için, anneni ve ablanı hemen arabana bindir ve annenin daha önce gittiği ve sözlerine kesinlikle inandığı o üç bakıcıya birlikte gidin. Sakın daha önce gittiğinizi söylemeyin.

Birinci bakıcıya; ablanın kız olduğunu, isteyenlerinin olduğunu ama bir türlü evlenemediğini söyleyin.

Hiç düşünmeden hemen ablana büyü yapıp kısmetinin bağlandığını söyler.

İkinci bakıcıya; ablanın evli olduğunu, ancak çocuğunun olmadığını söyleyin.

O da hemen büyü hikayesini uydurup rahminin bağlandığını söyler.

Üçüncü bakıcıya, ablanın altınlarının çalındığını söyleyin.

O da yakınlarınızdan filan eşgalde kişilerin çaldığını söyler.

Eğer, inandığınız o üç bakıcı, ablanın evli olduğunu, bir çocuğunun bulunduğunu ve altınlarının çalınmadığını bilip, ancak kocasının yakınları tarafından büyü yapıldığını kesinlikle söylerlerse, hem sizin masraflarınızı ben karşılayacağım hem de sizinle birlikte gidip o üç bakıcının ayaklarının altını öpeceğim.” diye yemin ettim.

“Ancak! Sizin sorunuza göre hemen bir büyü hikayesi uydururlarsa, onların yalancı ve sahtekâr olduklarına inanır mısınız?” dedim.

Kabul edip gittiler. İki saate varmadan dönüp geldikleri zaman, ellerinden gelse o üç bakıcıyı boğup öldüreceklerdi.

Çok şükür yalancıların mumu sönmüş ve bir aile yuvası yıkılmaktan kurtulmuştu. Sıkıntıdan kurtulması için beş vakit namazını vaktinde ve güzelce kılmasını ve her gün yüz defa “Lâilâhe illâ ente sübhâneke innî küntü minezzâlimîn” duasını okumasını tavsiye ettim.

Nefsin terbiyesi için tefekkürü mevt (ölümü hatırlama) çok faydalıdır. Özellikle kabir ziyaretleri yaparken, “Ben de birgün bunlar gibi olacağım.” diye canlı tefekkür daha yararlıdır.

Hristiyanlar gibi saygı duruşu yapmanın, çiçek ve çelenk koymanın ne ölüye ne de diriye hiçbir yararı yoktur.

Üç İhlas bir Fâtiha veya on bir İhlas veya Yâsîn Sûresi’ni okumanın, hem okuyana hem de ölülere çok sevabı vardır.

Mezarlara ve türbelere ölülerden bir şey istemek için gitmek yanlış ve sapıklıktır. Filan türbeye gidenin kısmeti açılmış, filan türbeye gidenin çocuğu olurmuş veya filan türbeye çaput bağlayanın, adak adayanın her türlü dileği yerine gelirmiş gibi söylentiler asılsız ve uydurma sözlerdir.

Türbelere mum yakmak, hıdırellez gecelerinde ve nevrüz günlerinde ateşler yakıp etrafından dönmek ve üzerinden atlamak ateşperest mecûsî âyinlerindendir.

Eski İran, ateşperest ve süper güçtü. Süper güç olmanın sağladığı avantaj nedeni ile Türk boyları ve kavimleri üzerinde çok etkili idi. İran’ın dili, kültürü ve sapık inançları Türkler arasında çok yaygındı. Bu tür ateşperest âyinlerini ve geleneklerini eski Türklere atfetmek yanlış ve iftiradır.

Günümüzde çok istismar edilen konulardan biri de Atatürkçülük ve tarikatçılıktır.

Tek parti ve tek şef zihniyeti ile Türkiye'yi 12 yıl yöneten İsmet İnönü ve CHP, 1950 seçimlerinde bozguna uğramıştı. 1954 ve 1957 seçimlerinde de yenilgiye uğrayınca 1960 seçimlerine girecek gücü kalmamıştı. Millî irâdenin dışında başka bir yolla iktidara gelmeleri ve İnönü'nün, rakibi Bayar'dan intikamını alması gerekiyordu.

En kolay ve en kestirme yolu seçtiler. Celal Bayar'ı ve Demokrat Parti (DP) iktidarını Atatürk düşmanlığı ile suçlayan kampanyayı başlattılar. Belki Türkiye'ye yazık oldu ama İnönü ve CHP başarıya ulaştılar.

Peki, İsmet İnönü ve CHP gerçekten Atatürkçü mü idiler? Celal Bayar ve DP Atatürk düşmanı mı idiler?

Namık Kemal bir şiirinde: “Âyinesi iştir kişinin lafa bakılmaz.” diyor.

1938 yılında cumhurbaşkanlığı makamına oturan CHP genel başkanı İsmet İnönü:

1. Resmi dairelerdeki Atatürk'ün resimlerinin yerine kendi resimlerini astırdı.

2. Üzerlerinde Atatürk resimleri bulunan bütün paraları alalecele tedavülden kaldırdı. Yeni bastırdığı paraların üzerine kendi resimlerini bastırdı.

3. Anıtkabir yaptıracağım diye, Atatürk'ün nâşını tozlu topraklı bir odaya kapattı ve 12 yılda anıtkabre 12 direk diktirmede.

4. Yurdun pek çok yerlerine kendi heykellerini diktirmeye başladı.

Örnekleri çoğaltabiliriz, ancak günümüzde her gün Atatürk edebiyatı yapanların, bildiri yayınlayanların ve gösteri yapanların o dönemde dut yemiş bülbül gibi seslerinin çıkmadığını hatırlatmakla yetinelim.

Ve özellikle bir gerçeğin altını çizelim. Eğer İsmet İnönü'nün ve CHP'nin iktidarı bir süre daha devam etse idi, bugün Türkiye'de Atatürkçülük diye bir şey bilinmezdi.

Tarikatçılık ve şeyhlik de en ucuz ve en kolay istismar edilebilen konulardan biridir. Günümüzde üç beş tane evliya hikâyesini ezberleyen ve birkaç tane tasavvuf kavramını belleyenler, yerden ot biter gibi kendi kendilerine şeyh oluveriyorlar. Filan koldanız diye mübarek tarikat pirlерinin adını istismar ederek hem ceplerini dolduruyorlar hem de genç hanım müridleri ile nefsani duygularını tatmin ediyorlar.

Peki, halkımız ve özellikle genç hanımlar neden bu sapıklara yem oluyorlar?

“Yavuz hırsız ev sahibini bastırır.” derler.

Gerçek suçlular köşe başlarında ve ikbâl koltuklarında kadehlerini yudumlarken, sorumluları araştırmak, havanda su dövmektir.

Kuzey Irak'ta bilinçli bir otorite boşluğu oluşturulduğu gibi ülkemizde de bilinçli bir dînî otorite boşluğu meydana getirilmiştir.

Lâikliğin gereği olarak, dinin devlete ve devletin dine karışmaması gerekirken, Diyanet İşleri Başkanlığı gibi kut-sal, saygın ve özerk olması gereken bir kuruluş, iktidarların emrine verilmiştir.

İktidardaki siyasi irâde, dilediği kişiyi teşkilatın başına getirebilir ve dilediği kişiyi kolundan tutup dışarı atabilir.

Diyanet İşleri Bakanlığı'nın bir ilçe savcısı ve bir kilise papazı kadar yetkisi, güvencesi ve özerkliği yoktur. Bu nedenle Diyanet teşkilatının halkın üzerinde inandırıcı otoritesi yoktur.

Müslüman halkımızı her türlü sapıklıklardan, istismarcılardan ve dinimizde olmayan aşırılıklardan korumanın tek ve kesin çözümü; Diyanet teşkilatını saygın, özerk, yetkili ve kutsal bir yapıya dönüştürmektir.

Devlet bu kutsal görevi yerine getirmezse, Müslümanların oluşturacağı bir "ŞÛRÂ" bu otorite boşluğunu az çok doldurabilir. İslâm Şûrâsı'nın gerçekleşmesi, lider konumundaki din kardeşlerimizin tutumuna bağlıdır. Ekollerini oluşturan cemaatlerin aşırı iltifatlarının etkisinden kurtulup din kardeşliğini kabullenmeleri şarttır.

"Yalnız biz doğru yoldayız, gelsinler bizde birleşelim." gibi inatçı, kibirli ve bölücü tutumu bırakıp, ön şartsız, kardeşlik ortamında ve imtiyaz beklentisi olmadan eşit şartlar altında başlayacak karşılıklı ziyaretlerle bu işin temeli atılabilir.

Sevgili Peygamberimiz, ashabın gönüllerinde liderlik tutkusunun kökleşmemesi ve kendilerini diğer arkadaşlarından daha liyakatli görmemeleri için cihada gönderdiği birliklerin başına değişik kişileri emir (kumandan) tayin ederdi.

Vefatına yakın Rumlarla savaşmak üzere hazırladığı ordunun başına Hz. Üsame'yi emir tayin etmişti. Hz. Üsame çok genç ve deneyimsiz olduğu halde Hz. Ebû Bekir, Hz. Ömer ve Hz. Ebû Ubeyde gibi büyük sahabeleri O'nun emrine vermişti.

Hacdan gelen bir din kardeşimi ziyarete gitmiştim. Evinde yakınları ve kalabalık bir ziyaretçisi vardı. Hacdan ve namazdan sohbet edilirken, ziyaretçilerden biri şeriat kavramını kullanınca bazılarının hoşuna gitmedi. Derken,

edep sınırlarını zorlayan bir tartışma başladı. Hepsi Müslüman olduğunu söylüyordu ancak bazıları şeriatla karşı idiler.

Ev sahibinden başka hiçbirini tanımadığım için tartışmaya katılmak istemedim. Ama benim dinim tartışılıyordu. Öür dileyerek söze başladım ve şeriatla karşı olanlara sordum?

Sizler de Müslüman olduğunuza göre, herhalde kendi dininiz olan İslâm dininin şeriatına karşı değilsinizdir?

Biraz durakladılar ve sonra, “Bizler bütün şeriatlara karşıyız.” dediler.

Peki, size göre din ve şeriatın anlamı nedir?

Hepsi birden, “Namaz, oruç ve hac gibi Allah’ın emirlerine din denir. Şeriat ise baş kesme, kol kesme ve dört kadınla evlenme gibi şeylerdir.” dediler.

“İsterseniz bu konuyu biraz daha açalım ve öncelikle din, İslâm, Kur’an ve şeriat kavramları üzerinde duralım.” dedim. Kabul ettiler.

Din: Allah’ın akıl sahipleri için koyduğu ilâhî kurallardır.

İslâm: Teslimiyetçilik anlamında olup yüce dinimizin ismidir.

Kur’an: Allah’ın Cebrâil vasıtası ile Peygamberimize gönderdiği ilâhî kitaptır ve İslâm dininin temel kaynağıdır.

Şeriat: Geniş yol anlamında olup, İslâm dininin hükümlerine şer’î hükümler veya şeriat denir.

Bu dört kavram genelde aynı anlamda olmakla birlikte, yerine göre kullanılış özellikleri vardır. Başdoktor yerine, başhekim veya baştabib unvanlarının kullanılması gibi.

Örneği: Allah nikahı veya Kur'an nikahı yerine, dînî nikah kavramı kullanılır. Nikahlı bir çiftin birlikte yaşamalarına “meşrû” ve nikahsız çiftin birlikte yaşamalarına da “gayrimeşrû” denir. Helâl kazanca “meşrû kazanç” ve helâl olmayan kazançlara da “gayrimeşrû” denir.

Şere'a, yeşre'u fiilinin ismi mef'ulü olan “meşrû” kelimesi, şeriata uygundur anlamındadır. Dine uygundur veya Kur'an'a uygundur yerine şeriata uygundur anlamındaki meşrû kelimesinin kullanımı yaygındır.

Hastane bir bütündür. Dahiliye, hariciye ve bevlîye gibi bölümleri vardır. Din de bir bütündür. Akaid, fıkıh, muamelat ve ukûbat gibi bölümleri vardır. İnançla ilgili konulara “akaid”, ibadetlerle ilgili konulara “fıkıh”, evlenme, boşanma ve miras gibi konulara “muamelat” ve cezalarla ilgili konulara “ukûbat” denir.

Tüm İslâmî inanç ve yaşantılar bu dört bölümden biri ile ilgilidir ve bunların tümüne “şeriat ahkâmı” (hükümleri) denir.

Cenazelerin yıkanmaları, kefenlenmeleri ve cenaze namazlarının kılınıp toprağa defin edilmeleri kanûni bir gerekçe veya zorunluluk olmayıp şeriat ahkâmının uygulamasıdır. Annesinin veya babasının naaşını gereği yapılmak üzere din adamına teslim eden kişi ve bu cenazenin dînî merasimine katılanlar şeriatın uygulanmasını kabullenmişlerdir.

Ancak, din bir bütündür. Bazı dînî hükümleri kabullenip bazılarını kabul etmemek olamaz. “Ben Müslümanım ama dinci, İslâmcı ve şeriatçı değilim.” diyen kişi, dediği gibidir. Yani dinsizdir, İslâmsızdır ve şeriatsızdır.

Şeytani bir metotla ve çok sinsi çalışan İslâm düşmanları, camilerin yanındaki tabutların konulduğu bölümleri görüntüleyip, “İşte, Müslümanların camileri!” diye teşhir

eder gibi dinimizdeki cezalarla ilgili çok ender yaşanan birkaç olayı çarpıtarak, “İşte, İslâm şeriatı!” diye göstermeye çalışmaktadırlar.

İslâm dinindeki gerçek kardeşliği, hoşgörüyü, bağışlamayı, zekat, öşür ve sadaka gibi sosyal yardımlaşmayı, azınlık haklarını ve asırlarca uygulanan gerçekçi ve tek standartlı din, inanç ve vicdan hürriyetini gözdardı ederek yalnız baş kesme, kol kesme ve dört kadınla evlilik konularını çarpıtarak gündemde tutmaya çalışmaları iki yüzlülüktür.

Bu üç olaya da kısaca göz atalım.

1- Evet, İslâm’da kısas yani ölüm cezası vardır. Meşrû bir sebebe dayanmayan nedenlerle silah veya kesici ve yaralayıcı bir aletle kasten adam öldüren kişi katildir. Allah’ın (c.c.) adaletinin uygulanması olan İslâm hukukuna göre, katilin cezası diyet veya kısastır. Allah’ın adaletinde suç ve ceza arasında kesin bir denge ve eşitlik oranı vardır. Taraflardan birine yapılacak aşırı sertlik veya merhamet, karşı tarafın hakkına tecavüzdür. Bu davranış ise adaletsizlik ve zulümdür.

Katil, maktûlü öldürerek yaşamına son vermiştir. Katilin de kısasen öldürölüp yaşamına son verilmesi tam bir eşitlik ve adalettir.

Maktûlün (öldürölenin) anası, babası gözyaşı dökmektedir. Katilin anasının, babasının da aynı oranda gözyaşı dökmesi eşitlik ve adalettir.

Maktûlün eşi dul ve yavruları yetim kalmıştır. Katilin de eşinin dul ve yavrularının yetim kalması eşitlik ve adalettir.

Maktûlün kardeşlerinin ve yakınlarının içlerindeki intikam duygularının giderilmesi ve başka mâsum kanı akıtılmaması için adaletin en kısa zamanda uygulanması lazımdır.

Yüce Rabbimiz buyuruyor:

Ey akıl sahipleri, kısısta sizin için hayat vardır. (Bakara, 179)

Aşırı öfkelenen kişinin kalbinde merhamet kalmaz ve hasmını paramparça etmek ister. Kendisinin derhal kisasen öldürüleceğini, hasta annesinin ve yaşlı babasının gözyaşı döküleceğini ve genç eşinin dul ve yavrularının arkasından yetim kalacağını düşününce, “Ya sabır!” diye geri çekilir.

Maktûlün en yakınları veya aynı derecedeki en yakınlarından biri kısıstan vazgeçerse, ceza diyete dönüşür. Alınan diyet vârislere helâl olup, Kur’an’daki miras hukukuna göre taksim edilir. Gerek katilin durumuna ve gerek çoluk çocuğunun durumuna acıyarak diyeti de almazlarsa bu çok büyük fazilettir. Diyet ödeyerek veya affedilerek kısıstan kurtulan katil derhal serbest bırakılır.

Acı ve bilincin merkezi beyindir. Can denen hayvansal hayatın merkezi de kalptir. Tüm bedeni kapsayan acıların hissedilmesi, beyindeki merkezlerden gelen sinir sistemine bağlıdır. Beyindeki acı ve bilinç merkezlerinin faaliyeti de kalpten kan damarları ile taşınan hayatın akımına bağlıdır.

Keskin bir kılıçla ve bir darbeye kalp ile beyin arasındaki bağlantı kesilince, baş ve gövde birer et parçası gibi yere düşer ve kişi ölümün bilincinde olmadan ve zerre kadar acı duymadan Berzâh âleminde kendini buluverir.

2- Hırsızlık suçuna gelince: Allah’ın (c.c.) adaletinde suç ve ceza arasında eşitlik oranı olduğu için el kesme cezası mal karşılığı olmayıp hırsızlık fiilinin cezasıdır. Çünkü bahçede dolaşan tavukları, açıkta bırakılan malları ve çayırılarda dolaşan hayvanları çalanlara bu ceza uygulanmaz.

Ancak, kapalı yerlerde ve koruma altında olan ve belirli miktara ulaşan para veya malları çalmak için o kapalı yerlere

gizlice girip çaldığı paraları veya malları dışarı çıkardıktan sonra yakalananlara bu ceza uygulanır.

Atalarımız, çocuk hırsızlığa yumurta çalarak başlar demişler. Yumurta gibi ufak tefek ve kolayca çalınabilen şeylerle başlayan hırsızlık, çocuk büyüdükçe çaldığı malların oranı da büyür. Zamanla alkol ve uyuşturucu bağımlılığı gibi hırsızlık fiili de bağımlılığa dönüşür.

Gecenin karanlığında elinde bıçak veya cebinde silah olduğu halde, kapıların kilitlerini zorlayarak veya camları keserek eve giren hırsız, artık dönüşü olmayan bir yola girmiş ve hırsızlık onun için tam bağımlılığa dönüşmüştür.

Hırsızlık psikolojik bir olaydır. Evine hırsız giren kişi, üzerinden uzun müddet atamayacağı korku ve evhamdan oluşan psikolojik şokun etkisinde kalır. Özellikle içe kapalı ve aşırı duyarlı kişiler, yaşam boyu korku ve evham psikolojisinden kurtulamazlar.

Yakın çevredeki evlere hırsız girdiği haberi duyulunca tüm çevre sakinlerinde korku, heyecan, evham ve gerilim olur ve aylarca rahatça uyuyup dinlenemezler. Böyle korkulu, uykusuz ve düzensiz yaşama genç hanımların ve çocukların beyinsel yapıları ve sinir sistemleri dayanamaz.

İşte! Toplumda korku, evham, sıkıntı, tedirginlik ve gerilim gibi psikolojik bunalımlara neden olan hırsızlığın önlenmesi için hırsızların da aynı oranda psikolojik baskı altında tutulmaları Allah'ın (c.c.) adaletinin gereğidir.

3- Dört kadınla evlilik konusuna gelince: İslâm düşmanlığını ilke edinenler, bu konuyu da çarpıtarak ve çifte standart uygulayarak istismar etmeye çalışmaktadırlar. Amaçları Müslüman hanımları Allah'tan, Kur'an'dan koparıp dinsiz, imansız yapmaya çalışmaktır.

Hayranı oldukları ve gönülden bağlı oldukları çağdaş (!) hristiyan ülkelerindeki en üst düzey devlet adamlarının parlamenterlerin, kongre üyelerinin ve ünlü kişilerin başta sekreterleri ile olmak üzere pek çok kadınlarla olan gayrimeşrû ilişkilerini onaylayıcı, özendirici ve teşvik edici bir üslûpla ve boy boy renkli fotoğrafları ile yayınlayanlar, meşrû nikah söz konusu olunca ateş püskürüyorlar.

Dört kadınla evliliği İslâm'ın altıncı şartı imiş gibi göstermeye yeltenenlere “Halep orada ise arşın burada.” ata-sözümüz ile cevap verelim. Hem çok uzaklara gitmeye de gerek yok.

Osmanlı Devleti, şeriat ile yönetilen gerçek İslâm Devleti idi. Sayıları çok az da olsa Osmanlı Dönemi'nde yaşayanlar halen mevcûttur. Ayrıca Osmanlı Dönemi'nde yaşayanların milyonlarca evlatları ve torunları hayatta olup her biri canlı şahitlerdir.

Lütfen, onlara soralım? Babalarının ve dedelerinin kaç adet hanımları vardı? Bu konuda geniş ve dürüst bir araştırma yapılacak olursa, bugünkü tablodan daha değişik bir tablo meydana çıkmaz.

Bugün de yurdumuzda meşrû veya gayrimeşrû iki kadınla birlikte yaşayanlar vardır. Dün de vardı ve yarın da olacaktır. Dünkü, bugünkü ve yarınki oranlar birbirine çok yakındır.

Birden fazla evlilik hiçbir dinin emri ve zorunlu gereği olmayıp, bazı kişilerin (kadınlar dahil) ruhsal yapısından kaynaklanan bir olaydır.

Semâvi kitaplara bağlı tüm hak dinlerin amacı, insanları şehvet bataklıklarına itmek değil, ruhsal olgunluğa ve manevi feyizlere erdirmektir.

Şeriatı karşı olanlardan biri ağlayarak sözünü kesti. “Ben” dedi. “Kur’an’ı çok okurdum ve okuduktan sonra da öpüp başımın üstüne koymayı âdet edinmişim. Şu anda bir gerçeği anladım ki benim saygım Kur’an’a değil, ancak Kur’an’ın basıldığı kağıtlara imiş.”

Bu muhterem kardeşimizin isteği üzerine hep birlikte tevbe-i istiğfar ve tecdîd-i iman ettik ve yine o kardeşin isteği üzerine evine gidip dînî nikahlarını tazeledik.

Kur’an dili ile “Şecere-i habîse” denilen ve zararlı bitkilere benzetilen her türlü sapıklık hareketleri uzun ömürlü olamazlar. Ancak, dünyanın neresinde olursa olsun, gerek din adına ve gerek din karşıtı olsun tüm sapıklık hareketleri az çok taraftar bulurlar.

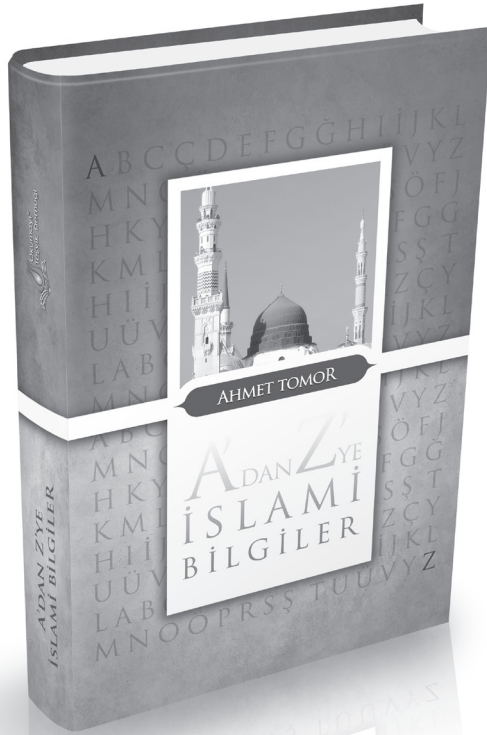
Asr-ı Saadet’in en parlak Medine Devri’nde, Abdullah Bin Ubey’in başını çektiği münafıklık hareketinin bile yüzlerce taraftarı vardı.

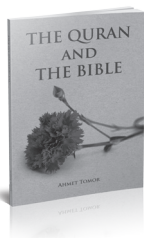
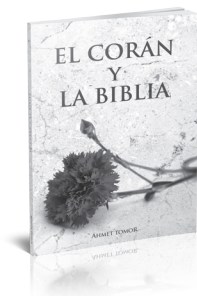
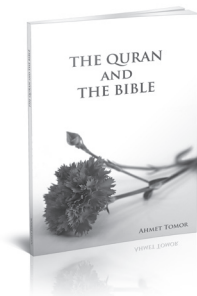
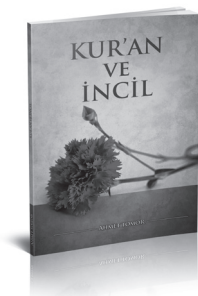
Gönülsüz nişanlanan gençlerin gözleri ve kulakları dışarıda olduğu gibi İslâm’ın özü ile ve gerçek Müslümanlarla gönülleri uyum içinde olmayanların da gözleri ve kulakları dışarıdadır. Her türlü sapıklık hareketlerini ilgi ile izleyip benimseyiverirler.

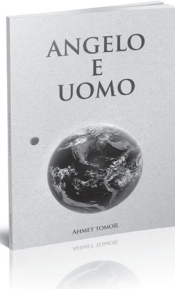
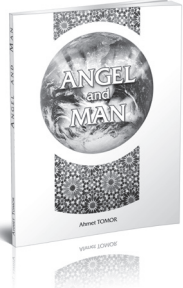
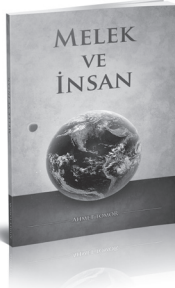
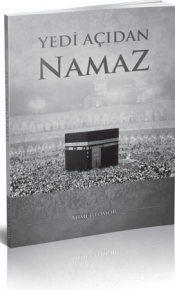
İblis’in başını çektiği her türlü sapıklık hareketleri, gerçekte Allah (c.c.) tarafından bir imtihandır.

Allah’ın imanlı, ihlâslı ve samimi kullarını hiçbir sapıklık hareketi etkileyemez. Üstelik tüm sapıklıklarla mücadele ederek manevî, ulvî derecelere ve büyük cihad sevaplarına erişirler.

Allah’ın Selâmı ve Hidâyeti tüm inananlara olsun.

WWW.TOMORHOCA.COM

İslâm'da kadın, kocasının eşi ve doğal arkadaşıdır.
Peygamberlerin, velîlerin ve şehitlerin annesidir.
Bu nedenle tüm hayırların kaynağıdır. "Cennet, anaların ayağı
(rızası) altındadır." Kadın; eştir, anadır, bacıdır, kızdır, gelindir.
Sevilen, sayılan, korunan ve gerektiğinde namusunun
korunması için uğrunda can verilip şehit olunan
kutsal emanettir.

KUR-AN'DAN BİR NÛR FATİHA SÛRESİ

AHMET TOMOR

İsteme Adresi:
info@okumayitesvik.com
Tel.: (0264) 278 9 278
Gsm: (0543) 278 9 278 (WhatsApp)
Hediye edilir...

Para ile Satılamaz

ISBN: 978-605-86261-7-1

